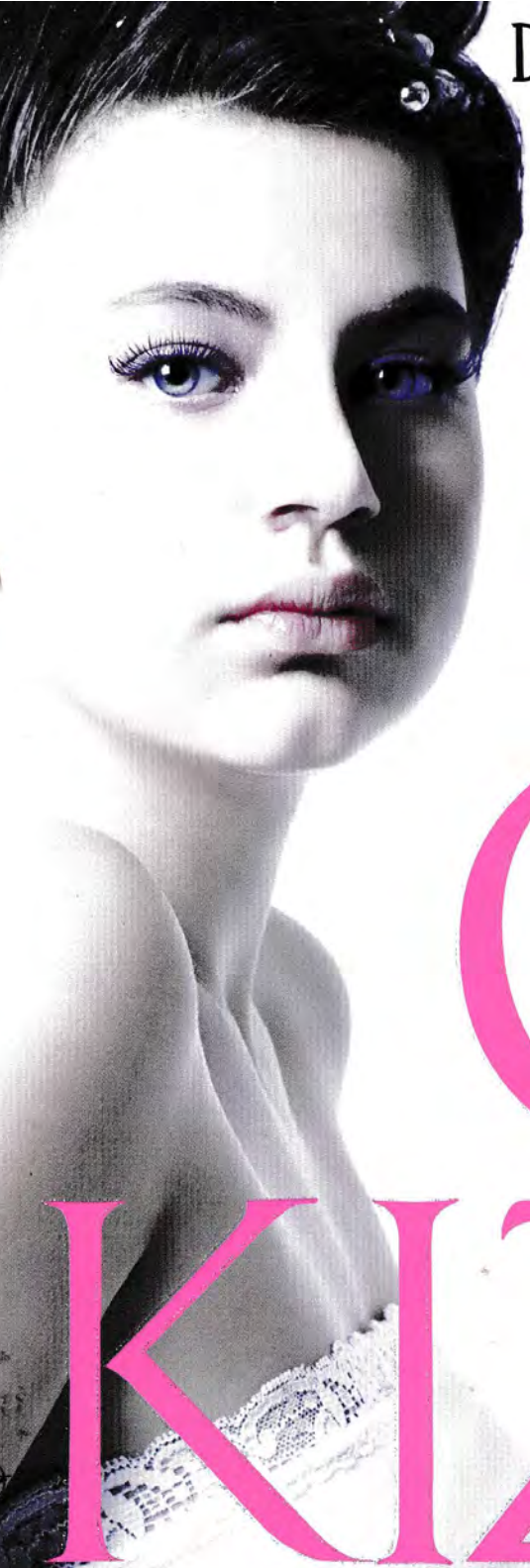
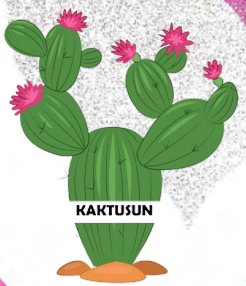
Dedikoducu Kız'ın
Yazarından

it girl

cecily
von
ziegesar

O KIZ!

Her genç kız 'o kız' olmayı hayal eder.
Ve sadece bazıları 'o kız'dır.
Bir kız, bir 'it-girl', bir 'o kız' olmak için ne kadar ileri gidebilir dersiniz...

LİSE GÜNLERİNİ HİÇ UNUTMAYAN HERKESE VE TÜM LİSELİLERE!..

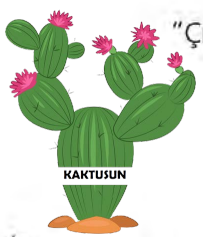
"Dedikoducu Kız Serisi"nin kimselere benzemeyen ve sonradan açılan güzeli Jenny, "it-girl Serisi"nin esas kızı olarak karşımızda ve çok fena fırtınalar estirecek gibi görünüyor. Çünkü Jenny, sofistike bir şehir kızı olarak geldiği yeni yatılı okulunda 'o kız' olmayı kafaya koymuş bulunuyor. Üstelik kendisiyle ilgili dedikodu fırtınasını da daha kasabaya adım attığı anda, kazara da olsa, bizzat kendisi başlatıyor.

Yeni Jenny ve Eski Jenny olarak iki döneme ayırdığı yaşamında, Yeni Jenny'den çok ama çok iddialı bir kız yaratmak niyetiyle seçkin tiplerin takıldığı okul ortamına bodoslama dalıyor. Fakat oda arkadaşları öyle iki cadı ki, Yeni Jenny'yi skandallarla bezenmiş günler bekliyor. Ve aşk... o da, tüm olana bitene rağmen Jenny'i bulmakta gecikmiyor.

Arkadaşlar, müdürler, öğretmenler, yatakhane sorumluları, disiplin kurulları, danışmanlar + kızlar ve erkekler!
Buyrun, deriz biz!

"*Yaramaz Kızlar*'ın çağdaş versiyonu."
-USA Today

"Çılgın ve çok akıcı. Eğlence buna denir!"
-Teen People

ARTEMİS

ISBN 9944-485-14-2

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Katı kuralların tatlı hayatlarını sabote etmesine asla izin vermeyen sefa düşkünü zengin çocukların bir numaralı adresi ve seçkin bir yatılı okul olan Waverly Akademi'ye geçerek Constance Billard'ı bırakan Jenny Humprey, bir Manhattan gülü olarak geldiği bu okulda bir arzu nesnesine dönüşüyor.

Sofistike bir şehir kızı olarak feci popülerite yapıyor kendine. Tabii yeni tarzını destekleyecek, süper bir erkek arkadaş bulmakta da gecikmiyor. Fakat işte iki cadı oda arkadaşı yüzünden hayatının karışması da uzun sürmüyor.

Jenny, tam rüya gibi bir hayat dediği anda kendini New York'takinden beter bir dedikodu ortamının içinde buluyor. Erkeklerle yakalanmak ve disipline çıkmak bir it-girl'ün kaderiyse eğer, Jenny kendini tüm bu olacaklara hazırlıyor, zira bir it-girl olmak için her şeyi ve daha fazlasını yapmaya tamamen hazır bulunuyor! Yeni Jenny, yatılı lise ortamında bir 'o kız'a dönüşüyor!

Çok hoş bir hikâye ve birbirinden dişli karakterler sizi bekliyor!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir it girl romanı

Cecily von Ziegesar

O KIZ!

Çeviren: Bige TURAN

ABG/247
AB/55
A/55

O KIZ!
Cecily von Ziegesar

Orijinal Adı : *The It Girl*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Bige Turan
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarım : Karen Yardımlı

1. Basım : Ocak 2007
5. Basım : Mayıs 2010
ISBN : 9944 - 485 - 14 - 2
Sertifika No : 10905

Cecily von Ziegesar © 2005

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okulumun eğitimimi etkilemesine
asla izin vermedim.

Mark Twain

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir it girl romanı

O KIZ!

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU YARI ÇIPLAK OLMAK ÜZERİNE YABANCILARLA KONUŞMAZ

Ekoseli bir Jack Spade bavulu Jenny Humphrey'nin incik kemiğine çarparak onu rüyalarından uyandırdı. Rhinecliff, New York'a giden sabah 10:00, Amtrak Empire servisi, Poughkeepsie'de durmuştu ve koyu kahverengi, kare şeklinde bir Paul Smith takan, yirmilerinde, uzun boylu, genç bir çocuk, etli butlu çenesiyle genç kızın tam önünde dikiliyordu.

"Burada oturan var mı?" diye sordu.

Jenny hareketlenerek "Hayır," diye cevap verdi, zayıf bir sesle.

Tren saatte bir kilometre hızla ilerliyordu. Jenny havasız, hafif terle karışık kokan tren ortamını koklayıp yüzünü bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruşturdu ve ayağını kıpırdattı, Waverly Akademi'ye aşırı-geç kalacağım, diye içi içini yiyordu. Babası Rufus onu buraya kadar mavi volvosuyla getirmiş olsaydı -ki Jenny'ye resmen yalvarmıştı- gayet erkenci bile olacaktı ama Jenny yepyeni, elit yatılı okuluna tıraşsız, pejmürde babası tarafından bırakılmak istemedi. Ne de olsa babasını iyi tanıyordu; yeni sınıf arkadaşlarıyla doğaçlama bir şiir tartışmasına girmeye çalışacak, ardından da çantasından Jenny'nin fosforlu yeşil ve turuncu yakalı tişörtten başka bir şey giymediği, ezik bir yedinci sınıf öğrencisiyken çekilmiş eski resimlerini göstermeye kalkışacaktı. Yok, tabii ki buna izin veremezdi.

"Waverly'ye mi gidiyorsun?" diye sordu çocuk. Kapağı açılmamış bir vaziyette Jenny'nin kucağında duran, *Waverly Akademisi Davranış Kuralları* kitabına bakarak kaşlarını kaldırdı.

Jenny kahverengi bir saç telini gözünün üzerinden çekerken "Evet," dedi, "bu sene başlıyorum." Sesindeki heyecanı gizleyemiyordu, yeni yatılı okuluna başlamak için o kadar sabırsızlanıyordu ki çişi gelmiş gibi her tarafı titriyordu.

"Birinci sınıf mı?"

"Yooo. İki. Constance Billard'a gidiyordum önceden. Şehirde." Jenny, çıtır bir okul geçmişine sahip olduğu için bir bakıma mutlu sayılırdı ya da en azından okulu kulağa çıtır geliyordu işte.

"Eee, biraz değişiklik yapayım dedin, öyle mi?" diyerek kol saatinin eprimiş derisiyle oynadı çocuk.

Jenny omuz silkti. Ağabeyi Dan yaşlarındaydı. Dan iki gün önce Batı Yakası'ndaki Evergreen College'a gitmiş; yanına da sadece iki bez torba, bir dizüstü bilgisayarı ve iki karton sigara almıştı. Öte yandan Jenny, dört koca kutu ve iki devasa boyutlarda çantayı Waverly'ye önden göndermiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti bile, yine de yanında da çok büyük bir bavul ve hınca hınç dolu bir çanta daha taşıyordu.

Aşırı heyecanla geçen yatılı okul hazırlıkları boyunca marketteki saç, kozmetik ve kızsal ürün raflarının tamamını satın almıştı –yatılı okulda insana ne lazım olacağı belli olmaz, mağlum! Ayrıca, Club Monaco, J. Crew ve Barneys gibi büyük mağazalarda da babasının verdiği kredi kartıyla felekten birkaç gün çalmıştı. "Öyle de denebilir," diye cevapladı çocuğu sonunda.

Gerçek şu ki, Constance yönetimi ona okuldan ayrılması gerektiğini söylemişti, nedeniyse diğer kızlara 'kötü örnek' olmasıydı. Gerçi Jenny kendini hiç de kötü örnek olarak hayal edemiyordu –o da okuldaki diğer bütün kızlar gibi azıcık eğlenmeye çalışıyordu, o kadar. Fakat nedense onun eğlence anlayışı milletin diline sakız olmuş ve her seferinde ayrı bir rezilliğe dönüşmüştü: İri göğüslerinin spor sutyenli bir hali bir dergiye çıkmış -Jenny sadece spor giyim katalogu çekimi sanmıştı halbuki-, neredeyse çıplak kıçının kamera görüntüsü internete düşüp okula yayılmıştı, bir de hangi partide hangi çocukla yiyişeceğini doğru kestirememişti –ve sonuçta herkesin diline düşmüştü.

Bardağı taşıran son damla, ağabeyinin eski müzik grubu the Raves'in üyeleriyle Plaza Otel'de bir gece geçirince yaşanmış, ertesi sabah Jenny'nin otelden pofuduk beyaz bir bornozla çıkarken çekilmiş resmi dedikodu sayfasında yayınlanmıştı. Jenny'nin, ağabeyi de *dahil, bütün* grup üyeleriyle yattığı söylentileri alıp yürüdü. Iyy! Jenny'nin hoppalığını duyup huylanan, ilgili anne babalar derhal Constance müdiresini aramıştı. Sonuçta Constance'ın da koruması gereken bir ünü vardı, taktir edersiniz!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bırakın hepsini, *tek bir* Rave üyesiyle bile birlikte olmamışsa da dedikoduları *yalanlamak* istememişti Jenny -herkesin ondan söz etmesi hoşuna gidiyordu. Böylece de Constance Billard baş müdür yardımcısı Bayan McLean'in vatansever renklerde döşenmiş mavi, kırmızı, beyaz odasında otururken çok büyük bir şeyin farkına vardı: Constance'tan atılmak dünyanın sonu değildi. Bu her şeye sıfırdan başlamak, kendini her zaman hayal ettiği gibi özgür ruhlu, sofistike bir kız olarak yeniden yaratmak için büyük bir şanstı. Peki başlamak için en fiyakalı yer neresiydi? Tabii ki yatılı okul.

Babası her ne kadar çekimser kalsa da -çünkü Rufus muhtemelen kızının sonsuza dek onunla Yukarı Batı Yaka'daki evde yaşamasını istiyordu-, Jenny kudurmuşçasına okul araştırdı, hatta birkaçını ziyaret etti. İlk okulun çok katı disiplin kuralları vardı ve dünyanın en sıkıcı yeriydi. Diğer yandan, sonraki okula gittiği saniye ona Ecstasy alır mısın diye soran çıkınca da neye uğradığını şaşırmıştı. Ancak Goldilocks masalındaki üçüncü yatak gibi Jenny'nin denediği üçüncü okul olanWaverly, tam aradığı okuldu.

Eh, doğruyu söylemek gerekirse Waverly'yi cismen ziyaret etmişliği yoktu, buna zamanı kalmamıştı. Son başvuru tarihini fazlasıyla geçirdiğinden başvuru formunda yaratıcılığını konuşturmak durumunda kalmış ancak netteki binlerce resmi incelemiş ve kampus haritasını bina isimleriyle birlikte ezberlemişti. Kusursuz bir ortam bulacağından emindi.

"Ben de eskiden Waverly'nin rakibi okula gidiyordum," dedi çocuk çantasından bir kitap çıkararak. "St. Lucius. Bizim okul sizin okuldan nefret ederdi."

"Ya," dedi Jenny de koltuğuna gömülerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dalga geçiyorum." Çocuk gülümseyip kitabına döndü. Jenny kitabın, Henry Miller'ın *Yengeç Dönencesi* olduğuna dikkat etti, ki babasının en sevdiklerinden biriydi. Rufus'a göre kitap yasaklanmıştı çünkü 'New York şehrinde aşk ve seks' üzerine acımasız toplumsal yorumlar içeriyordu. Alo, seks sahneleri diyoruz, seks! Azılı nam sahibi Jenny'nin hemen yanakları kızarmaya başladı tabii.

Sonra kafasına dank etti: Tam da eski, sofistike-olmayan hali gibi davranıyordu. Ve kesin olan bir şey vardı: Eski Jenny hiç ama hiç işine yaramıyordu.

Jenny çocuğu dikkatle inceledi. Onu tanımıyordu ve büyük ihtimalle bir daha hiç görmeyecekti, o zaman ne düşündüğünü niye bu kadar takıyordu ki? Waverly'de Jenny nefes kesici, baş döndürücü Yeni Jenny olacak ve her şeyin merkezinde yer alacaktı.

O halde niçin Yeni Jenny'liğe *şimdi* başlamasındı?

Tüm cesaretini toplayıp kollarını önünden çekti. Göze batacak derecede iri olan ve bir elli beş boyu yüzünden daha da iri görünen göğüslerini gözler önüne sermekten kaçınmayarak dik oturdu. "Şey, eee, kitap güzel mi?"

Çocuk ne diyeceğini şaşırdı, gözleri Jenny'nin masum yüzünden memelerine, oradan da kitabın yıpranmış kapağına kaydı. Sonunda burnunu kırıştırıp cevap verdi, "Bazı yerleri."

"Bana okur musun?"

Çocuk dudaklarını yaladı. "Tamam. Ama önce sen bana önündeki kitaptan bir satır okursan." Jenny'nin sevgili *Waverly Akademisi Ahlak Kuralları* kitabının vişneçürüğü kapağına hafifçe vurdu.

"Tabii." Jenny okul kuralları kitabını açtı. Kitap birkaç hafta önce eline geçtiğinden beri her sayfayı satır satır oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. Parlak deri kapağı, krem yumuşaklığındaki sayfaları ve tekerlememsi bir İngiliz İngilizcesi'ne benzeyen bir biçimde yazılmış oluşu çok hoşuna gitmişti. Kulağa o kadar uyumlu ve dengeli geliyordu ki, Jenny, Waverly'de birkaç hafta geçirdikten sonra bile genç sosyetik Amanda Hearst ya da Carolyn Bessette Kennedy kadar görgülü, nazik ve kusursuz olacağını hissediyordu.

Boğazını temizledi. "İşte iyi kurallardan biri. 'Waverly Baykuşları, kamusal alanda cinsel açıdan davetkar danslar etmez.'" Jenny kahkahayı patlattı. Ne yani? *Özel alanda* cinsel açıdan davet edici dans edebilirler mi demek oluyordu bu şimdi?

"Size gerçekten de Waverly Baykuşları diye mi hitap ediliyor?" Çocuk sayfaya bakmak için öne eğildi. Ivory marka sabun kokuyordu.

"Evet!" Bunu derken sırıttı Jenny. O, yani Jenny Humphrey, bir Waverly Baykuşu olacaktı!

Sayfayı çevirdi. "'Waverly Baykuşları için cinsel yakınlık yasaktır. Bir Waverly Baykuşu, Richards Köprüsü'nden atlamak gibi tehlikeli aktivitelerden kaçınır. Bir Waverly Baykuşu uyluklarının ortasından yukarıda kalacak kısalıkta elbiseler ya da mini etekler giymez.'"

Çocuk kişner gibi güldü. "Kızlardan söz ederken 'baykuşiye' deselerdi ya?"

Jenny kitabı kapadı. "Tamam. Şimdi sıra sende."

"Şey, ben bu kitaba daha yeni başladım, o yüzden sadece başlardan okuyacağım." Çocuk sırıtarak ilk sayfayı açtı. "'Hayatım boyunca kendimi hep bir şeyleri çok fazla istememek üzere eğittim.'"

Ne komik, diye düşündü Jenny. Onda da tam tersi bir sorun vardı, her şeyi *aşırı* çok istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"'Ahlaksızdım,'" diye devam etti çocuk. "En başından beri ahlaksızdım.'"

"Ben de ahlaksızım!" diye atıldı Jenny. "Ama en başından beri değil." Eski Jenny, şu an Yeni Jenny'nin söylediklerine inanamıyordu.

"Öyle mi?" Çocuk kitabını kapadı. "Bu arada, ben Sam."

"Jenny." Sam tokalaşmak isteyecek mi acaba diye önüne bakti ama Sam'in elleri hâlâ bacaklarının altına sokulmuş vaziyetteydi. Birbirlerine çekingence gülümsediler.

"Eee, yatılı okula gitmek üzere New York'tan ayrılmanın, ahlaksızlığınla bir ilgisi var mı?" diye sordu Sam.

"Olabilir." Jenny omuz silkti, aynı anda hem utangaç, hem de gizemli olmaya çalışıyordu.

"Anlat bakalım."

Jenny iç geçirdi. Gerçeği itiraf edebilirdi ama *Herkes bir müzik grubunun bütün üyeleriyle yattığımı zannetti ve ben de inkâr etmedim* cümlesi kulağa sürtükçe geliyordu. Hiç de gizemli ya da çıtır değil yani. Bunun yerine Jenny yaratıcılığını kullanmayı tercih etti. "Bir tür açık saçık moda gösterisine katıldım."

İlgiyle gözü parladı Sam'in. "Nasıl yani?"

Jenny bir an düşündü. "Şey işte, bir bakış açısına göre, üzerimde yalnızca sutyen ve külot takımı vardı. Ve topuklu ayakkabı. Sanırım bazı insanlar kaldıramadı."

Tam olarak yalan sayılmazdı da. Jenny önceki yıl mankenlik *yapmıştı – W* dergisi için bir Les Best çekimine katılmıştı. Giysileriyle. Ama o an giysiler o kadar da önemli değildi.

"Gerçekten mi?" Sam boğazını temizleyip gözlüğünü düzeltti. "Tinsley Carmichael'ı duydun mu? Onu tanıyorsundur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim?"

"Tinsley Carmichael. O da Waverly'ye gidiyor. Ben artık Bard'da okuyorum ama geçen yıl onunla bir iki partide karşılaşmıştık... Okula kendi deniz uçağıyla gelir. Ama biri bana Wes Anderson son filminde ona başrol teklif ettiği için Waverly'den ayrıldığını söyledi."

Jenny omuz silkti, kendini bu Tinsley denen kıza hafifften rakip görmüştü –ve içi kıpır kıpır oluyordu. Galiba ideal Yeni Jenny modelini bulmuştu.

Yorgun bakışlı kondüktör koridoru ağır aksak geçip Jenny'nin koltuğundaki bileti aldı. "Rhinecliff."

"Ah. Benim durağım." Jenny derin bir iç çekti. Sonunda gerçekleşiyordu! Pencereden dışarı baktı, sihirli bir şeyler görmeyi umuyordu ama yalnızca yemyeşil ağaçlar, alabildiğine geniş bir çimenlik ve telefon kulübeleri gördü. Yine de, ağaçlar! Çimenlik! Manhattan'da görüp görebileceğiniz tek çimenlik Central Park'taki Sheep Meadow'du, orası da her daim torbacılarla ve güneşlenmeye çalışan, iskelete dönmüş, yarı çıplak kızlarla dolu olurdu.

Jenny ayaklanıp kırmızı beyaz puanlı, yumuşak kılıflı LeSportsac çantasına ve babasından ödünç aldığı eski, okul kahverengisi Samsonite bavula uzandı. Tutma yerinin hemen yanında devasa bir SAVAŞMA, SEVİŞ çıkartması yapışıktı. Ki hiç Yeni Jenny değildi. Jenny bavulu yere indirme savaşı verirken Sam ona yardım etmek için kalktı ve bavulu rahatça raftan indirdi.

"Teşekkürler," dedi Jenny kızararak.

"Sorun değil." Sam saçını gözünden çekti. "Eee, o halde artık resimlerini görürüm... moda gösterilerinde falan?"

"İnternetten araştırırsan," diye yalan söyledi Jenny. Pencereden dışarı baktığında bir tarlanın ilerisinde kocaman,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soluk renkli bir çiftlik evinin tepesinde eski bir rüzgârgülü gördü. "Tasarımcının adı da, ıım, Rüzgârgülü."

"Hiç duymadım."

"Reklamı sevmeyen biridir," diye cevapladı Jenny çabucak, arkalarında oturan pembe polo yaka giymiş, yakışıklı çocuğun kesinlikle onları dinlediğini fark etti. Jenny çocuğun BlackBerry'sine yazdıklarını okumaya çalıştıysa da çocuk onu fark edince eliyle ekranı kapadı.

"Şey... bir ara Bard'a uğra," diye devam etti Sam. "Müthiş partilerimiz oluyor. DJ falan aşmış."

"Olur," diye karşılık verdi Jenny de omzunun üstünden ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçi biliyorsun ki bir Waverly Baykuşu kamusal alanda cinsel açıdan davet edici danslar etmez."

"İspiyonlamam, merak etme," diye cevap verdi Sam da gözlerini Jenny'nin memelerinden ayırmayarak.

Jenny en flörtöz, müzikal sesini kullanarak, "Hoşça kal Sam," diye el salladı. Trenden indi ve temiz havayı ciğerlerine çekti. *Oh*.

Yeni Jenny ufak ufak kendini gösteriyor mu, ne!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

RyanReynolds: Selam Benster. Yeniden hoş geldin, kızımmm!

BennyCunningham: Selam tatlım! Nası gidiyo?

RyanReynolds: Uçağımızda en iğrenç yolculuğumdu. Babam manyak bir pilot bulmuş, yol boyunca birbirlerine artislik taslamaktan bastıkça bastılar...

BennyCunningham: Bir dahaki sefere benle gelirsin. Paşminamın altına alırım seni.

RyanReynolds: Tanrım, çok edepsizsin. Hey, Atlanta dergisinde Callie'nin resmini gördün mü?

BennyCunningham: Hayır ama duyduğuma göre annesi kahrolmuş. Günaydın Atlanta'da kontrolü ele almış!

RyanReynolds: Evet ya, C resimde savaştan çıkmış gibiydi.

BennyCunningham: Hâlâ EZ ile birlikte mi? Değilse ona ben atlıycam da.

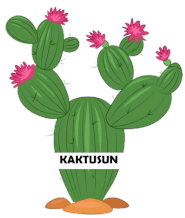
RyanReynolds: Bilmiyorum. Biri bana onu Lexington'da masmavi gözlü, siyah rastalı bir kızla dansa ederken gördüğünü söyledi.

BennyCunningham: Tinsley kokusu var sanki. Rastalar hariç.

RyanReynolds: Farkındayım. Bu gece partide olamıycak, ne kötü ya.

BennyCunningham: Cidden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

BİR WAVERLY BAYKUŞU ERKEK ARKADAŞINI TEPEDEN TIRNAĞA YALAMA DÜRTÜSÜNE DİRENMELİDİR

Callie Vernon valizlerini Dumbarton yurdunun 303 numaralı odasında yere koyup etrafına bakındı. Oda aynen o, Brett ve Tinsley'nin bıraktığı gibiydi –boş Diyet Kola kutuları, Parliament izmariti dolu küllükler ve yerlere saçılmış CD kutuları eksikti bir tek. Geçen sonbahar sırf ikinci sınıf oldukları için Callie ile iki en yakın arkadaşı Brett Messerschmidt ve Tinsley Carmichael tek penceresi olan iğrenç bir odaya yerleştirilmişti. Ama sonra Tinsley üç ezik birinci sınıf öğrencisine rüşvet vermiş, en iyi gizli partilere davet edileceklerini vaat ederek onları okulun ilk haftası odaları değiştirmeye ikna etmişti. Üçlü bu odayı çok istemişti çünkü Hudson Nehrine bakan penceresi vardı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yangın çıkışına yakındı –yani yasaklı saatlerde uzamak için idealdi.

Brett daha okula gelmemişti, Tinsley ise geçen yılın sonunda atılmıştı. Devasa spor ayakkabılarıyla gün doğmadan koşuya çıkmayı seven, sinirli fizik öğretmeni Bay Purcell tarafından sabahın beşinde futbol sahasının ortasında Ecstasy'yle yakalanmışlardı da. İlk kez E deniyorlardı ve komik görünüşlü köpeklere gülmeyi bırakıp içinde bulundukları devasa belanın farkına varabilmeleri birkaç saniyelerini almıştı. Üç kız da baş müdür yardımcısının odasına ayrı ayrı çağırılmıştı –önce Tinsley, sonra Callie ve en son Brett- ancak beladan tek kurtulamayan Tinsley'di, Waverly'den o saniye atılmıştı.

Callie eski meşe kitaplığın üstündeki yeni parlatılmış aynada bir an kendini gördü, beyaz Jill Stuart askılı bluzunu ve limon sarısı plili Tocca eteğini düzeltti. Yaz tatilinde bir iki kilo vermişti ve eteğin yandaki fermuarı göbek deliğine doğru kayıp duruyordu. Callie artık inceydi, belki de fazla inceydi ve yüzü güneşten çil çildi. Saçları uzun ve dağınıktı, yuvarlak ela gözleriyse kalın, ucu sarıya çalan rimele bulanmıştı. Dudaklarını büzdü, aynaya öpücük gönderdi ve göğsü heyecanla çarpmaya başladı.

Tüm yaz boyunca Callie'nin zihni meşguldü, niçin kendisi ya da Brett değil de, Tinsley'nin okuldan atıldığını düşünmüştü. Acaba Brett her şeyi bu şekilde mi planlamıştı? Brett evdeki yaşantısını bir sır gibi saklardı –annesiyle babası veli toplantısına asla gelmezdi ve Brett uzun tatillerde kimseyi Doğu Hampton'daki evlerine davet etmezdi. Tinsley bir keresinde Brett'in, kimsenin bilmesini istemediği ailevi sorunları olduğunu ağzından kaçırmıştı. Yoksa Brett sırlarını ifşa etmesin diye, Tinsley'nin okuldan atılmasını mı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayarlamıştı? İnsana çok pembe dizi havasında gibi geliyordu ama Brett bazen o kadar melodrama yatkın oluyordu ki, Callie bu düşünceyi aklının bir köşesinden silemiyordu.

Callie masasının sandalyesine kuruldu, işin aslı yeniden okulda olmaktan memnundu. İki en yakın arkadaşıyla konuşmuyor olmak dışında –çünkü ikisinin de hiç sesi çıkmamıştı- yaz tatili bir felaketti. İlk önce elinde vanilyalı martiniyle Club Compound'da masaların üstünde dans ederken çekilmiş bir fotoğrafı *Atlanta Magazine*'de yayınlandı. Başlık da şuydu: *Aşırı hizmet ama reşit değil: Bir hükümet temsilcisinin kızına yakışıyor mu?* Söylemeye gerek yok, annesinin tutucu oy verenleri bunu pek onaylamadı. Ve tos.

O kâbusun ardından da Callie ailesinin Barselona'daki şalesine uçtu. Bay Vernon yarı-İspanyol'du ve yazlarını Avrupa'da emlakçılık yaparak geçirirdi. Callie, Barselona'nın erkek arkadaşı Easy Walsh ile romantik bir randevu için mükemmel bir mekân olacağını düşünüyordu. Fakat bu ziyaret romantik dışında her şeydi. Mesela kaçık.

"Selam," dedi arkasından kısık bir ses.

Callie arkasını döndü. Easy. Tüm seksiliğiyle tam karşısındaydı, kapıda dikiliyordu ve her zamankinden de yakışıklıydı.

"Ah!" Callie avuçlarının terden yapış yapış olduğunu hissetti.

"Nasılsın?" diye sordu Easy, polo yaka tişörtünün eskimiş yakasını çekiştirerek. Parlak, neredeyse simsiyah saçları ensesinde ve kulaklarının arkasında kıvır kıvırdı.

'Şaşkın' demek çok yerindeydi aslında. Callie, Easy'yi son gördüğünde onu Barselona havaalanına bırakıyordu çünkü. Vedalaşırken öpüşmemiş ve son görüşmelerinde neredeyse hiç konuşmamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi," dedi Callie temkinlice. "Buraya nasıl girdin? Angelica görmedi mi?" Yurt görevlisi Angelica Pardee spor egzersiziyle akşam yemeği arasında kalan bir saat içinde tanımşanmış 'ziyaret' saati dışında kızlar yurdunda erkek görmemek konusunda gerçekten de çok katıydı.

Easy, Callie'nin sorularını duymazdan gelerek, "İncelmişsin," dedi yumuşakça.

Callie kaşlarını çattı. "Okulun ilk gününden başını derde sokmak mı istiyorsun?"

"Memelerin küçülmüş," diye devam etti Easy ise.

"Tanrım," diye mırıldandı Callie sinir olarak. Gerçek şuydu ki Callie bu yaz hiç acıkmamıştı; en sevdiği Barselona usulü paella'dan bile tatmamıştı. Yemek yiyemeyecek, hatta hiçbir şey yapamayacak kadar gergindi. İspanya'da son haftalarını kanepede geçirmişti, ne idüğü belirsiz bir hırpani şeklinde takılıyordu; hafif eprimiş, beyaz ipli Dior bikinisini giyiyor, üstüne Barselona'da bir marketten bedavaya aldığı batik bir pareo bağlıyor ve saatler, saatlerce *The Surreal Life* adlı reality şovu İspanyolca izliyordu. Ve İspanyolca'nın i'sini bile bilmeden. "Sen neden bu kadar erken döndün?"

Easy, Waverly'de kayıt yenilemeye gecikmesiyle meşhurdu –bu da bir başka olumsuz yanıydı işte- çünkü daima kampusta tuttuğu Thoroughbred, Credo'suyla birlikte okula bir traktör taşıyıcısıyla gelirdi.

"Credo'yu haftaya getiriyorlar, o yüzden benim geç gelmem için bir neden yoktu."

Callie'ye baktı. Geçen sonbahardan beri çıkıyorlardı fakat Easy onu yeniden okulda gördüğü için aklını oynatacak gibi olmuştu, özellikle de anne ve babası yazın okul müdürü Marymount'tan müdürün kış boyunca gözünü Easy'den

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayırmayacağını bildiren bir mektup aldıktan sonra. Anlaşılan uyulması gereken kurallar vardı ve Easy aileden bir Waverly'li diye –Easy'nin dedesi, babası ve üç ağabeyi de Waverly mezunuydu da- bu kuralları esnetebilecek değildi. Böylece de okula Credo ile bir hafta geç gelmek yerine Easy, Kentucky'den New York'a deri koltuklu ve sınırsız şampanya sunulan küçük bir uçakla uçmuştu. Kulağa müthiş geliyor, değil mi? Tabii Easy'nin kafasındaki tam olarak öyle değildi ama neyse.

Easy arada bir Waverly Akademisi'nden atıldığını hayal ederdi fakat sonra babasının yaptığı anlaşmayı hatırlardı. Eğer Easy Waverly'den mezun olursa okuldan sonra bir yıl Paris'te takılabilirdi. Hatta babasının Latin mahallesinde bir apartman dairesi bile vardı, Easy'nin yurtdışında geçireceği yıl için hazırdı. Paris... Daha ne olsun? Easy bol bol absinthe içecek, yatak odası camından sokak manzaraları resmedecek ve dudağında bir Gauloise ile tarihi, derme çatma bir Peugeot bisikletle Seine Nehri boyunu turlayacaktı. Köküne kadar sigara içebilirdi ve kimse başının etini yemezdi!

"Bu gece Richard salonundaki partiye katılıyor musun?" diye sordu Callie.

Easy omuz silkti. "Emin değilim." Tam kapının eşiğinde duruyordu.

Callie bir ayağını yuvarlak burun Burberry loafer'dan çıkarıp balerin pembesi ojeli tırnaklarını halıya sürttü. İçinde iğrenç bir dehşet yükseliyordu. Easy *niçin* yılın ilk partisine katılmıyordu acaba? Yılın ilk partisine *herkes* giderdi. Yoksa bir başkası mı vardı? Okulun ilk gecesi baş başa kalmak istediği biri mi vardı yani?

"Eh, ben gideceğim," dedi Callie çabucak ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisi de birbirine karşı bir harekette bulunmuyordu. Ama köpükle şekil verilmiş saçları, geniş omuzları ve altın kahvesi üst kollarıyla Easy o kadar karşı konulamaz görünüyordu ki Callie onu tepeden tırnağa yalamamak için kendini zor tutuyordu.

Callie elinden geldiğince ilgisiz görünmeye çalışarak, "İspanya'dan sonra yaz tatilin güzel geçti mi?" dedi tiz bir sesle.

"Sanırım. Lexington her zamanki gibi bok gibi sıkıcıydı." Kulak arkasından bir kürdan çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

Callie, rustik beyaza boyalı yatak başına yaslandı. Easy'nin İspanya ziyareti ta en başından sorunluydu. Easy birinci sınıf uçamamıştı ve indiğinde aksi ve huysuzdu, doğruca bara gitmişti ama *Güneş de Doğar* kitabında anlatılan, sokaklara taşmış, şirin kafelere değil de en yakın bara, havaalanındakine girmişti. Sonra da Vernon ailesinin kanepesinde sızmıştı, ki bu da başlı başına bir problemdi çünkü Callie'nin babası çalışmadığı her saniye CNN izlemek *ihtiyacı* duyardı.

Callie kalçasını yana çıkarıp yeni manikür yapılmış tırnağını ısırdı. "İyi öyleyse," dedi sonunda. Keşke kollarını Easy'nin boynuna dolayabilse, her yerini öpebilseydi ama yapamazdı, ne de olsa Easy ona merhaba derken bile bir sarılmamıştı.

Ardından Easy'nin hemen arkasında tanıdık bir siluet görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bay Walsh!" diye cırtladı Dumbarton yurdu görevlisi Angelica Pardee. Angelica otuzunda ya var, ya yoktu ama orta yaşa girmek gibi bir acelesi vardı adeta. Bugün de üstüne incecik, biçimsiz bir ten rengi hırka, dümdüz diz bo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yunda siyah bir etek ve kapalı siyah anane modeli ayakkabı giymişti. Baldırlarında hafif hafif damarlar beliriyordu, cildi maviye bakan bir beyaz renk olmasına rağmen hiç makyaj yapmamıştı. "Sizi ilk günden şikâyet mi etmek zorundayım?"

Easy yerinden sıçradı. "Affedersiniz," diye özür diledi hemen ve elini amneziymiş gibi başına koydu sertçe. "O kadar uzun zaman oldu ki hangi yurtta kaldığımı unutmuşum." Odada etrafına bakındı, Callie'nin gözlerine baktı ve Callie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Sonra görüşürüz?" diyebildi.

Easy de belli belirsiz başıyla onayladı.

"Ahırda mı?" diye fısıldadı.

"Yarın?" diye ağzını oynattı Easy de.

"Neden bu gece değil?" diye sormak istedi Callie. Ama sormadı.

Angelica, Easy'yi yakasından yakalayıp, "Bay *Walsh*!" diye resmen tükürdü. Suratı anormal bir kırmızıydı.

"Tamam!" diye acı acı haykırdı Easy. "Gidiyorum *dedim*."

Angelica başını iki yana sallayarak Easy'yi koridordan dışarı çıkardı.

Callie dönüp camdan baktı. Terk edilmiş ahır, önceki sene boyunca sevişmek için gittikleri yerdi. Yalnızca birkaç öğrenci atını okulda bırakıyordu, o yüzden de barınakların çoğu hemen her zaman boş oluyordu. Easy yerine onun orada buluşmayı teklif etmesinden nefret ediyordu.

Sürüyle birinci sınıf öğrencisi gereğinden fazla bavul taşıyarak Dumbarton merdivenlerini adımlıyordu. Callie kızların heyecandan yerinde duramadığını fark etti. Onları ne kadar iyi anlıyordu. Yatılı okulda insanın tahmin edemedi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ği o kadar çok şey vardı ki. Taşıdıklarının yarısını boku bokuna getirdiklerini ve asıl önemli şeyleri unuttuklarını –mesela votka saklamak için boş şampuan kutuları gibi- çok geçmeden anlayacaklardı. Easy, Dumbarton merdivenlerini inerken bir grup birinci sınıf öğrencisi kızın ona yol vermek için ikiye ayrılışını izledi, Easy de geçerken başıyla onları selamladı. Tanrım, bu kadar flörtöz bir çocukla çıkmak da zordu be.

Callie başını elleri arasına aldı. İspanya'da neyin yanlış gittiği barizdi. Birlikte geçirdikleri son gece Easy'ye çok büyük ve söylemesi çok ***korkutucu*** bir şey itiraf etmişti. Ya Easy'nin yanıtı ne olmuştu? Hiçbir şey. Susmak.

Callie iç geçirdi. Yarın bu konuyu konuşmaları şarttı, gerçi Callie konuşmaktan çok daha başka şeyler yapmayı umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

BennyCunningham: Abimin Exeter'dan bir ark.ı Waverly'ye New York'ta striptizci olan yeni bir kız geldiğini söyledi.

HeathFerro: ?!?

BennyCunningham: Hı hı. Kulübün adı da... Tavuk Partisi mi? Horoz Evi mi? At Çiftliği mi yoksa? Galiba Brooklyn'de? Oralarda yaşayan kuzenime araştırttım –her şeyi çıkardıkları bir yermiş. Tanga da dahil.

HeathFerro: Onunla ne zaman tanışabilirim?

BennyCunningham: Heath, çok azgınsın.

HeathFerro: Günaydın kızım!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU BABANNE SUTYENİNİ HER DAİM SAKLAMALIDIR

"Tam burası çok uygun," dedi Jenny taksi şoförüne, minicik tek katlı tuğla bir binanın yanındaki ağaca çakılmış WAVERLY AKADEMİ yazan vişneçürüğü tabelayı göz ucuyla görür görmez. Waverly tren istasyonuna fazla uzak değildi ama Jenny buraya o kadar da çabuk ulaşamamıştı.

"Emin misin?" Taksi şoförü arkasını döndü, incecik bıyıkları ve açık mavi Yankees beysbol şapkası vardı. "Çünkü kayıt bürosu..."

"Ben burada öğrenciyim," diye lafını böldü Jenny, heyecandan içi içine sığmıyordu. "Kayıt bürosunun yerini biliyorum."

Taksi şoförü pes ederek ellerini iki yana salladı. "Patron sensin." Jenny ona bir yirmilik uzattı, arabadan indi ve etrafına baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buradaydı. Waverly'de. Çimler daha bir yeşildi sanki, ağaçlar daha bir uzun, gökyüzü diğer yerlerden daha bir açık, daha bir maviydi. Her tarafta dört mevsim yeşil bitkiler büyüyordu ve sağ tarafında kıvrılarak tepeye çıkan geniş bir patika yol vardı. Solundaysa yemyeşil bir çayırlık uzanıyordu, uzakta bir avuç erkek Abercrombie şortlarıyla top oynuyordu. Her taraf yatılı okul *kokuyordu.* Ormanın derinlikleri gibi; gerçi ormanın derinliklerine bir iki kere gitmişti, o da babası ve kaçık anarşist kankalarıyla Vermont'un güneyine yolculuk etmeyecek kadar olgunlaşmadan önceydi.

Krem rengi üstü açık bir Mercedes yanından esip geçti. Saat kulesinin biri çaldığını duydu Jenny.

"Evet," diye fısıldadı kendine sarılarak. Kesinlikle gelmişti.

Gerçek şu ki taksiden bir an önce inmek istemişti çünkü Waverly'ye adım atmak için bir saniye daha bekleyecek sabrı kalmamıştı, yani nereye gideceğini bildiğinden değil. Yan taraftaki küçük tuğla binaya bakarken pencereleri sarmaşık kapladığını ve kapının da açılmaya açılmaya pas tuttuğunu fark etti. Burası kesinlikle kayıt yaptırması gereken ön büro değildi. Başka bir araba, bu seferki savaş gemisi grisi bir Bentley'ydi, geçti yanından. Jenny lüks arabaların peşi sıra yürümeye karar verdi.

Yeni biçilmiş tepeye doğru sürükledi çantalarını, minik topukları hafif ıslak, balçıksı çimlere gömülüyordu. Sağ tarafını dolanan, uzun beyaz tribünlerle sınırlandırılmış bir koşu yolu vardı. Bir iki kız atkuyruklarını savura savura kısa adımlarla koşuyordu. Tepenin en üstündeyse, koyu yeşil ağaçların da yukarısında beyaz bir kilise kulesinin sivri çatısı ve başka tuğla binaların çatıları görünüyordu. Futbol

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

topuyla oynayan çocuklar oynamayı bırakıp bir araya toplanmış, Jenny'den tarafa bakıyordu. Yoksa *ona* mı bakıyorlardı?

"Bırakmamı ister misin?" diyen bir erkek sesiyle düşünceleri bölündü. Jenny kafasını kaldırıp ileri bakınca gümüş rengi bir Cadillac Escalade'in şoför koltuğunda oturan, baş döndürücü beyaz dişlere sahip, yanık tenli ve orta yaşlı bir adam gördü. Adamın Ray Ban pilot gözlüğünden kendi yansımasını görebiliyordu. Garip ve salak gibi görünüyordu, dapdar polo yaka, pamuklu bir Lacoste tişört giymiş, pembe minik topuklu açık ayakkabılarla bavullarını tepeye sürüklemeye çalışan bir tipti. Jenny tişörtünü Bloomingsdale'dan almıştı çünkü bu sayede kendini yatılı okula ait hissedeceğine inanmıştı ve açık ayakkabıları almadan önce de birkaç kez mağazaya gidip gelmiş, sonunda indirime girince de onlara sahip olabilmişti.

"Imm, elbette. Kayıt bürosuna gidiyorum." Jenny yeni araba kokan SUV'nin arabanın arka koltuğuna geçti. Yolcu koltuğunda heykeltıraş elinden çıkmış yüz hatlarına sahip, kirli sarışın bir çocuk oturuyordu ve somurtuyor olduğundan arkasını dönüp de Jenny'ye selam vermedi.

"Bilmiyorum Heath," dedi adam oğluna sessizce. "Partiyi veremeyebilirsin. O hafta sonu Woodstock'taki ev annenle bana lazım olabilir."

"*Sikeyim* ya," diye tısladı çocuk dişlerinin arasından. Babası iç geçirdi.

Jenny çocuğun kabalığının farkında bile değildi. Kulakları o an tek bir sözcüğü algılayabiliyordu: Parti.

Yine de dönüp ne partisi diye sormak da garipti, ne de olsa çocuk bayağı bir sinirli görünüyordu. Araba kırmızı tuğladan muazzam bir binanın önünde durdu, taşlı yürüme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolunun hemen yanında, vişneçürüğü bir tabelada KAYIT BÜROSU yazıyordu. Jenny tiz sesle teşekkür edip pılısını pırtısını koluna taktığı gibi kapının önündeki kuyruğa girdi.

İçerideki bekleme odası bir balo salonu büyüklüğündeydi, parlak yerler koyu kızıl parkeydi. Yüksek tavandan koskocaman kristal bir avize sarkıyordu. Dört adet tereyağı sarısı deri koltuk, ağır bir tik sehpanın etrafına kare şeklinde dizilmişti; içlerinden birinde de çok yakışıklı, kehribar rengi saçlı bir çocuk yayılmış oturuyor, bir taraftan *FHM* okurken bir eliyle de Fritos atıştırıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu biri arkasından. Jenny yerinden sıçradı. Arkasını dönünce Laura Ashley'den giyinmiş, yaşlıca bir kadın gördü, bol spreye bulanmış gri bir topuzu ve nemli mavi gözleri vardı, yaka kartında MERHABA, ADIM BAYAN TULLINGTON yazıyordu ve kadın YENİ ÖĞRENCİ KAYIT yazan bir masanın arkasında oturuyordu.

"Merhaba!" diye çığırdı Jenny. "Ben Jenny Humphrey. Yeni bir öğrenciyim!"

Masaya yapıştırılmış *Waverly'ye Hoş geldiniz* programını inceledi. Okul yarın geceki oryantasyon yemeğinden önce başlamıyordu ama spor takımlarının çalışmaları yarın gündüzden başlayacaktı. Bayan Tullington tabanca grisi dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı ve kaşlarını çattı. "Bir sorun var."

Jenny ona boş boş baktı. *Sorun mu?* Sihirli Waverly dünyasında hiç sorun olmazdı ki! Şu Fritos yiyen çocuğun yakışıklılığı mesela!

"Seni erkekler listesine kaydetmişiz," diye devam etti Bayan Tullington.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlamadım, ne?" Jenny bir anda dünyaya döndü. "*Erkek* mi dediniz?"

"Evet... Adınız burada *Bay* Jennifer Humphrey olarak geçiyor." Yaşlı kadın telaşlanmış gibiydi, kâğıtları tekrar tekrar karıştırıyordu. "Bazı öğrenciler çok eski soyadlarına sahip oluyor ve kabul etme bürosu Jennifer'ı erkek adı-"

"Ah," diye cevap verdi Jenny utana sıkıla, arkasını dönüp koltukta oturan çocuk duydu mu diye baktı ama çocuk gitmişti. Waverly'den aldığı tüm elektronik postalar Bay Jennifer Humphrey adına gönderilmişti. Jenny ise bunu tipik bir şey sanıp üstünde durmamıştı. Ne salakça bir düşünce. *Ne kadar* Eski Jenny. "Bu ne anlama geliyor peki? Bütün eşyalarım... Richards yurduna gönderildi."

"Evet ama orası erkekler yurdu işte." Bayan Tullington, sanki Jenny'nin aklı almıyormuş gibi bunu son derece yavaş açıkladı. "Sana başka bir yer bulmak zorundayız." Bazı belgeleri karıştırdı. "Kızlar yurdu tamamen dolu..." Ahizeyi kaldırdı. "Halledeceğiz. Sen bu arada gidip eşyaların Richards yurduna mı yazılmış diye bak. Birinci kattaki lobiye gönderilecekti. Postayla gelen eşyalar orada tutuluyor. Sağ taraftaki yoldan, dördüncü bina. Üstünde tabela var. Şu işi halledelim, yardıma birini göndereceğiz."

"Tamam," diye cevap verdi Jenny mutluluk içinde, aklında Richards çevresinde dolanan gömleksiz, ateşli kolejli gençlerin hayali vardı. "Sorun değil."

"Ana kapı açıktır. Ama sakın odalara girme. Yasak!" diye seslendi Bayan Tullington arkasından.

"Elbette," diye onayladı Jenny de. "Teşekkürler!"

Jenny kayıt bürosunun taş verandasında dikildi. Kampus haritasını incelerken Waverly yurtlarının, kilisesinin, dinle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

me salonu ve sınıflarının büyük bir daire şeklinde dağıtıldığını, ortada da futbol sahasının yer aldığını fark etmişti. Dairenin arka tarafında kürekçilerin binası, Hudson Nehri, resim galerisi, botanik laboratuarları ve kütüphane bulunuyordu. Bütün binalar tuğladandı ve hepsinin eski püskü, ağır doğramalı ve beyaz çerçeveli pencereleri vardı.

Heyecan içinde seke seke yurtlara doğru yürüyen Jenny hiçbir şey kaçırmamaya özen gösteriyordu. Taşlanmış kotlu ve paçoz sandaletli kızlar Mercedes'ler ve Audi'lerden dökülüyor, diğer kızlarla kucaklaşıp birbirlerine Hamptons'daki ya da Martha's Vineyard'daki yazlık evlerinde olan biteni anlatıyorlardı. Fermuarlı, kapüşonlu svetşörtler giymiş, komando pantolonlu oğlanlar birbirlerine omuz atıyordu. Bez bir Louis Vuitton çanta taşıyan bir çocuk, "Bu yaz o kadar çok E aldım ki beynim tutuştu resmen!" diye seslendi bir arkadaşına.

Jenny kaskatı kesildiğini hissetti, bir an gözü korktu. Herkes o kadar güzeldi ki, yıkanmış, ovulmuş ve tertemizlerdi, hepsi de hiçbir çaba *göstermese* de son modaydı, ki bu da Jenny'nin yaptığı gibi saatlerini üstüne başına özen göstererek geçirmekten çok daha havalıydı ve hepsi de birbirlerini ezelden beri tanıyor gibiydi. Jenny derin bir nefes alıp yolunda yürümeye devam etti.

Sonra nereden çıktığı bilinmez, patatese benzeyen devasa bir şey gökten düştü ve karga sesi gibi iğrenç bir ses çıkararak Jenny'nin yüzünün bir santim yakınından uçtu.

"Ahhh!" diye bağırdı Jenny gardını alarak.

Bu şeyin bir ağaca konuşunu izledi. Korkunç! Hormonlu bir fareye benziyordu.

Jenny arkasında bir kıkırdama duyunca döndü. Kızlar hâlâ birbiriyle konuşuyordu ama beysbol şapkasını tersten

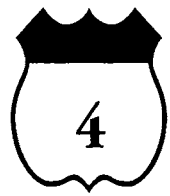
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

takmış iki çocuk taş duvara oturmuş, onu izliyordu. Sonra Jenny o anlık korku sırasında içindekilerle dolup taşan bavulunu yere düşürdüğünü fark etti ve bavul açılmıştı. *Ah, tanrım.* Devasa boyutlardaki, ekstra destekli sutyeni, hani regl olduğu günlerde takmak zorunda kaldığı şu ekstra askı ve kopçalı sutyeni boylu boyunca yere serilmiş vaziyetteydi. Tam da geniş, etli butlu bir babaannenin giyeceği türdendi.

Jenny sutyeni çabucak bavula tıkıştırdı ve duvarda oturan çocuklar gördü mü diye çaktırmadan baktı. Çocuklar beyaz kepli başka bir oğlanla selamlaşıyor, erkeklerin yaptığı tokalaşırken omuzları değdirerek yarı sarılma hareketini yapıyorlardı, Jenny'ye bakmıyorlardı bile. Temiz hava ve gür, yeşil manzara dururken belki de Waverly öğrencileri koca memeleri ve sutyenleri fark etmeyebiliyordu...

Ve sonra yeni gelen çocuk Jenny'ye dönüp işaret parmağıyla şapkasının ucuna dokundu. Jenny'ye öyle bir göz kırptı ki adeta şunu demek istiyordu: *Havamız gani olabilir ama hepimiz kör değiliz.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

WAVERLY BAYKUŞLARI TEMİZ CİĞERLERİN SAĞLIKLI SEVİŞMELER GETİRDİĞİNİ BİLİR!

Brandon Buchanan, Samsonite bavullarından birinin üstüne oturup Heath Ferro'ya baktı. Kampusa ne zaman gelirse gelsin ilk Heath'i görürdü. Oda arkadaşı olmalarına rağmen Brandon, Heath'i çoğu zaman rahatsız edici bulurdu.

"Bir karton sigara getirdim," dedi Heath, ağzını yayarak ve orta boy bez çantasının fermuarını açıp Brandon'a 'filtresiz' Camel sigarası kutusunun köşesini gösterdi. Richards yurdunda lobide oturuyor, odalarının verilmesini bekliyorlardı. Sıradan bir ortak odaydı işte –oğlanların *SportsCenter* izlediği, sipariş ettikleri pizzaları paylaştığı ve ziyaret saatlerinde şeker kızlarla flört ettikleri buluşma noktasıydı burası- ama yine de lobide İngilizvari ve soylu bir hava

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Krem rengi sıvanmış tavanlar beş metre yüksekliktey-di, koyu renk ahşap kirişleri vardı; rahat ve eprimiş deri koltuklar her yana dağılmıştı. Üç kanal ve arada bir de ESPN kanalını çeken televizyon bir köşede sessizce duruyordu. Yere devasa, işlemeli bir Oryantal halı seriliydi. Dikkatsizlikten sebep sigara yanıkları halıyı daha da antika gösteriyordu.

"Bir hafta sürecek herhalde," diyerek somurttu Brandon, bilerek karışık bırakılmış kısa dalgalı altın sarısı saçlarını geriye itti. Kampusta sigara içmek yasak olmasına karşın Heath, Richards'ın dışında tiryaki gibi tüttürüyordu ama zaten okul sürekli görmezliğe vuruyordu. Belki de durum Heath'in nefes kesici görünüşünden dolayı böyleydi –uzun boylu, ince ve atletik yapıdaydı, çok güzel yeşil gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve dağınık sarı saçları vardı. Fakat Heath'i beladan asıl uzak tutan muhtemelen ailesiydi. Heath'in babası olimpik kapalı havuza dört buçuk milyon dolar ve yenilenen botanik laboratuarının üç katlı yeni binasına da bir milyon bağışlamıştı, o yüzden de Heath canının çektiği haltı rahatça yiyebilir, pek de uyarı almazdı.

"Bu sene de o tuhaf karı kremini getirdin mi?" diye takıldı Heath.

"O nemlendirici," diye düzeltti Brandon.

"O nemlendirici," diye tekrar etti Heath abartılı bir tonlamayla.

Brandon cildine iyi bakıyorsa ne olmuş yani? Güzel giysilerden ve ayakkabılardan hoşlanıyorsa, dalgalı saçlarını kendi halinde bırakmayı seviyorsa ne vardı bunda? Boy takıntısı nevrotik derecedeydi -yalnızca bir altmış beşti- ve göğüs kafesinin ortasındaki oyuk kısmında uzayan kıllardan nefret ettiği için göğsünü tıraş ederdi. Kendisi kadar temiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmayan arkadaşları sürekli onunla kafa yapardı. Ne olmuş yani?

"Sence odamıza kimi verecekler?" diye sordu Heath.

"Bilmem. Ryan olabilir. Tabii bu sene de tek kişilik oda kapmazsa." Ryan Reynolds'ın babası yumuşak kontak lensi icat etmişti ve mal varlığını kullanarak oğluna avantaj sağlayacak insanlara söz geçirmesini bilirdi. Çoğu öğrenci velisi okula rüşvet yediriyordu zaten ama çoğunlukla bunlar sırdı.

Heath kişnedi. "Belki de sana Walsh düşer."

"Yok ya, yönetim bile öyle bir saftiriklik yapmaz," diye yanıt verdi Brandon. O ismi duymak bile Brandon'ın içini titretiyordu: Walsh, Easy Walsh.

"Eee, Natasha nasıl?" diye sordu Heath, kızın adını söylerken kötü Rus aksanı kullanarak.

Brandon iç geçirdi. Geçen nisan ayında Easy kız arkadaşı Callie Vernon'ı ondan çalınca o da, Millbrook Akademi'ye giden Natasha Wood ile çıkmaya başlamıştı. "İki hafta önce ayrıldık."

"Hadi be. Aldattın mı?"

"Yo."

"Ne öyleyse?"

Brandon omuz silkti. Ayrılmalarının sebebi Brandon'ın, Callie'yi tam olarak unutamamasıydı. Cape Cod'daki Harwich plajında sevişirken Brandon, Natasha'ya yanlışlıkla Callie demişti. Hoppala. Natasha derme çatma, ahşap cankurtaran sandalyesine tırmanmış ve Brandon çekip gitmeden inmemekte diretmişti. Sonsuza dek çekip gitmeden yani.

"Şu kimin?" Heath odada karşı tarafa bakarak ayağını kahverengi tüvit koltuğa vurdu. Bir yığın pembe, kanvas

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kumaştan L.L. Bean çanta uluorta yerde sahipsiz duruyordu.

Brandon omuz silkti. "Ne bileyim." Etiketlerden birini okudu. "Jennifer Humphrey."

"Bu yurtta Jennifer Humphrey isimli bir erkek mi olacak? Olaya bak."

"Hayır, Jennifer *benim*."

Çok şeker, lila rengi indirimden alınmış bir Marc Jacobs etekli, ufak tefek kıvırcık saçlı bir kız ortak odanın kapısında dikiliyordu. Brandon eteğin indirimden alındığını hemen fark etmişti çünkü aynısını yazın Natasha'ya almıştı. Bu Jennifer'ın minicik, kalkık burnu, pembe yanakları, ayağında da burnu açık ve parmakları gözüken, küçük alçak tabanlı pembe ayakkabılar vardı.

"Selam," dedi Jenny basitçe.

"Ah," diye kekeledi Brandon. "Senin burada olmaman-"

"Şey... aslında... olmam gerekiyor." Jenny hafiften kahkaha attı. "Bu yurda kaydedilmişim."

"Yani sen *Bay* Jennifer Humphrey'sin?" diye araya girdi Heath, bir ayağını diğerinin üstüne atarak.

"Evet. Waverly beni erkek zannetmiş."

Brandon, Heath'in o an aklından geçenleri rahatlıkla okuyabiliyordu: *Böyle memelerin varken kesinlikle erkeğe benzemiyorsun*. Tanrım, arkadaşlarına bazen çok sinir oluyordu. "Ben Brandon." Heath'in önünden bir adım atarak nazikçe elini uzattı.

Jenny eteğini çekiştirdi. "Merhaba." Biraz heyecanlıydı. Eşyalarıyla lobide dikilen yedi oğlandan en şirin iki tanesini seçmişti çünkü. Kusursuz teni, mükemmel koyu sarı saçları, uzun kirpikleriyle Brandon enfes derecede yakışıklıydı, yakışıklıdan da öte, güzeldi! Jenny biraz daha kaba saba ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dağınık tiplerden hoşlanıyordu, Brandon'ın arkasında oturan çocuk gibi, hani şu kirli sarı saçları hafif yağlı olan ve çimen yeşili tişörtü de gece onunla uyumuş gibi gözüken mesela. Hatta şimdi fark ediyordu ki bu çocuk aynı arabada geldiği çocuktu. Partiyi veren. Yani çocuk onu tanımamış mıydı?

"Beni ne yapacaklarına karar verene kadar burada beklemem gerekiyor." Yakışıklı arkadaşının hafızasını zorlamak istercesine doğrudan Brandon'ın arkasına baktı. "Sizinle takılabilir miyim?" Sesini sabit tutmaya çalıştı. Tırnaklarını avuç içlerine batırarak, *Yeni Jenny yakışıklı yatılı okul çocuklarıyla takılmak istediğini söylerken sesi çatlamadan konuşur!* diye sessizce azarladı kendi kendini.

"Tabii," diye yanıt verdi arkadaki çocuk da, gözlerini Jenny'nin göğsüne dikerek.

"Siz burada ne yapıyorsunuz ki?" Jenny etrafına bakındı. "Odalara yerleşmeden önce herkes lobide mi takılıyor?"

"Yok canım, biz sadece ayvayı yemiş olanlarız da ondan, bize nereye gidebileceğimiz söylenene kadar mecburen burada dikiliyoruz." Çocuk sırıttı ve haki renk pantolonunun cebinden bir BlackBerry çıkardı.

Jenny oturdu. "Ne yaptınız ki?"

"Heath'e kulak asma." Brandon başını iki yana salladı. "Waverly öğretmenlerinin hepsi dangalak."

Jenny çaktırmadan pembe ayakkabılarındaki çamuru silmeye başladı. "Ben de biraz korktum. Buraya gelirken yolda bir şey saldırdı. Sanki bir... uçan kediye benziyordu."

"Ahh, o mu... O baykuş," diye açıkladı Brandon. "Kampusun her yanında görebilirsin. Birisi yüzyıl önce onlardan iki tane bağışlamış ve üremişler. Gerçi her daim çocukları öldürüyor olmalarına rağmen baykuş maskotumuz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dur. Sanırım etrafta uçmaları artık bir çeşit Waverly geleneği falan."

"Her yere kaka yaparlar," diye ekledi Heath.

"Ah, gelenekleri severim," dedi Jenny bir çırpıda. "Ama bu şey resmen beni hedef seçmiş gibi üstüme uçtu."

"Nasıl *kaçırabilir* ki zaten?" diye mırıldandı Heath, BlackBerry'sine bir şeyler yazarken. Tekrar dönüp Jenny'nin göğüslerine baktı. Eski Jenny olsa çok utanırdı, diye düşündü Jenny, ama Yeni Jenny'ye koymaz. Ona meydan okur.

"Bir şey mi var?" diye sordu Jenny kibarca, ellerini kucağında kavuşturarak.

Heath ağzını yamultarak güldü ve ardından başını yana kırdı. "Bir saniye." Durdu. "Şehirden geliyorum demiştin, değil mi? Yani New York'tan mı?"

"Evet. Yukarı Batı Yaka."

Heath'in iki gözü birden parladı. "Tavuk Partisi diye bir yer duymuş muydun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny kaşlarını çattı. "Yo..."

"Belki bir ara götürürüm seni."

"Uygunsuz," diye mırıldandı Brandon. Tavuk Partisi birden herkesin diline düşmüş, Manhattan'da bir striptiz kulübüydü. Brandon bir Heath'e, bir de yeni kıza baktı. Birbirlerine bakış atarak adeta bir savaş meydanında dövüşüyor gibiydiler. Jenny, Heath'e abayı yakmış görünüyordu ama neyse. Heath, Brandon'ın arkadaşı olabilirdi ama Monet'nin insan versiyonuydu, yalnızca uzaktan bakıldığında güzeldi. Yakınlaşınca, onu tanıdıkça aslında oldukça... şey, gülünç olduğunu anlıyordunuz. *Ayak tırnaklarını ne kadar iğrenç kestiğini nasılsa fark edeceksin,* diye düşündü Brandon dişlerini gıcırdatarak. *Kızlardan daha çok dedikodu yaptığını*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anla da gör. Kızların ona arkasından Midilli dediğini duy da anla, ne de olsa herkes ona bir kere binmiştir.

Bakış savaşı devam etti. Tam o sırada tiz bir ses yükseldi ve Heath'in dikkati aniden BlackBerry'sine döndü. Hop! Güç tarlası enerji kaybetti.

"*Bay* Jennifer Humphrey," diye mırıldandı Heath yeniden, "Yukarı Batı Yaka'dan." Birkaç satır daha yazdı ve BlackBerry'yi çantasına tıkıştırdı. Sonra da tişörtünü çıkarıp attı ve altın kahvesi, bütün-yazı-Nantucket'ta-geçirdim diyen gövdesini ovdu. "Ben bir duş alacağım. Gelen var mı?"

Jenny yanıt vermek için ağzını açtı fakat Heath arkasını dönüp bavulunda kabarık bir havlu buldu ve uzun adımlarla banyoya yürüdü.

Brandon da iç geçirip gümüş rengi Motorola Razor'ını çıkardı. Birkaç e-postasına göz attı: Yine yurda hoş geldin mesajları ve Tinsley Carmichael'ın akıbeti üzerine dedikodular. Jenny'nin onu izlediğini hissediyor ve tüylerinin ürpermesine engel olamıyordu.

"Telefon yasak değil mi?" diye sordu Jenny.

"Yok, değil. Konuşamıyoruz ama herkes birbirine mesaj atar. BaykusNet'e üye oluyorsun ve Waverly e-posta adresini kullanıyorsun, o da zaten adın ve soyadından oluşuyor, arada boşluk bırakmadan yaz. Fakültenin henüz fark etmediği bir boşluk."

"Tüh ya. Ben telefonumu getirmedim. Kural kitapçığında telefon yasak yazıyordu."

"Waverly Baykuşları kampusta cep telefonu kullanmamalıdır," diye ezberden okudu Brandon ciddi taklidi yapan bir sesle.

Jenny kıkırdadı. "Evet. Waverly Baykuşları lafını seviyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brandon da gülümsedi. "Anlaşılan eski Waverly müdürlerinden biri Gürleyen Yirmilerin hemen ardından kaleme almış bu kitapçığı, belki de Yasaklama döneminde falan, terbiye ve nezaketin çok önemli olduğu dönemlerde hani. Herhalde baykuşlar o zaman da maskottu. Kitapçık modern çağa uyarlanmış, cep telefonları falan filan."

"Komik." Jenny bir parça rahatladığını hissetti. Gülmekten yanakları acımaya başlamıştı bile.

"Bu akşam bu lobide bir parti var. Gelmek ister misin?"

"Parti mi?" Jenny hevesle kaşlarını kaldırdı. "Elbette."

"Yani bayağı sıradan bir parti olacak ama adetten olmuş artık, biliyor musun?" Brandon omuz silkti. Heath yanlarında yokken o kadar da utangaç değildi.

Jenny dudağını ısırdı, Brandon'a göre bu hareket dayanılmazdı. Bu kızın yüzü o kadar tazeydi ki ve Jenny orada olmaktan o kadar heyecanlıydı ki, bütün o diğer kurabiye kalıbından çıkmış, Fair Isle kazaklı, Gucci güneş gözlüklü, Barbie-yatılı-okulda tarzı ve her şeyi fazlâ ciddiye alan Waverly kızlarından çok farklıydı. Bir tek işte, okullar açılmadan Midilli'ye binmekten uzak kalabilseydi...

"Şey," diye iç monologunu böldü Jenny. "Madem ki adetten, o zaman gelmek zorundayım demektir. Heath de gelecek mi?"

Heath lobinin kapısından içeri sıvıştı. Süklüm püklüm sarı saçlarından çıplak göğsüne sular damlıyordu ve beyaz havlusu mükemmel hatlı kalçasına sarılmıştı. Elinde bir tek BlackBerry'si vardı ve konuşurken gülümsüyordu. "Hayatta kaçırmam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

HeathFerro: Striptizci kızla iki kere tanıştım bile.

RyanReynolds: ???

HeathFerro: Babam arabayla onu kayıt bürosuna bıraktı. Sonra ben Brandon'la Richards'ta otururken geldi. Gerçi çok kul takılıyor. Masumiyet timsali. Ama sürtüklüğü hemen anlaşılıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

RyanReynolds: Erkekler yurduna girdi bile yani? Sana tangasını da gösterdi mi bari?

HeathFerro: Henüz değil...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU DAMARINA BASILDIĞINDA BİLE ODA ARKADAŞINA KARŞI NAZİK OLMALIDIR

"Anne, lütfen Raoul'e söyler misin, benimle yurdun içine kadar gelmesine gerek yok. *Utanıyorum* artık ya." Brett Messerschmidt bir elinde krem rengi bir Chanel çantayla siyah Kate Spade dizüstü çantasını, diğer elinde koca bir Hermés alışveriş torbasını taşırken Nokia telefonunu da omzunda sıkıştırılmış tutmaya uğraşıyordu. Annesinin özel asistanı olan iriyarı ve kel Raoul, kızın bitmek bilmez valizlerini siyah takım elbisesini yırtmadan kaldırma mücadelesi veriyordu. En sonunda pes edip ceketini üstünden atınca ortaya ter lekesi olmuş ve kaslarını belli eden gömleği çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesi hattın diğer ucundan ağır New Jersey aksanıyla, "Tatlım, onun yardımına ihtiyacın var ama," diye kuğurdu. "O ağır bavulları bir başına taşıyamazsın ki!"

Brett inleyip telefonunu çat diye kapadı. Ondan başka herkes ne kadar ağır olursa olsun kendi eşyasını kendi taşıyordu. Sürücüler ancak yurtlarının önüne kadar geliyor, öğrencilerin yükünü kaldırımın kenarında bırakıyordu. Kimse gelip de sizin bokunuzu çalacak değildi ya. Ancak Brett'in anne ve babası, Rumson, New Jersey'li Stuart ve Becki Messerschmidt kızlarına sanki avuç içi büyüklüğündeki Chihuahua köpekleriymiş gibi bebek bakıcılığı yapıyordu.

Anne ve babasının *içi titriyordu.* Üç eyaletin en önde gelen plastik cerrahı olan babası, tek hastadan bir oturuşta çekebildiği maksimum orana ulaşana kadar yağ çekmesiyle meşhurdu. Brett'in annesi onunla Waverly'ye tek gelişi, Brett sekizinci sınıftayken olmuştu ve annesi okulu gezerken son derece Beyaz-Amerikan görünümlü bir kadına çenesinin *mükemmel* olduğunu söylemiş ve kimin yaptığını sormuştu. Kadınsa ne demek istediğini çakana kadar Bayan Messerschmidt'e boş boş bakmıştı.

Brett, Waverly'ye başladığı ilk günden itibaren anne ve babası hakkında yalan söylemişti. Doğu Hampton organik çiftliklerinde yaşadıklarını fakat yazları Newfoundland'de geçirdiklerini anlatıyordu; babası kardiyologdu, annesiyse ufak çapta hayır işleri düzenliyordu. Neden böylesi bir hikaye uydurduğuna kendisi de akıl erdiremese de, her şeyin orijinal hikayeden iyi olduğuna kanaat getirmişti çünkü gerçek şuydu ki anne ve babası sonradan görmeydi ve Brett'in tanıdığı en şımarık insanlardı. Waverly'de herkes bunu yutmuştu; Tinsley dışında çünkü önceki yıl Tinsley,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett odada yokken onun çalan cep telefonuna bakmış ve tabii ki Doğu Hampton değil, Rumson, New Jersey'deki evinden arayan Bayan Messerschmidt ile leopar ve kaplan desenleri arasındaki farkları etraflıca tartışmıştı. İşte Tinsley'nin geri dönmeyecek oluşunun bir iyi yanı da buydu: En azından Brett'in rezili rüsva ailesi sır olarak kalmaya devam edecekti.

"Gerçekten, bana yardım etmek zorunda değilsin, zaten bu kadar yol geldin." Brett özür dilercesine gülümsedi Raoul'e. Eve dönünce bu adama Keihl'in Adale Masajı küründen hediye göndermeliydi.

"Önemli değil," diye cevap verdi Raoul, bariton sesiyle ancak Brett eşyaları yere bırakıp arabadaki diğer postayı almaya giderken küçük bir inilti çıkardığını fark etti.

Yurt odasının kapısını açınca en yakın arkadaşı ve kusursuz, *şımarıklarla* dolu olmayan bir soy ağacına sahip Callie –ki annesi Scarlett O'Hara'nın canlı haliydi ve tanrı aşkına, Georgia'da hükümet görevlisiydi- pişmiş kelle gibi sırıtarak Raoul'ün oflaya puflaya Brett'in devasa Louis Vuitton bavulunu koyacak yer arayışını izledi.

"Ah, nereye istersen koyuver işte!" dedi Brett çabucak. Sonra tekrar Callie'ye döndü. "Selam."

"Selam sana da." Callie pencereye dayanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sanki bütün yaz pilates hocası Claude tarafından eğilip bükülmüş ve şekersiz sakızdan başka şey çiğnememiş gibi görünüyordu. Saçı dağınık bir atkuyruğuyla aşağıdan toplanmıştı ve ela gözlerinde o hafiften başı dönmüş, onu-tanımasanız-aklı-bir karış havada-sanırdınız bakışı vardı. Soluk turuncu pamuklu bir etek ve üst yere atılmış vaziyetteydi ve Callie'nin şu an üstünde bebe mavisi bir tişört, Ralph

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lauren'den kısa, erkek şortu ve topuklarında pembe ponponlar olan jimnastik çorapları vardı.

Callie ne kadar şeker ve kolejli güzelliği içindeyse –eee, ne de olsa kızlar hokey takımının kaptanıydı- Brett de o kadar sıra dışı görünüşteydi. Beti benzi atmış, süt beyaz bir cildi ve orta uzunlukta, kıpkızıl saçları vardı. Yeşil gözleri badem şeklindeydi ve burnu da çenesi de ona yaramaz çocuk tipi veriyordu.

Birdenbire böyle Callie'yi görüp de yeniden kendini onunla kıyaslamak Brett'e çok garip geldi. Geçen yıl bir odada Brett, Callie ve Tinsley yiyip içtikleri kap ayrı gitmeyen bir üçlüydü. Ama sonra o E olayı yaşanmış ve her şey değişmişti. Niçin yalnızca Tinsley'nin okuldan atıldığını kimse bilmiyordu ama Callie her zaman için bir ikna ustasıydı: Birinci sınıftayken Sarah Mortimer'ı, Brandon Buchanan yerine Baylor Kenyon'la çıkmaya ikna etmişti çünkü Brandon'ı kendine istiyordu. Ve geçen yıl Philedelphialı, görgülü aile kızı, esmer güzeli arkadaşları Benny Cunningham, Erik Olssen ile çıkmak istiyordu ancak bu soluk benizli İsveç'ten ithal çocuk göğüslerini yaptırmış olan ve Dolce & Gabbana'nın en kaltaklara uygun kıyafetlerini giyen, pejmürde Tricia Rieken'den hoşlanıyordu. Callie her nasılsa Tricia'yı burslu okuyan ancak çok yakışıklı ve söylentilere göre yatakta harika olan Lon Baruzza'dan hoşlanmaya ikna etmiş ve Erik'i, Benny'ye bıraktırmıştı.

Callie'nin insanlara istediğini yaptırtmada iyi olduğu çok açıktı, özellikle de bu işte kişisel çıkarı varsa. Bu olay da aynıydı, belki de Callie, Tinsley olmadan çok daha rahat edecekti: Geçen ilkbaharda Tinsley ve Callie'nin erkek arkadaşı Easy Walsh kızlar futbol takımı tarafından gece vakti kürekçi kulübelerinin arkasında görülmüştü –baş başa. Tins-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ley de, Easy de hiçbir şey olmadığını iddia etse de iş erkeklere gelince Callie oldukça sahipleniciydi. Easy'yle yiyişmiştir diye Tinsley'yi okuldan attırmak biraz delilik olabilirdi ama belli mi olur, Callie'den her çılgınlık beklenir.

Callie gözlerini kıstı. "Saçın daha da mı kızıllaştı?"

"Biraz," diye mırıldandı Brett. Saçını boyayan kuaförü Jacques boyanın içine etmiş ve sarı kızıl yerine, mavi kızıl tonu kullanmıştı. Brett ise rengi düzelttirmek için Bergdorf'a gitmiş ama şansına salonun en punk rock stilistine çatmıştı ve adam da ona saçın bu renginin mükemmel olduğunu, değiştirmeye kalkmanın sanatsal duyarlılığına ters düşeceğini açıklamıştı. Brett fazlasıyla şu *Sil Baştan* filmindeki Kate Winslet'e benzediğinden endişe ediyordu, ki bu da, güzel bir görünüm sayılamazdı.

"Ben sevdim," dedi Callie. "Muhteşem görünüyor."

Pis yalancı! Brett, Callie'nin sahte görünümlü kızıl saç hakkındaki görüşlerini biliyordu. Çantasını yere fırlattı. "Ne o, bütün yaz beni aramadın?"

"Ben... ben seni aradım," diye geveledi Callie gözlerini faltaşı gibi açarak.

"Hayır, aramadın. Bir kere mesaj attın. Haziranda."

Callie diklendi. "Sen de cevap yazmadın!"

"Ben..." diye başladı Brett. Callie haklıydı. Cevap yazmamıştı. "Tinsley'den haber aldın mı peki?"

"Tabii ki."

Brett onu kıskandı. "Ben de," diye yalan söyledi. Geçen mayıs okuldan atıldığından beri görkemli arkadaşından haber almamıştı aslında.

İkisi de Tinsley'nin boş yatağına baktı. Acaba bütün yıl boş mu kalacaktı? Belki de depo yeri olarak kullanırlardı ya da üstüne Hint işi, batik bir yatak örtüsü serer, Rhinecliff

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mağazalarından alınmış işlemeli yastıklar atarlardı. Yoksa Waverly, kimsenin konuşmak istemediği bir hilkat garibesini yanlarına mı kakalardı?

"Tinsley beni yüz kere aradı," diye devam etti Callie biraz saldırganca.

"Beni de," diye yalana devam etti Brett de, krem rengi bavulundan bluzlarını çıkarmaya koyulup. "Easy nasıl?" Konuyu değiştirdi. "Yazın görüştünüz mü?"

"Imm... evet," diye cevap verdi Callie çabucak, sesindeki alınmışlık halibelli oluyordu. "Sen Jeremiah'yı gördün mü?"

"Evet, biraz," diye mırıl mırıl cevap verdi Brett.

"Hâlâ *araba* deyiş şekline uyuz oluyor musun?" diye sordu Callie, şeffaf rujunu küçücük parlak kutulu bir Chanel pudranın aynasında inceleyerek.

"Evet," diye somurttu Brett. Erkek arkadaşı Jeremiah, St. Lucius'un yıldız yan hakemi olmasına ve Boston'ın kalburüstü insanlarının oturduğu bir banliyösü olan Newton'lı, köklü bir aileden gelmesine rağmen Boston şehri aksanıyla konuşur ve *r* harfini *Can Dostum* filmindeki Matt Damon gibi söylerdi.

"Sen mi onun yanına gittin, o mı sana geldi?"

"Şey, bir haftayı ailesiyle Martha's Vineyard'da geçirdim. Gerçekten çok güzeldi." Brett, Jeremiah'dan hoşlanıyordu ama esasında çocuğun ailesini seviyordu. Tam kitaplarda anlatılan New England zenginiydiler, öylesine dengeli ve zevklilerdi ki, kendi görgüsüz anne babasının tam zıttıydı bu çift. Tabii bu arada Jeremiah'nın da nefes kesen bir yakışıklı olmasının, köşeli çeneli, omuzlarına kadar uzun kabarık kızılımsı-kahve saçlı ve Brett'i içine çeken masmavi gözlü olmasının da bir zararı yoktu hani.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett okula döner dönmez onu arayacağına ve telefonda seks yapacaklarına söz vermişti. Jeremiah bütün yaz boyunca seks yapmak istemişti ancak Brett henüz hazır değildi. Daha önce hiç seks yapmamış olması dışında nedenini o da tam olarak bilmiyordu ve ilk kez yapacağı için Jeremiah'nın doğru insan olduğundan emin değildi.

Elbette ki bekâretini kaybetme kararsızlığı Brett gibi bir kızın dışına vuracağı bir şey değildi kesinlikle. Callie'ye ilk kez yıllar önce ailece Gstaad'a gittikleri bir tatilde Gunther adında İsveç bir çocukla yaptığını anlatmıştı. Brett'in, Waverly'de bir imajı vardı: Sert, deneyimli, bilgili ve biraz da kaltak. Annesiyse bunun tam tersiydi: Zavallı, saf ve çocuksu ve Brett böyle olmak istemiyordu.

Callie uzun ve pürüzsüz bacaklarını uzattı. "Gerçekten bir duş almalıyım." Esneyip ayağa kalktı ve sabolarını giydi. "Çıktığımda yemeğe gitmek ister misin?"

Brett omuz silkti. "Bilmem. Yarın için birkaç sınıf başkanı meselesiyle ilgilenmem gerek. Yeni bir danışman gelmiş, o yüzden hazır olmalıyım falan filan." Brett geçen yıl birlerin sınıf başkanı seçilmişti ve DK'nın yani Disiplin Kurulunun öğrenci lideri olacaktı. "Ama boş verebilirim belki. Zaten akşama parti de var..."

"Neyse." Callie havlusunu sallayıp kapıya yöneldi.

Brett cup diye yatağa oturup camdan baktı. Onu bir yudum yıllanmış viski gibi sakinleştiren nehir manzarası şu anda ona boğucu geliyordu. Uzun geçen bir yazın ardından Callie ile ilk buluşmasının daha farklı olacağını hayal etmişti. Doğruca Tinsley'den bahsetmelerini beklemiyordu, ayrıca da Callie'nin her zamanki gibi davranacağını sanmıştı; kendini Brett'in yatağına atacak, bir paket kırıkkırak açıp bütün yaz yaptıkları çılgın, romantik ve riskli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maceralarını paylaşacaklardı. Kahkahalar atacak, biraz cin tonik içip sonra da akşam yemeğine gideceklerdi, tıpkı geçen yıl olduğu gibi.

Cep telefonunun kapağını açıp hızlı arama tuşundan New York'ta yaşayan ve *Elle* dergisinde moda editörlüğü yapan ablası Brianna'nın numarasına bastı. Bree, Waverly değirmeninde altı yıl önce dönmüştü ve Brett'in canı sıkkın olduğunda onu neşelendirmeyi bilirdi. Maalesef Bree'nin telesekreteri çıktı.

"Selam, benim," diye mırıldandı Brett bip sesinden sonra. "Kendimi çok... bilmiyorum. Kafam karışık. Bir ara beni arasana."

Telefonu kapayıp tekrar yatağa çöktü. Oturur oturmaz da cep telefonu çantasında öttü. Bree olduğunu sanarak atladı ama yanılıyordu.

"Merhaba Jeremiah," diye iç geçirdi telefonu kulağına götürerek. "Nasılsın?"

"Şimdi deli gibi muhteşemim," dedi Jeremiah iç geçirerek.

Brett gözlerini devirdi. Sonra Jeremiah'yı St. Lucius'taki yatağında bacaklarını yaymış, ondan on yedi kilometre uzakta eski püskü bir futbol forması ve boksır donuyla uzun yanık tenli kolları çıplak otururken hayal etti, seksi gözlerini düşündü ve birden içi ısındı.

"Bu... şeyi yapacağız yani?" diye sordu yurt odasının kapısını kapama zahmetine bile girmeden. Bırak da her köfteye maydanoz birinci sınıf kızları biraz kulak misafiri olsun. Belki bir şeyler kaparlar. ...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

HeathFerro: Haberler var. Abimin bankacı arkadaşıyla konuştum ve bu Fish Stick denen yerin şehrin bombası olduğunu söyledi. Kızlar 99 kuruşa soyunuyormuş!

CallieVernon: Im, Heath? Galiba yanlış kişiye mesaj çektin. Ben Callie. Striptizci hikayeni dinlemek istemiyorum. Özellikle de duşa girmek üzereyken.

HeathFerro: Ne, duşta mısın? Görebilir miyim? Ne de olsa Easy ile ayrıldığınıza göre artık bir kuş kadar özgürsün, di mi?

CallieVernon: Ne? Kimden duydun?

CallieVernon: Heath? Neredesin? Bu doğru değil!

CallieVernon: Alo??

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

BennyCunningham: Etrafta dönen büyük soru şu, midilliye hâlâ binmedin mi?

CallieVernon: Midilli?

BennyCunningham: Heath Ferro'nun yeni adı. Panayıra çıksa kıçı midilliden daha çok para eder.

CallieVernon: Iyh. Onunla hayatta sevişmem. İğrenç be. Sen?

BennyCunningham: Suçluyum, hüküm giydim.

CallieVernon: Aman tanrım. Ne zaman?

BennyCunningham: İlk sene. Stansfield Hall koridorunda yaptık. İlk ve son. Tek kelimeyle iğrençti.

CallieVernon: Konuyu değiştirmek gibi olmasın ama Easy ile benim ayrıldığımı duydun mu?

BennyCunningham: Imm... olabilir.

CallieVernon: Kimden?

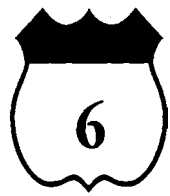
BennyCunningham: Hatırlamıyorum. Yemek için hazırlanmam lazım!

CallieVernon: Çünkü öyle bir şey yok da.

CallieVernon: Cidden.

CallieVernon: Orda mısın?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İŞİN UCUNDA ODA ARKADAŞLARINI ETKİLEMEK VARSA BİR WAVERLY BAYKUŞU KENDİ PİSLİĞİNİ YIKAR

"Jennifer Humphrey'yi arıyorum." İngiliz aksanlı incecik, kuş gibi ve ip saçlı, sarışın bir kız Richards lobisinde kapının dibinde, Brandon ve Jenny'nin önünde dikildi. Düz renk beyaz kapalı yaka bir bluz ve son derece şehirli-anne-havasında haki pantolon giymişti, hani şu belinizin çevresini sıkıp kıçınızı yarım dünya kadar gösterenlerden. "Sanırım bu sen oluyorsun."

"Evet," diye çığırdı Jenny, sesindeki hevesi gizlemeye çalışarak.

"Ben Yvonne Stider." Kız elini öne uzattı. Zayıfça el sıkışırlarken Jenny çenesindeki sivilceye dikkat etti. "Yeni öğrencilerin danışmanıyım. Sana bir oda bulduk."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brandon, Jenny'ye bakarak kaşlarını kaldırdı ve ayaklandı. "Tanıştığımıza sevindim, Jenny."

"Ben de." Jenny pembe L.L. Bean çantalarını omzuna taktı. "Bu gece görüşürüz," diye fısıldadı Yvonne arkasını dönünce.

Yvonne, Jenny'yi Richards yurdu merdivenlerinden aşağı indirirken, "Seni bu kadar beklettiğimiz için çok üzgünüm," diye devam etti; birlikte bir koridor dolusu dağ bisikleti, kaykay, boş Play Station kutusu ve bir düzine kullanılmış futbol topu dolu bir girişten geçtiler.

"Önemli değil." Jenny o iki yakışıklı çocukla takıldığı için göbek atıyordu ama yine de onlardan kurtuldum diye de rahatladı, bir nefes alsın azıcık.

"Diğer zamanlarda, ziyaret saati dışında erkek yurduna girmemiz yasak." Yvonne, Jenny'ye manalı bir bakış atarak kapıyı tuttu. Dışarı adımını atar atmaz hapşurdu. "İşin aslı, ımm, benim erkek yurduna ilk girişimdi. Gerçi erkek yurdu hakkında her şeyi biliyorum. Sormak istediğin bir şey varsa, Waverly'yle ilgili her şeyi iyi bilirim. Ne istersen sor, çekinme."

"Tamam. Sağol." Eğer Yvonne bu kadar inek bir tipe benzemeseydi Jenny onu kafası dumanlı sanırdı, o kadar hızlı konuşuyordu ki. "Ben hangi yurttayım o halde?" diye sordu yeşilliklerden geçerken. Kalbi heyecandan pır pır atıyordu. Yeni yurduna gidiyorlardı işte, bir yılını geçireceği yere! Başına muhteşem şeylerin geleceği odaya! Umarız.

"Dumbarton. Tam karşıda, görüyor musun?" Yvonne kampusun arkalarında kalan, çatısından pencereler çıkmış, iki katlı tuğla bir binayı gösterdi. Hemen arkasında da Hudson Nehri suları parıldıyordu, yukarıdan bakıldığında şehirdekinden çok daha güzel görünüyordu. Jenny bakım-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı kanoları ve kaslı kollarıyla fazla çaba harcamadan, nehirde adeta süzülerek kürek çeken erkekler takımını gözünün önüne getirebiliyordu. "Tinsley Carmichael adındaki şu kız Callie Vernon ve Brett Messerschmidt ile aynı odada kalacaktı ama okuldan atılınca boş yer açılmış oldu. Caz grubundan arkadaşım Storm Bathrust hemen yan odada oturuyor-"

"Bir dakika. Tinsley mi dedin?" diye sordu Jenny. İsim bir yerden tanıdıktı ama kısa sürede o kadar çok şey kavramaya çalışmıştı ki nerede, ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu. "Niye atıldı?"

Yvonne tel çerçeveli gözlüğü burnunun ta dibine kadar itilmiş vaziyette yürümeye devam etti. Aynen Vicks gibi kokuyordu. "Emin değilim," diye cevap verdi ifadesizce. "Dedikoduyu sevmem."

"Şey, peki bana oda arkadaşlarım hakkında bildiğin *herhangi* bir şeyi söyler misin?"

Yvonne durdu. "Onları fazla iyi tanımıyorum. Ama herkesin peşinden koştuğu kızlar."

"Peşinden koştuğu mu?" Jenny kalpten gitmek üzereydi.

"Bilirsin işte, her zaman çılgın partiler veren, en yakışıklılarla çıkan..." Yvonne kıkırdayıp Jenny'ye döndü. "Gerçi caz gurubunda da şeker çocuklar yok demiyorum. Çalgı çalar mısın? Caz grubunun yeni birilerine ihtiyacı var."

"Imm, hayır, maalesef. Brett ve Callie'ye geri dönersek... yani bu kızlar popüler mi demek istiyorsun?"

"Hı hı." Yvonne başıyla onayladı ve birinin yerde bıraktığı vişneçürüğü önlüğün kenarına bastı. "Kampusta herkesin peşinde olduğu bir grup genç vardır."

Ah, sahi mi? diye düşündü Jenny heyecan içinde. Bluzundaki küçük timsaha dokundu, havalı-ötesi yeni oda ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadaşlarıyla tanışacağı gün bu kadar şeker giyindiği için mutluydu. O sırada çimlerde yürüyen, uzun boylu, saçları sanki şapkasını yeni çıkarmış gibi kafasına yapışmış esmer bir çocuk gördü. Omzunda büyük ahşap bir şövale taşıyordu ve kot pantolonu boya içindeydi. Jenny'nin nefesi kesildi.

"Bu kim?" Çocuğu gösterdi.

"O mu?" diye mırıldandı Yvonne. "Easy Walsh."

"Easy. Ne harika bir isim," dedi Jenny ağzının suyu akarak. "Ressam falan mı?"

"Fazla tanımıyorum, sadece sürekli başının belaya girdiğini söyleyebilirim." Yvonne burnunu kırıştırdı. "Sigara-lık," diye fısıldadı. Dedikoduyu sevmeyen bir kıza göre de amma da çok şey biliyordu.

Çocuk kütüphanenin çift kanatlı kapılarından içeri girdi. Jenny birden çantalarını ve Yvonne'u ekip onun peşinden gidebilmeyi diledi.

Tabii bunun yerine, Yvonne'un arkasından Dumbarton yurduna girdi. Garip ama güzel bir binaydı, iki katlı ve tuğladandı, büyükçe beyaz ahşap bir çiftlik evi kapısında kocaman harflerle yurdun adı kazılıydı. Dar bir geçitten geçip granit merdivenleri çıktılar. Basamaklardan birinde 1832, RHINECLIFF, NY yazıyordu. Yurt binası Jenny'nin Yukarı Batı Yaka'da ailecek oturduğu dökülen evlerinden bile eskiydi.

Her tarafta eşya taşıyan kızlar vardı. Bir odadan Rooney sesi yankılanırken bir diğerinde No Doubt avaz avaz gidiyordu. Jenny, Elektra rolündeki Jennifer Garner'ın birilerinin canına okurkenki halini gösteren bir posteri açan Asyalı, atkuyruklu, kısa boylu bir kız gördü.

303 numaralı odaya yaklaştılar, kapı aralıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

...şu anda her yerini yalıyorum ve... dur. Hayır. Tanrım, Jeremiah, donunu daha çıkarmıyorsun. Benimle kal, burada kal!"

"Eee, merhaba?" dedi Yvonne kapıyı iterek.

Afet gibi güzel, kızıl saçlı, yaşça Jenny'den büyük bir kız odadaki ikiz yataklardan birinde yerinden sıçradı. Telefonuna, "Kapatmalıyım," deyip kapağını çat diye kapadı. Bir saniye Yvonne'a baktı ve ardından insanı delip geçen bakışlarını Jenny üstünde sabitledi.

"Emmm, bu Jenny Humphrey," diye açıkladı Yvonne. "Yeni oda arkadaşınız. Şeyden geliyor... hangi okuldu Jenny?"

"Constance Billard," diye cevapladı Jenny elini uzatarak. "New York'ta."

"Ah. Çok güzel. Brett Messerschmidt." Kızın üstünde Jenny'nin bütün yaz boyunca Soho Scoop vitrininde gördüğü beyaz, kısa kollu bir buluz ve Williamsburg'de sadece modayı takip eden frapan kızların giydiği diz boyunda kalan, zımbalı pantolonlardan vardı.

Jenny odanın içine doğru yürüdü, hayal ettiğinden daha büyük ve sadeydi. Pencereler devasa ve çok güzeldi, nehri görüyordu; mobilyalar ve yataklarsa yalnızca... eskiydi. Göz ucuyla yeni oda arkadaşını inceledi. Göz kamaştıran kızıl saçları tam çene hizasında küt kesilmişti. Bir kulağında altı yedi tane minicik altın küpe takılıydı ve sol bileğinde altın bir Cartier saat vardı. Seksi, ilginç ve çok... tanıdıktı. Sonradan hatırladı Jenny: Waverly'nin internet sitesinde Brett'in resmi vardı. Kitaplarına Gömülmüş Çalışkan Görünümlü Kız'dı o. Ya da sadece Jenny öyle demişti.

"Callie nerelerde?" Yvonne odada etrafına bakındı. "Gelmedi mi daha?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Duşta," diye mırıldandı Brett.

Yvonne sinirlenerek gözlerini kırpıştırdı ve sonra yan flüt dersiyle ilgili bir şeyler mırıldanarak bir hışımla odadan çıkıp gitti.

Jenny boş yatak diye tahmin ettiği yatağa yürüdü ve oturup birkaç kez zıpladı. "Çok güzel bir odaymış. Manzarayı sevdim."

"Evet, güzeldir." Brett kollarını göğsünde kavuşturdu.

"*Sen* de kimsin?" diye bir ses geldi arkalarından. Jenny dönünce uzun boylu, son derece güzel, iri ela gözlü ve yeni kurutulmuş koyu renk saçlı bir kız gördü. Jenny kızın Sindrella'nın Disney versiyonuna benzediğini düşündü. Prensese dönüştükten sonraki haline tabii.

"Selam. Ben Jenny. Ben... beni bu odaya verdiler."

"Verdiler? Kim verdi?" diye bilmek istedi Sindrella.

"Şey... Waverly," diye kekeledi Jenny. "Sen Callie misin?"

"Evet. Sen, ikinci sınıf mı, üç mü?"

"İki. Siz?"

"Üç." Callie pembe parlatıcılı dudaklarını büzdü ve devasa boyutlarda bir Gucci makyaj çantasını masasına koydu. "O yatağı mı alıyorsun?" Jenny'nin oturduğu yatağı işaret etti.

"Galiba. Yani, sizin için bir sakıncası yoksa."

"Bence olur." Callie, Brett'e baktı. "Demek Tinsley hakikaten gitti."

Brett burnundan homurtuya benzer bir ses çıkardı. Jenny ise ne diyeceğini bilemeden öylece kalakaldı.

"Şey, eee... Tinsley'ye ne oldu?" diye sordu en sonunda.

Brett sırf ayakkabı dolu olan bir çantanın fermuarını açarak, "Karışık bir durum," diye cevap verdi çabucak. Jenny

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç tanesinin etiketine baktı. Jimmy Choo. Sigerson Morrison. Manolo Blahnik.

"Önemli bir şey değildi," diye ekledi Callie. İkisine de pas vermeyerek camdan dışarı baktı.

Jenny'nin sigarayla arası yoktu fakat o an keşke bir sigaram olsaydı diye geçirdi içinden, elleriyle yapacak bir şeyi olurdu.

Callie sonunda sessizliği bozdu. "Bundan önce hangi okuldaydın?"

"Constance Billard? Hani-"

"New York. Kız okulu," diye sözünü böldü Callie ve Jenny'ye bacağa sürtünen bir kedi gibi fazla yaklaşarak geçti. Brett'e döndü. "Tinsley, Constance'a gitmemiş miydi?"

"Hayır. Trinity'ye gitti o. Beşinci sınıfa kadar. Sonra İsviçre'de bir yerde okumuş, ondan sonra da burası zaten."

"Evet, Tinsley kesinlikle kız okuluna gitmedi, şimdi düşününce hatırladım." Callie tırnak etlerini inceledi. "Tonlarca erkek arkadaşı olduğunu anlatışını hatırlıyorum."

"Eh, Tinsley güzel kız," diye ekledi Brett, gayet kayıtsızca ve başka bir bavuldan tişörtlerini boşaltmaya koyuldu.

Jenny'nin tüyleri diken diken oldu. Ne yani, kendisi güzel değil mi demek istiyorlardı? Hem ayrıca, şu Tinsley denen kız da kimin nesiydi?

"İstediği her erkeği elde edebilir," diye devam etti Brett. "Hatta sevgilisi olan erkekleri bile."

"Bu doğru değil," diye yapıştırdı Callie, Jenny'ye dönmeden önce.

Jenny'nin bakışları iki oda arkadaşı arasında gidip geliyordu. Bunların nesi vardı böyle?

"Tinsley on birinci yaş gününü Chelsea Piers'da kutlamıştı. Mekânı kapattırmış ve jimnastik alanına da bir trapez okulu açtırmıştı. Oraya gittin mi hiç?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny omuz silkti. "Üzgünüm, gitmedim." Ama partiyi gayet iyi hatırlıyordu; on yaşındayken babası günler boyu *New York Times'* da, Jenny'den bir yaş büyük bir kız için Chelsea Piers Spor Kompleksinde verilen bir partiyle ilgili okuduğu makale hakkında bir şeyler geveleyip durmuştu. Babası savurganca ve son derece burjuva diyerek bu partiyle dalga geçmişse de Jenny o kızın evrenin en şanslı çocuğu olduğunu düşünmüştü. Ve şu anda onun yatağında uyuyacaktı! Bu *muhakkak* iyiye işaretti.

Callie, Jenny'ye, Christie's açık arttırma evindeki bir uzmanın bir vazoyu inceleyişi gibi baktı ve gülümsedi. "Eh, Waverly'ye hoş geldin. Bence burayı seveceksin."

Jenny kendine sarıldı. *Zaten şimdiden sevdim.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

TeagueWilliams: 99 kuruşluk kızın tipi nasıl demiştin?

HeathFerro: Kıvırcık kahverengi saçlı, götten bacak ve devasa füze.

TeagueWilliams: Dur tahmin edeyim... Onu şapele mi atacaksın?

HeathFerro: Tanrı şahidimdir!

BaykusNet Anlık İleti

CelineColista: Demek Callie ve Brett kavgalı. İkisi de oda değiştirmek için Marymount'un bürosuna gitmiş.

BennyCunningham: Tinsley yüzünden, di mi? O nerde ki? Bilen var mı acaba?

CelineColista: Raves grubundan bir çocukla çıkıyormuş diye duydum, çocukla birlikte Avrupa turnesindeymiş.

BennyCunningham: Şu şehirden yeni gelen kızın Raves ile çıktığını sanıyordum.

CelineColista: Hangisiyle?!!

BennyCunningham: Hepsiyle. Bütün grupla.

CelineColista: İğrenç. Sen nerden duydun?

BennyCunningham: O da bana kalsın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ŞAPEL, GENÇ BAYKUŞLARIN ARKADAŞ EDİNMESİNE UYGUN BİR MEKÂN DEĞİLDİR

"Bakın kim gelmiş!"

Jenny, Richards'ın lobisinin dışında dikilmiş, koridordaki kocaman, buğulu aynada dudak parlatıcısını tazeliyordu. Üzerinde, sırt ağrısı yapacak kadar büyük göğüslerinin olduğu kısım gerilmiş, zümrüt yeşili, yuvarlak yaka bir askılı, ayağında da sahip olduğu en yüksek topuklu açık kahve deri ayakkabılar vardı. BlackBerry'sinden kopamayan ve kaslı vücudu olan Heath Ferro'yu bulabilmek için sağa sola bakındı; çocuk elinde yanmamış bir sigarayla kapıda duruyordu. Alnında minicik ter damlaları oluşmuştu ve gözlerinde nemli, çakırkeyif bir bakış vardı.

"Selam," diye cevap verdi Jenny yüzü aydınlanarak, ellerini bacaklarını olduğundan biraz daha uzun gösteren, sahip olduğu tek Seven kota sildi. "Parti içeride mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, evet," diye cevapladı Heath neşeyle. Kolunu Jenny'nin beline doladı.

Jenny gülümsedi. Heath onu gördüğüne gerçekten de sevinmişe benziyordu. Jenny de onu gördüğüne sevinmişti. Heath açık mavi, rahat bir gömlek, komando pantolonu giymişti ve ayağında ayakkabı yoktu. Jenny çocuğun geniş omuzlarına ve havalı, ben-liseli-bir-gencim diyen saç kesimine bayıldı. *Hamlet gerçek bir insan olsaydı aynı buna benzerdi,* diye düşündü Jenny. Danimarka prensi görgüsü, artı bakışlarında bir parça vahşilik.

Jenny vahşiliğe bayılırdı zaten.

Heath lobinin ağır, ahşap kapısını ona tuttu. Herkes donakaldı. "Sakin olun," diye bağırdı, yanlışlıkla eli Jenny'nin göğsüne değerek. "Sadece biziz."

Jenny odada göz gezdirdi. İlk Waverly partisi! Yvonne'la kalsaydı, şu anda yurttaki odalardan birinde dama oynuyordu fakat bunun yerine, yatılı okuldaki ilk gecesinde kuralları çiğniyordu Jenny! İçeri girer girmez New York'ta gittiği partilerden farklı bir havası olduğunu anladı; hiç kimse misafir odasında yiyişmiyordu ve Paris'ten erken dönen anne baba gibi dert yoktu. Birisi ışıkları kısıp mum yakmıştı. Herkes J. Crew katalogundan fırlamış gibiydi, hepsi de o kadar *güzeldi* ki! O kusursuz parlayan ciltler, sağlıklı atletik vücutlar... Herkes birbirinden güzeldi. Herkesin elinde koca koca kahve kupaları vardı, Jenny içinde alkol olduğunu anlayana kadar bir şaşkınlık yaşadı tabii.

Odanın karşı tarafında Brett, Callie, arkadaşları Benny Cunningham ve üçlüye yazın gittiği Afrika safarisinde yaşadıklarını anlatan Sage Francis ile birlikte deri koltukta oturuyordu. Brett'e o kadar da muhteşem gelmiyordu anlatılanlar. Sinekler, sıtma ve pis kokan, vahşi hayvanlar. *Amma*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da eğlenceli! Kapıdan tarafa baktı, yeni oda arkadaşını Heath Ferro'nun kollarında vals yaparken görünce hemen Benny'yi dürtükledi.

Benny, Main Line Philedelphia'dandı, 200 milyon doların varisiydi ve at gibi güzeldi, yani: Uzun boylu ve kıvrak, gür kahverengi saçlı, devasa kahverengi gözlüydü. Tam bir namus bekçisiydi ve bunun suçunu da hep yetiştiriliş tarzına atardı, sanki Philly bambaşka bir gezegenmiş de orada kızlar yalnızca süt içip kendilerini evliliğe saklıyormuş gibi. Benny her zaman eski bir Woody Allen filmi olan *Manhattan*'dan bir Diane Keaton repliği alıntılardı: "Ben Philedelphialıyım, biz orada *böyle* yaşamayız." Brett bu cümlenin espri olduğunu kavrayamıyordu maalesef. Tüm tutuculuğuna rağmen büyük bir dedikodu kazanıydı aynı zamanda, *Altıncı Sayfa* haberlerini hatmeder ancak her şeyi birinci el kaynaktan duymuş gibi davranırdı.

"Anlaşılan Heath ölümüne dalışa geçmiş," diye kahkaha attı Benny'nin en yakın arkadaşı Sage Francis onları göstererek. "Aradığını nerede bulacağını iyi biliyor."

Brett omuz silkti. O saftirik oda arkadaşını bir sürtük olarak hayal edemiyordu ama Jenny'de bariz biçimde ışıldayan ve taze olan bir şey *vardı*, bu da onu bir müzik grubu üyelerinin gözünde karşı konulamaz yapabilirdi, e zaten ortalıkta dönen laf da buydu. Aynı zamanda bir tür gizem havasına da sahipti, bu da Brett'e birini hatırlatıyordu. Tinsley olabilir mi?

"Eee, siz oda değiştirmek için başvuruyor musunuz cidden?" diye fısıldadı Sage, Brett'in çıplak omzuna dokunarak.

"Oda değiştirmek mi?"

Sage abartı derecede parlattığı göz kapaklarını kırpıştırdı. Her zaman aşırı derecede sim sürmeyi severdi çünkü ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çen yıl bahar tatilinde St. Barts'ta tanıştığı ateşli bir Fransız oğlan ona simin gözlerini iri ve seksi gösterdiğini söylemişti. "Callie ile birbirinizin gözünü oymaya hazır olduğunuzu sanıyordum."

"Şey..." diye başladı Brett. "Ben oda değiştirmeyi düşünmüyordum..." Oda arkadaşına baktı. Callie lobinin karşı tarafında hararetli hararetli diğer hokey kaptanı Celine Colista ile konuşuyordu. Birinci sınıfta Waverly'ye geldikleri yıldan beri hep birlikte hokey oynamışlardı ancak Brett hiçbir zaman bu sporu diğer kızlar kadar ciddiye almamıştı. Callie gerçekten de Brett'e söylemeden oda değiştiriyor olabilir miydi? O noktaya gelmişler miydi yani? Brett tekrar yeni oda arkadaşına döndü, Jenny o sırada kapıda durmuş, içeriye hayatında hiç partiye gelmemiş gibi büyülenmiş gözlerle bakıyordu.

Jenny biraz fazla heyecanlıydı ama iyi bir biçimde. Heath geri döndü, sert kokan bir Waverly kupasını Jenny'nin yüzüne yaklaştırdı. "Senin için."

"İçinde ne var?" diye sordu Jenny de kupayı iki eliyle kavrayarak.

"Ne fark eder?" Heath sırıtıp kendi kupasındakileri mideye indirdi.

Jenny kupayı dudaklarına götürdü. Sert ve acı içki, birayla karışık roma benziyordu. Yemek borusundan geçerken içini yakıp gözünü yaşarttı.

"Hey, işte Brandon!" diyebildi Jenny bir gayretle. Brandon devasa pencerelerin kenarında dikiliyordu, aynı renk beyazımsı sarı atkuyruklu üç kız etrafını sarmıştı. Odanın karşı tarafında Jenny'yi görünce yüzü aydınlandı ve ona el salladı. Jenny de karşılık vermek için elini kaldırdı ama Heath elini tutup onu yanına çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeni kızımızın küçük başlangıç ritüelini yapma zamanı geldi," dedi şeytani bir gülüşle.

"Ne?" Jenny kaşlarını çattı. "Ben başlangıç ritüeli falan duymadım."

"Demek ki doğru insanlardan bilgi almamışsın." Heath içkisinden koca bir yudum daha çekip bardağı eski püskü radyatöre bıraktı. "Gel benimle." Jenny'yi kapıya yöneltti.

Giderlerken iki çocuk Heath'in eline çaktı. "Nereye gidiyorsun, Midilli?" diye sordu biri. Heath kaşlarını kaldırmakla yetindi. Çocuklar kahkahalara boğuldu ve acayip sesler, inlemeler çıkarmaya başladılar.

"Bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Jenny ıslıklar çalan çocuklara bakarak.

"Kim bilir canım?" diye mırıldandı Heath ve ağır kapıyı Jenny'ye açtı.

"Midilli kim? Sen misin?"

"Şşş," diye lafını böldü Heath. Jenny dudaklarını büzüştürdü, kendini biraz huzursuz hissediyordu. Ama burası yatılı okuldu. Sihirli Waverly dünyasıydı. Burada güvendeydi, değil mi?

Dışarıda gece zifiri karanlıktı ve yazdan kalma cırcır böcekleri dışında çok sessizdi. Heath, Richards'ın yanındaki bina olan Waverly şapelinin önünde durdu. Şapel alçak ama görkemliydi, vitray camları ve ağır meşe bir kapısı vardı.

"Ne yapı-?" diye başlayacak oldu Jenny. Şapelin içine daha önce hiç girmemişti. Ertesi sabah konuşmalar, duyurular ve dualar için girecekti zaten.

Heath sigarasını ön cam pervazlarından birinde söndürdü. "Okul açılmadan şapelin içine girmek yeni Waverly öğrencileri için bir gelenektir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni içeri falan kilitlemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Jenny titrek bir sesle ve ne kadar Eski Jenny'ce konuştuğuna aldırmayarak.

"Tabii ki hayır." Heath kaşlarını kaldırdı. "Ben de seninle geliyorum."

"Ah." Jenny'nin kalbi iyice küt küt atıyordu. "Tamam öyleyse."

Heath muazzam meşe kapıyı çekerek açtı. Şapelin içinde yalnızca birkaç mum yanıyordu. O kadar sessizdi ki, tıpkı bir... eh, kilise gibi işte.

"İçerisi hoşmuş gerçekten," diye fısıldadı Jenny.

"Gel şuraya oturalım." Heath koyu renk tahta banklarda bir yer gösterdi. Mum ışığında bakınca ve çocuğu ellerini düzgünce kucağına koymuş, saçları geriye yatırılmış vaziyette görünce Jenny acaba Heath'i yanlış mı anladım diye kuşkuya düştü. Belki de gerçekten de maneviyatı kuvvetli ve duygusal biriydi.

Heath'in yanına oturuverdi. "Demek ritüel bu ha?"

"Ritüel mi?" Heath ona hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu.

"Sen öyle dedin ya-" derken sustu Jenny. *Tabii ki* bir ritüel falan yoktu. Numaraydı.

Bir dakika sessizce oturdular, rüzgârın şapelin dışına vuruşunu dinlediler. Sonra Heath elini Jenny'nin elinin üstüne koydu.

"Bu sabah çok güzeldin," diye fısıldadı nefesini vererek; s ve g harflerinin yerini karıştırdığından *gabah* ve *süzeldin* demişti. "Özellikle de babam seni arabaya aldığı sırada."

"Ah," diye cevap verdi Jenny yüzü gülerek. *Demek* hatırlıyordu! "Teşekkür ederim."

"Sen New York'taki şu kız okulundansın, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet." Bu sabah öyle bir şey demiş miydi? Hiç hatırlamıyordu.

"Atıldın mı?"

"Pek sayılmaz."

Ondan sonra Heath üstüne abandı. Jenny önce çocuğun dengesini kaybettiğini sandı ama birden ağzı yüzünün her yerindeydi, dili Jenny'nin dudaklarını ittiriyordu. Jenny'nin ilk tepkisi onu üstünden itmek olduysa da ufak zevk kırıntıları omurgasından yukarı yükseliyordu. Heath muhteşem öpüşüyordu be, belki de hayatında öptüğü herkesten daha iyi öpüşüyordu. Jenny, Heath'in ensesine dokundu, gözlerini yumdu ve kendini bıraktı. Tahta bank gıcırdıyor, inliyordu. Şapır şupur öpüşme sesleri oyuk tavanda çınlıyordu. Heath'in elleri, Jenny'nin parmaklarına dokundu, sonra çabucak dirseğine doğru çıktı ve nihayet göğsünde son buldu.

Jenny bir anda telaşlanarak ondan uzaklaştı.

"Ne var, ne oldu?" diyerek sırıttı Heath, bakışları Jenny'nin bir göğsünden diğerine kayıyordu. Artık hiç de ruhani bir meleğe benzemiyordu.

"Şey... fazla hızlı geldi," diyebildi Jenny. "Hepsi bu."

"Hadi ama," diye bastırdı Heath sesi daha da uykulu çıkarak. "New York'lu Jenny. Çılgın Jenny."

"O kadar da çılgın değilim," diye karşı çıktı Jenny. İçinden pis bir ses ona Heath'in bu lafları birinden duyduğunu söylüyordu. İnsanlar onun hakkında neler konuşuyordu böyle? Hem bu bilgiyi nereden almışlardı?

Sonra birden Heath geri çekildi, başını banka koydu ve derin nefes almaya başladı. Jenny ayaklandı. Heath'in kafası güzeldi. Jenny boş şapelde etrafına baktı, Heath'in horultusu tavanda yankılanıp büyüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tüm bunlar ona kendini çok Eski Jenny hissettirdi. Derin bir nefes verip loş şapele göz gezdirdi. Okul resmi olarak yarın başlıyor, diye düşündü kararlı bir biçimde. Yeni Jenny henüz ısınıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: EasyWalsh@waverly.edu
Kimden: HeathFerro@waverly.edu
Tarih: 4 Eylül Çarşamba, 9.50
Konu: Kanka...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ease,
Müthiş bir parti kaçırdın. Sonunu tam hatırlamıyorum, en son ikilere gelen şu yeni kızla işi pişiriyordum. Daha yataktan çıkmadım ve sanırım bütün gün yatıcam. Gelmemek için bayağı iyi bir sebebin vardı heralde. Tinsley mi? Bu yaz görüştünüz, di mi?

Hey dostum, cevap yaz ha, öldün kaldın zannediyor millet.

Görüşürüz,

H

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Kimden: JeremiahMortimer@waverly.edu
Tarih: 4 Eylül Çarşamba, 10.01
Konu: Baş başa daha iyi...

Selam B. Telefonu birden kapadın gittin. Tam en güzel yerindeydik! Seni görmeden bir gün daha duramam. Dersler yarın başlıyor biliyorum ama 4'te çıkıyorsunuz, di mi? Yarın öğleden sonra servise atlayıp sizin oraya gelmeme ne dersin? Belki senin şu kuş tüyü yorganın altına girebiliriz...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

BİR WAVERLY BAYKUŞU ÖĞRETMENİYLE ASLA İÇMEMELİDİR -TABİİ ALKOLSÜZ MEYVE SUYU DURUMU HARİÇ

"Uf!" Brett, Stansfield Hall'da üçüncü kat koridorunda yürürken uzun boylu bir adama çarptı. Bay Dalton adındaki, Disiplin Kurulu danışmanı yeni öğretmenle tanışmadan önce son iki dakikadır cep telefonunun küçücük ekranında e-postalarını okumaya çalışıyordu. Jeremiah'nın mesajı ekranda henüz belirmişti. Brett kim olduğuna bakmadan, "Affedersiniz," diye mırıldandı ona çarpan insana.

"Elindekiyle yürürken gittiğin yere baksan iyi olur. Brett'ti, değil mi?"

Brett kafasını kaldırıp baktı. Kirli sarı bıyıklı, inanılmaz derecede yakışıklı biri tam önünde duruyordu. Prens Willi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

am'a benziyordu ama daha uzun, daha ince ve daha güzeliydi. Savile Row elinden çıkma, hafiften buruşuk bir oksford gömlek giymiş, son iki düğmesini de yanlış iliklemişti. Brett ister istemez karşısındaki yakışıklının yataktan kalkar kalkmaz gömleği aceleyle sıkı, kaslı göğsüne geçirişini hayal etti.

"Seni öğrenci dosyandaki fotoğraftan hatırladım," diye devam etti çocuk. "Ben Eric Dalton, yeni DK danışmanı."

Hoppala. Bu bir 'çocuk' değildi. "Ah! Imm. Merhaba Bay Dalton," diye kekeledi Brett telefonunu çabucak cebine sokuşturarak. "Şey, ımm, özür dilerim." Elini uzattı.

Eric öğrencilerin yurtta verdikleri partilerde alkol karıştırdıkları içecekleri içtiği, vişneçürüğü Waverly kupalarından birini bir elinden diğerine geçirip Brett'le tokalaştı. Brett birden bir nemlendirici fetişisti olmasına sevindi çünkü avuç içi şu an ipek gibiydi.

"Bunlar okulda yasak, bilirsin." Bay Dalton telefonu ima ederek kaşlarını kaldırdı. Bir saniye için Brett onun ciddi olduğunu sanıp bir bahane uydurmaya hazırlanıyordu ki Eric fısıldadı: "Ama söylemem... bu seferlik. Sen ofisime geç otur, bir dakika sonra geliyorum."

Heyecanlanan Brett gülümsedi, keşke zekice bir şeyler söyleyebilseydi.

Eric'in odasının kapısı açıktı. Brett içeri girip etrafına baktı. Bay Dalton'ın, Waverly'ye yeni gelen birine göre epey bir eşyası vardı. Yerde kahverengi kâğıda sarılmış posterler ve Rusya'yı hâlâ SSCB olarak gösteren bir küre duruyordu, her yerde ama her yerde kitaplar, kâğıtlar vardı. Köşedeki meşe masanın üstünde kırmızı şaraba benzer bir içecekle dolu bir sürahi fark etti Brett ve zihni düşünceler üretmeye başlayıverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Waverly'de yeni olduğu ve bütün DK üyeleriyle tanışmak istediği için buradasın. O da muhtemelen kızılcık-ahududu meyve suyudur, şarap değil.*

Bay Dalton'ın ağır, gösterişli bir çerçeveyle astığı posterlerden birine doğru yürüdü. Aslında eski bir yazıydı, çerçevelenmiş ve süslenmişti. Brett eski Yunanca'dan alınma sözcükleri gözlerini kısarak okuyup mırıldandı: "Bütün tanrılara, seni dinlediklerini düşünerek şükret."

"Nereden bileceksin ki?" dedi arkasından bir ses.

Brett yerinden sıçradı. Bay Dalton kapıda dikilmiş, sanki büyük bir sırrı biliyormuş da yumurtlayacakmış gibi ona kurnazca sırıtıyordu. "Bir dönem Yunanistan'da kalmıştım," dedi Brett güvensizce.

"Oturmak ister misin?" diye sordu Eric. "Kusura bakma, her yer kâğıt dolu." Çabucak bir sandalyede duran bir tomar kâğıdı kaldırdı, bunu yaparken o kadar yakınına eğildi ki Brett onun ne kadar hoş koktuğunu fark etmeden yapamadı. Kokusu Acqua di Parma'ya benziyordu, ki Brett'in bir erkekte tahammül edebildiği tek kokuydu.

"Bir şeyler ister misin?" Bay Dalton arkası yüksek, kahverengi, deri koltuğuna oturdu. Koltuktan osuruk sesine benzer bir gıcırdama geldi ve ikisi de duymamış gibi yapmayı yeğledi. "Küçük bir buzdolabım, bir iki bardağım var, gerçi içecek olarak sadece... şey... aslında elimdeki tek içecek bir pinot noir şarabı." Kaşlarını çattı, sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin. Yani, burada pinot noir bulundurmamız yasak tabii. Burada ne işi *olduğunu* bile bilmiyorum çünkü ne içtiğim var, ne bir şey."

Bence Bay Dalton biraz fazla asi, diye düşündü Brett, dudağı yamularak, Eric'in gergince gömleğinin yakasını çe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kiştirişini izliyordu. "Ben iyiyim," dedi kısaca, sandalyenin kenarına tüneyerek.

Dalton masasında duran geniş ekran Mac G5'ini kapadı. "Tamam. Brett. Bütün eski DK dosyalarını bir veri tabanına koymamı istiyorlar. Yeni olduğum için bütün angarya işleri bana yüklediler." Mükemmel dişleriyle gergin bir gülücük patlattı ve Brett sessizce acaba Eric harika diş genlerine mi sahip, yoksa hepsi takma mı diye merak etti. Zor bir soruydu tabii ama daha yakından incelemekten de çekinmezdi. Mesela dudaklarıyla bakarak.

Eric kâğıtları karıştırdı. "Evet, tüm kurul toplantılarında buluşmanın yanı sıra bana şu DK belgelerini tasnif etmeme, gereken bilgileri ayıklayıp sonra da bilgisayara girmeme yardımcı olacak birini arıyorum. Ama bunun da geçen yıl kurulda görev yapmış birisi olması gerekiyor çünkü kurul dışındaki öğrencilere gösterilemeyecek belgeler bunlar. Sen geçen yıl DK'da var mıydın?"

Brett dudaklarını yaladı. "Şey, hayır," diye cevap verdi yalan söylemek istediğinden.

"Ya." Bay Dalton hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Derin bir nefes verdi. "Çok kötü oldu bu."

"Yine de kimseye söylemek zorunda değiliz, öyle değil mi?" diye önerdi Brett yavaşça. "Yani, yardım etmek isterim. Hem benim için de... iyi olur. Transkriptimde iyi durur."

Tabii canım. Sırf o yüzden istiyorum zaten, diye düşündü Brett. *Transkriptim için.*

"Bilemiyorum..." Bay Dalton başını iki yana salladı. Brett'e şaşkınca baktı. Brett ise heyecanlanarak saçını yanağından geriye itti. "Kaç yaşındasın?" dedi Eric sonunda.

"On yedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hıh." Eric başını geriye atıp ağzının bir kenarıyla güldü. "Ne?"

"Şey. Hiç de on yedi göstermiyorsun. Hepsi bu."

Erkekler Brett'e bunu hep söylerdi. Hâlâ lisede olduğunu duyunca ağızları açık kalırdı. "*Sen* kaç yaşındasın?"

Eric hafiften doğruldu. "Yirmi üç. Brown'dan yeni mezunum."

Brett istem dışı bir şekilde serçe parmağını ısırarak ojeyi çıkardı.

"Üniversiteden sonra da okumaya devam edecektim ama Waverly'yi bitirdiğim için buraya olan borcumu ödeyeyim, bir iki yıl burada çalışayım dedim," diye açıkladı Bay Dalton.

"Ben de Brown'a gitmek istiyorum," dedi Brett boşboğazca.

"Seni orada hayal edebiliyorum." Eric kafa salladı.

Brett göz kamaştırıcı yirmi üçlük öğretmenine baktı ve Eric'in de ona baktığı saniyeye kadar gözlerini ondan ayırmadı.

"Tamam." Eric sonunda sessizliği bozdu. "Bence bana yardım etmen için bir yol bulabiliriz –yani tabii, gerçekten istiyorsan eğer."

İstiyorum, demek istiyordu Brett. *Gerçekten, gerçekten çok istiyorum.* Fakat sessiz kaldı.

"Belki yarın sabah tekrar buluşuruz, dersten önce olur mu? Ah, bu arada Bay Dalton adı bana çok garip geliyor cidden. Belki elli yaşıma gelip de aile şirketinin başına geçtiğimde falan alışırım da. Ama şimdilik..." Gözlerini indirdi ve sonra gür kirpiklerinin altından bir kez daha Brett'e baktı. "Bana Eric desen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olur," diye kabul etti Brett de gülümseyerek. Ona demek istediği bir sürü isim bulabilirdi zaten.

Tam o sırada Eric'in sandalyeden topladığı kâğıtlar masadan kayıp Brett'in kucağına dökülmeye başladı. Eric öne atılıp kâğıtları yakaladı. Aynı anda Brett de yere düşen kâğıtları tutmak için eğildi. Kafa kafaya çarpıştılar.

Ah! "Siktir!" diye bağırdı Brett gözleri kararark. Hemen ardından eliyle ağzını kapadı. Waverly öğrencilerinin çoğunun ağzı bozuk olsa da, öğretmenlerin önünde küfür edilemezdi. Waverly Baykuşları her zaman terbiyeli olmalıydı ve küfürbazlık da edepsizlik ve iyi yetiştirilemeyiş göstergesiydi.

Eric yüzünü buruşturarak alnını ovuşturdu. "İyi misin?"

Brett yutkundu önce. Ya Bay Dalton onu görgüsüz ve kaba saba biri sanırsa? Ancak o sırada öğretmeninin endişeli yüz ifadesini gördü ve umursamadığını fark etti.

"Ölmem herhalde," diye cevap verdi Brett sonunda.

"İyi öyleyse," diye güldü Eric de. "Çünkü sağ kalmanı çok isterim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: BriannaMesserschmidt@elle.com
Kimden: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Tarih: 4 Eylül Çarşamba, 10.53
Konu: Yangın var!

Selam abla,

Biraz önce kusursuz erkekle tanıştım. Zeki, yakışıklı, tatlı ve Ralph Lauren reklamlarındaki mankenlerden daha ateşli. Gerçi bir sorun var: Kendisi öğretmen. Yani hani insana ödevler veren cinsten. Toplantılarda Waverly kurulunda oturan cinsten. kâğıtlara not veren ve öğrencilere dokunması yasak olan cinsten... Durumu çaktın heralde. Ne yapmalı?

xoxoxo,

Küçük Kardeşin

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: JeremiahMortimer@stlucius.edu
Kimden: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Tarih: 4 Eylül Çarşamba, 10.57
Konu: Re: Baş başa daha iyi...

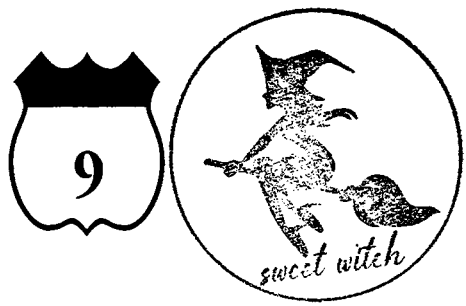
J,

Yarın tabii ki gelebilirsin ama odam dolu. Callie bu aralar tam bir assolist havasında. Ne sürpriz di mi!

Görüşürüz.

B

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU GİZLİ RANDEVUYA BULAŞMAMALIDIR -HER ZAMAN GÖZETLEYEN BİRİLERİ VARDIR

Callie yeni yuvarlak burun, siyah deri ayakkabılarına at dışkısı bulaştırmamaya özen göstererek eski ahırın tozlu ahşap kapısına yaslandı. Havadar kırmızı ambar genişçe bir çimenlik alanın yanındaydı, gür çam ağaçları bu bölgeyi kampusun diğer tarafından ayırıyordu. Uzaklardan bir ıslık sesi geldi ve Callie birisine seslenen kızlar hokey takımının kaptanı Koç Smail'ın boğuk sesini hemen tanıdı: "Takım kaptanına sökmez, bayanlar!" Okulun ilk günü sonbahar takımları için sekiz saat süren yorucu çalışmalar demekti fakat Callie zaten okul takımında hokey kaptanı olduğu için bu çalışmalardan muaftı.

Akşam çökerken güneş gittikçe alçalıyordu ve Easy ona doğru yürüyordu. Eskimiş, vişneçürüğü Waverly ceketinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içine Callie'nin evinden alıp kendi evine götürdüğü gömleklerden birini –üstünde at nalı olan yeşili- giymişti. Kravatsız. Koyu kahve saçları dağınık tutamlar halinde havaya kalkmıştı ve sol kulağının yanı mavi mürekkep lekesi olmuştu. Callie'yi görünce kocaman, seksi bir gülüş kapladı yüzünü. Callie de onu öylesine istiyordu ki. Belki de aralarındaki tüm sorunlar geçmişti.

"Bari gömleğini değiştirseydin," diye dalga geçti Callie, gömleğin kıvrım kenarlarına dokunarak.

"Sanırım, senin yanında kendimi son derece kötü giyinmiş hissettiğimden," diye dalga geçti Easy de.

"Ben o kadar iyi giyinmedim ama."

"Giyinmişsin ya. Ayakkabılara bak." Başıyla işaret etti. "Dolabının önünde durup güçbela en yeni, en seksi ayakkabını giydiğini gözümde canlandırabiliyorum. Yanılıyor muyum?" Callie'ye gülümsedi. "Haklıyım, değil mi?"

"Hiç de değilsin," diye yapıştırdı Callie, ki aslında doğal olarak haklıydı. Easy'nin onu bu kadar iyi tanıması Callie'yi sinir etti. Ve ondan daha zeki olması da. Doğrusunu söylemek gerekirse, iş o raddeye geldiğinde Easy hakkındaki her şey Callie'nin içini fıkır fıkır yapıyor ve zevkten titretiyordu.

Easy bir sigara yapıp kampusun hemen yanındaki heybetli bir Tudor dönemi yapısı olan Marymount müdürlük binasının görüş alanından çıkabilmek için birden eğildi. Callie uzun, çilek sarısı saçlarını omuzlarının arkasına attı. Easy neden orada öylece dikiliyordu? Buradaydılar işte, millet spor idmanı yaparken terk edilmiş at ahırlarındaydılar. Callie kene kaynayan samanlara uzanıp Easy'nin kıyafetlerini yırtmamak için kendini zor tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dün gece partide seni özledim," diye fısıldadı çocuğun kulağına.

"Mmm. Evet. Gerçekten çok yorgundum."

Tamam, bu sinir bozucu oluyordu artık. Easy *hâlâ* olduğu yerdeydi.

"Buraya gelmek ister misin?" diye sordu Callie sonunda, Easy'yi ceketinden tutup çekerek.

"Bir saniye." Easy yavaşça onun elinden kurtulup sigarasından bir fırt daha aldı.

"Boşver o zaman. Unut gitsin." Callie geriye bir adım atıp kendi Marlboro Light sigarasını çıkardı. Ağzına bir tane koyup fosforlu yeşil çakmağını çakmaya çalıştı ama çocuk kilidiyle uğraşmak zorundaydı.

"Hayır, hayır, gel buraya," dedi Easy alçak sesle yakarırcasına, ona dönüp sigarasını yere fırlattı. "Böyle davranma..."

"Ne bileyim işte," diye başladı Callie ise. "Yani, sen-"

Easy elini Callie'nin ensesine götürdü. "Sadece biraz kafam dağınık." Yumuşakça Callie'nin çenesini öptü, sonra onu ahır kapısına yapıştırıp daha sert öptü. Becerikli elleri Callie'nin her yerindeydi. Callie yüzüne düşen saçları geri itti.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi söylemiş miydim?" diye mırıldandı Easy öpüşmeleri arasında.

Callie iç geçirdi. Her şey birden yine yerli yerindeydi işte. Niye bu kadar canını sıkmıştı ki? O ve Easy birlikte kusursuzdu. Belki de İspanya'da yaşananları bu kadar büyütüp kafayı sıyırmaması gerekiyordu. Belki de Heath'in yazdığı o mesajda ayrıldıklarını söylemesini hiç önemsememeliydi.

"İstersen şöyle uzanalım?" diye fısıldadı Callie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Easy onu yeşil, yumuşak çimli yeşilliğe doğru çekti, hafif hafif de kürek kemiğini öpüyordu. Callie'yi yere çekip boynunu öptü. *İşte aynen böyle olması gerekiyor*, diye düşündü Callie batan güneşe doğru bakarken. Terk edilmiş ahırların rengi çok güzeldi, güneş iyice alçalmıştı ve gökyüzü pembeleşiyordu. Yo, İspanya'daki o gece gibi arka planda John Mayer çalmıyordu ama idare edecekti artık.

"İspanya'da neler konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" diye mırıldandı Callie, kalbi titriyordu adeta. O gecenin hatırası hemen canlandı gözlerinin önünde: Callie'nin yatağında yatıyorlardı, örtünün altındaydılar, neredeyse çırılçıplaktılar. Callie tüm cesaretini toplayıp o güzel, dağınık, seksi, akıllı, saldırgan sevgilisine şöyle demişti: "Seni seviyorum." O anda onunla seks yapmayı planlıyordu: Birbirlerine seni seviyorum deyip ilk kez birlikte olacaklardı. Geçen yıldan kalma Tinsley ile ilgili dedikodular son bulacak ve Easy sonsuza dek onun olacaktı.

Fakat bunun yerine Easy karşılık olarak onu sessizce öpmüş, öpüşme gittikçe yavaşlamış ve en sonunda Easy yandaki yastığa gömülüp uyumuştu. Callie, Easy'nin nefes alışının derinleşmesini dinlemiş ve acaba beni duydu mu merakıyla kalakalmıştı. Belki de çok kısık sesle söylemişti? Callie bütün yazı Easy'nin de bu yüzden cevap vermediğini umarak geçirmişti.

Callie onu seviyordu, gerçekten âşıktı ona. *Easy de ona âşık değil miydi?* O şişko baykuşlardan birinin bir ağaç dalından onları izlediğini fark etti Callie. Kendini garip hissetti, sanki baykuş onu yargılıyor ya da kınıyordu.

"Yatakta sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Callie temkinlice.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Easy birden köprücük kemiğini öpmeyi kesip yanına attı kendini.

Callie onun koluna dokundu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Easy derin derin nefes aldı ve çimlerde uzaklara daldı. Sahadan idman yapan kızların bağırışları geliyordu. "Sadece bu çok... bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Callie'nin sesi yüksek ve utanç verici derecede tiz çıkmıştı. Sağ ayağındaki ayakkabıyı fırlatıp doğruldu. Bacağına kocaman gri bir leke yayılmıştı ve Callie at fışkısı olmaması için dua etti.

Ahırlara giden yolda el arabası iten bir erkek silueti göründü.

"Kahretsin." Callie, Easy'nin elini tutup onu kaldırdı. "Ben geliyor."

Ben, her zaman öğrencilerin başını belaya sokan yaşlı saha görevlisiydi. Hatta kanıt sağlayabilmek adına yanında bir dijital fotoğraf makinesiyle gezerdi. Önceki sene Heath Ferro'yu kapalı havuzda joint içerken yakalamıştı ancak Heath ona babasının Harry Winston kol düğmelerini rüşvet vererek o fotoğrafları makinesinden sildirmişti.

İkili ahırların diğer tarafına kaçıpahşap kapıya yaslandılar. "Ben odama dönsem iyi olacak," diye fısıldadı Easy.

"Sen bilirsin." Callie ayakkabılarının içine edeceğini bile bile topuğunu toprağa gömdü. Kahretsin. Nereden İspanya konusunu açmıştı ki?

"Bak." Easy ellerini tuttu. "Özür dilerim. Gel, yeniden deneyelim. Senin odanda. Bu gece. Hoş geldin yemeğinden sonra."

"Ya, tabii," diye alaya vurdu Callie. "Zaten Angelica'nın gözetleme listesinde bir numarasın."

"Bir yolunu bulurum." Easy onu kendine çekip bir saniye sarıldı. "Söz veriyorum." Bunu dedi ve tabanları yağladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

AlanStGirard: Heath nerde?

BrandonBuchanan: Yatakta. Yıkanmadı da. Leş gibi kokuyor.

AlanStGirard: Akşam oldu be kardeşim!

BrandonBuchanan: Biliyorum. Galiba hâlâ sarhoş.

AlanStGirard: Dün gece şu yeni çıtırla gidiyordu.

BrandonBuchanan: Kimle?

AlanStGirard: Koyu kıvırcık saçlı? Koca memeli? New Yorkta striptizciymiş.

BrandonBuchanan: Olamaz. O kız dün gece gelmedi ki.

AlanStGirard: Tabii geldi. Sen Callie'ye bakmakla o kadar meşguldün ki, göremedin herald e. Heath onu şapele götürdü. Sence kız bir kucak dansı yapmış mıdır ha?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

AlisonQuentin: Şu şapelden nefret ediyorum. Niye Marymount'un Waverly'ye hoş geldiniz konuşması bu kadar uzun sürer ki?

BennyCunningham: Bence de. Malum-şahıs nerde?

AlisonQuentin: Bilmem. Sage'in kaldığı yurtta Midilli'yle yatan bütün kızların odalarındaki panoya at resmi çizdiğini duydun mu? Şu ana kadar altı tane olmuş, yeni kız da dahil. Dumbarton'ın bir katında sadece.

BennyCunningham: Benim niye panomda midillim yok?

AlisonQuentin: Sen de onla yattın mı?

BennyCunningham: Birinci sınıfta öpüşmüştük! Biraz kayma meraklısı ama tekniği iyi.

AlisonQuentin: B! Ben de seni masum arkadaşım sanıyordum!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

BİR WAVERLY BAYKUŞUNUN YEMEMESİ GEREKEN BAZI ŞEYLER VARDIR

"Sizler büyük bir geleneğin parçasısınız." Okul müdürü Marymount'un derin, insanın içine işleyen sesi şapelde inliyor, yankılanıyordu. İnsanlar Marymount'un yetmişlerdeki büyük protestoculardan olduğunu söylüyordu, Mensa üyesiymiş ama Jenny'ye göre adam, prestijli bir yatılı okulun müdürü olmaktan çok, küçük bir araba kullanan bir Little League koçuna benziyordu. Grileşen taranmış saçları terli kafasına yapıştırılmıştı. Arkasında Waverly öğrencileri oturuyordu, hepsi de formalarını giymişti: Bordo lacivert kravat, vişneçürüğü ceket, beyaz gömlek ve pantolon. Aslında öğrenciler yalnızca vişneçürüğü Waverly ceketi giymek zorundaydı, içine istediklerini giyebiliyorlardı ancak senenin ilk şapel toplantısında kızlar da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dahil herkes kravat takmak zorundaydı. Jenny'nin yarı-Windsor kravat düğümü bir topak şeklindeydi. İç geçirdi. Babasının yalnızca bir kravatı vardı, onu da örümcek bağlamıştı maalesef. Jenny açıkça hiç sormamıştı ama muhtemelen *babasının* kravatı lise ikiden kalmaydı.

Müdür Marymount'un okulun tüm öğrencilerine yönelik ilk resmi akşam yemeğinden önceki öğretim-yılının-ilk-günü-konuşmasını dinlemek üzere toplanmışlardı. Şapel hınca hınç doluydu ve içerisi ergen erkekle karışık losyon ve ayak kokuyordu.

Jenny dün gece Heath'i, Richards yurdunun giriş merdivenlerine sürükleyip bırakacak kadar uyandırmayı başarabilmiş, sonra da yorgun argın Dumbarton'a dönmüştü. Gecenin ortasında bir ara Brett ya da Callie cep telefonlarını şarj etmek için Jenny'nin saatli radyosunu fişten çekmişti. Neyse ki şansına şapel zilleri onu zamanında uyandırmıştı da, hokey idmanına yetişebilmişti. Her Waverly öğrencisinin bir spor yapması şarttı ve Jenny de hokeyi seçmişti, ne de olsa en geleneksel yatılı okul sporu buydu. Aynı sebeple bahar döneminde de alan hokeyi yerine yine aynı sporun bir değişik türünü oynamayı planlıyordu. Jenny'nin hokey sopası yoktu ama buldog yüzlü koç Alice Smail sahaya ait kulübede fazladan bir sopa bulmuş ve Jenny sahaların doğuştan yıldızı olduğunu keşfetmişti.

"Okulda oynamadığından emin misin?" diye sormuştu Koç Smail. Sanki Jenny bu sözü unutabilirmiş gibi. Dün gece partide gördüğü, scrimmage kick oynayan, yani topu yeniden gönderip oyunu başlatan Kenleigh, "İyi hareket," diye mırıldanmıştı Jenny kenar çizgilerine koşarken. Belli mi olur, bakarsınız, okul takımına seçilirdi!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu yıl okulumuza yeni öğretmenlerimiz geldi, sizi onlarla tanıştırmak istiyorum," diye duyurdu Müdür Marymount. Jenny saatine baktı. Tam kırk dakikadır buradaydılar, Waverly'nin okul marşını ve spor marşını söylemiş, St. Francis'e dua etmişlerdi ve Marymount her sınıfın başkanı konumunda olan öğrenci temsilcilerini tanıtırken herkesi tek tek alkışlamışlardı. Jenny açlıktan ölüyordu. "İlk olarak, eski bir Waverly öğrencisi, çiçeği burnunda Brown mezunu olan Bay Eric Dalton. Bay Dalton yeni eski çağ tarihi öğretmeni ve Disiplin Kurulu danışmanımızdır. Aynı zamanda erkekler kürek takımının yeni koçu. Hoş geldiniz." Herkes itaatkârca alkışladı.

Jenny göz ucuyla iki sıra önündeki Brett'i gördü, az önce mecburen ayağa kalkıp sınıfına el sallamak zorunda kalmıştı çünkü öğrenci temsilcisi oydu. Jenny, Brett'in yanındaki esmer kızı dürtükleyip *Aman tanrım* sözcüklerini söyleyişini izledi.

"Bütün birinci sınıf öğrencilerine ve yeni gelen öğrencilerimize de ayrıca sıcak bir karşılama yapmak istiyorum. Waverly yeni evinizdir, biz de sizin yeni aileniziz." Marymount devam etti. "Ve sonunda... afiyet olsun!"

Alkışlar ayyuka çıktı ve kalabalık şapelden çıkıp yemek salonuna giden çimenliği geçerken ıslıklar duyuluyordu. Jenny içeri girince nefesini tuttu. Yemek salonu tıpkı bir İngiliz katedraline benziyordu. Duvarlarda 1903 yılından kalma sınıf resimleri asılıydı, her yerde okulun kurucusu Maximilian Waverly'nin fotoğrafları yer alıyordu.

Öğrenciler ortalıkta geziniyordu, sarılıp öpüşüyor, birbirlerinin eline çakıyorlardı. Jenny ne yapacağını bilemedi bir an. Nerede oturması gerekiyordu?

"Ortam biraz karışık, ha?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny arkasını döndü, belki de Heath sonunda ortaya çıkmıştır diye umut ediyordu. Onun yerine dün Yvonne'la yürürken elinde şövalesiyle çayırdan geçen çocuk duruyordu yanında. Easy. Ya da Yvonne adının bu olduğunu söylemişti yanlış hatırlamıyorsa.

Saçları siyaha yakın bir kahveydi ve gözleri koyu maviydi. Üzerinde solmuş yeşil bir tişört vardı, Waverly ceketinin altında da bir at nalı karaltısı seçiliyordu. Barneys'de 65 dolara sattıkları hoş tişörtlerden biriydi ama Easy'nin üstünde büyük indirimle alınmış klasik bir şey gibi duruyordu. Boğuk bir sesi ve Jenny'nin tam olarak anlayamadığı bir yere has aksanı vardı.

"Evet, bayağı karışık," diye onayladı Jenny. Geçmesine izin vermek için yana bir adım attı. Çocuğun yeşil, kanvas, postacı çantasından bir çizim kitabı çıkmıştı. Kapağa karalanmış gözler, burun ve dudaklarla dolu bir kâğıt parçası ataçlanmıştı. "Hey, portre dersi mi alıyorsun?"

"Evet. Sen de mi?"

"Ah. Imm, evet, ben de." Jenny çaktırmadan kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Artık Yeni Jenny'sin, diye hatırlattı kendine.

"Harika." Easy az önce içeri giren bir çocuğun eline şaplattı. "Tamam, sonra görüşürüz öyleyse." Jenny'ye gülümsedi.

"Selam." Arkasından tanıdık bir ses selamladı Jenny'yi. Dönüp Brandon'a gülümsedi, vişneçürüğü ceketi ve çizgili kravatıyla dünden daha tatlı ve temiz görünüyordu –tabii böyle bir şey mümkünse. "Resmi yemek gecesi. Oturma planı yapılmış. Aynı masadayız."

"Ah. Teşekkürler." Jenny şükran duyarak gülümsedi ve kalabalık yemek salonunda Brandon'ı takip etti. "Eee, dün gece parti kaça kadar sürdü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, her zamanki gibi." Brandon gözlerini yere kaçırdı. "Seni göremedim. Odana erken mi döndün?"

Jenny alt dudağını ısırdı. "Imm, evet."

İki öğrencinin yerleşmiş olduğu bir masaya geldiler: Upuzun boylu, hızmalı bir çocuk ve kare şeklindeki yüzü, iri gözleri ve gür kahverengi saçları iyi yetiştirilmişlik bağıran upuzun boylu bir kız.

"Bu Ryan Reynolds, bu da Benny Cunningham."

"Seni dün gece partide görmüştüm. Ben de Jenny." Benny'ye gülümsedi.

"Doğrudur." Benny kafa sallayıp Ryan'a imalı bir bakış attı.

Jenny kalın, yünlü Waverly ceketini çıkarıp sandalyesine astı.

"Bunu yapamazsın," diye tısladı Benny. "Çok kızarlar."

"Ah." Jenny hemen ceketini sırtına geçirdi tekrar. Odada etrafına bakındı; öğrencilerin çoğu masalarına yerleşmişti bile, hepsi de ceketlerini giyiyordu.

"Heath'i mi arıyorsun?" diye atıldı Benny. Ryan onu dürtükledi.

"Ah." Jenny vişneçürüğü kumaş peçetesini açtı, yüzünün de peçeteyle aynı renk olmadığını umut ediyordu. "Evet. Dün gece... biraz... yorgundu. Onu eve taşıdım."

"Keşti desen daha doğru olur," diye kahkaha attı Ryan. "Neyse ya, Brandon, Kara Cumartesi için heyecanlanıyor musun?" diye sordu bıçağını eski tahta masaya saplayarak.

"Kara Cumartesi de nedir?" diye sordu Jenny merakla.

"Fazla heveslenme," diye kahkaha attı Brandon. "Bütün St. Lucius spor takımlarının Waverly'ye geldiği gündür, dişe diş maç yapılır. Takımların bu karşılaşmaları çok ciddiye alması gerekiyor çünkü St. Lucius'tan nefret etmemiz bekle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niyor. Bu da bir gelenek işte. Sen alan hokeyi oynuyorsun, değil mi?"

"Evet." Jenny gülümsedi. Hayatında hiçbir takımda rol almamıştı. "İdmanlar bugündü."

"Kızlar alan hokeyi takımı, futbol ve Amerikan futbolu takımlarıyla birlikte oynar. Ama karşılaşmalar sona erdikten sonra iki okulun öğrencileri de o güne kadar belli olmayan gizli bir mekânda rock yıldızları gibi parti verirler."

"Çoğunlukla partiyi Heath veriyor bizden," diye ortaya sürdü Benny, bileğindeki Tiffany bileziği iyice sıkarak. "Ama belki de sana söylemiştir bile?"

Kolalanmış beyaz oksford gömlekli öğrenci garsonlar içinde ballı Japon hardalında marine edilmiş ızgara somon balıklarının bulunduğu, kocaman, krem rengi tabakları önlerine koydu. Bu yemek Jenny'nin babasının deneysel alkollü, kuzu-eti-ve-ananaslı lazanyasından çok daha iyiydi.

"Aman tanrım. *Enfes* kokuyor." Jenny çatalını kavrayıp koca bir lokma attı ağzına. "*Mmm!*"

"Kardeş, somonu mu yiyorsun yoksa?"

Bir çocuk dirseklerini yanındaki masaya koydu. Heath. *Nihayet.* "Selam." Jenny eliyle dolu ağzını kapadı.

"Kimse somonu yemez ki," diye azarladı Heath. Dün geceki aşk dolu, sen-bir-seks-tanrıçasısın halinden eser yoktu.

Jenny'nin gözleri büyüdü. Etrafındaki diğer tabaklara baktı ve evet, hiç kimse balığına dokunmamıştı. "Niye? Bir şey mi var içinde?"

Brandon ona döndü. "Hayır, hiçbir şey yok. Sadece insanlar... yemez. Nedenini bilmiyorum. Böyle bir *şey* işte bu da."

"Jenny?" Birisi omzuna vurdu hafifçe. Arkasını dönünce dün onu Dumbarton'a kadar getiren kız Yvonne'u gördü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny. Bulaşık suyu sarısı saçları, kelebek şeklinde kaplumbağa kabuğu tokalarla tutturulmuştu ve soluk mavi gözleri aynı dünkü gibi pörtlek ve çılgın bakıyordu. "Seninle konuşabilir miyim?" Yvonne gergince masadakilere baktı. "Koridorda?"

Ryan ve Benny bir kez daha birbirlerine baktı. Jenny omuz silkip peçetesini balığının üstüne koydu. *Yeni Jenny kolay kolay telaşlanmaz*, dedi kendi kendine. Kimse balığı yemiyorsa ne olmuş? Yeni Jenny canının istediğini yapardı!

Yvonne, Jenny'yi yemek salonunun ön girişine getirdi.

"Umarım caz topluluğu hakkında değildir," dedi Jenny peşin peşin. "Çünkü gerçekten hiç ilgilenmiyorum. Bende kulak yok."

"Hayır, o değil. Şey, ımm, hakkında bazı şeyler duydum ve bilmeni istedim."

"Hı?" Jenny nefesini tuttu. Daha önce de bilmen-gerektiğini-düşündüm konuşmaları yaşamıştı ve hepsinde de hiçbir zaman duymak istemeyeceği şeyleri öğrenmişti.

"Herkes senin hakkında yazışıyor."

"Ne?" diye sordu Jenny yavaşça.

Yvonne derin bir nefes aldı. "Eskiden bir striptizci olduğunu ve bir dolara falan kıyafetlerini çıkardığını söylüyorlar. Bir de sen New York şehri seks efsanelerindenmişsin. Ve eee, Waverly'de biriyle yatmışsın bile."

"Ne?!" diye çığırdı Jenny. Birden bütün koridor loş ve bulanık göründü gözüne. "Kiminle?! Yani, kim diyor?"

Yvonne yere baktı. "Masandaki o çocukla. Heath Ferro. Onu tanıyor musun bilmiyorum ama-"

Jenny'nin gözü döndü. Heath. "İnanamıyorum."

"*Ben* de inanmadım," diye karşı çıktı Yvonne elini iki yana sallayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sağol," diye cırtladı Jenny.

"Şimdi gitmem gerek. Üzgünüm." Yvonne arkasını dönüp kapıdan içeri girdi.

Jenny duvara yaslandı, başı dönüyordu, darmadağın olmuştu. *Heath*. Bütün vücudu dehşet ve öfkeden titriyordu. Heath yatılı okul kariyerini daha başlamadan mı mahvetmişti yani?

Brandon kemerli kapıda belirdi, endişeyle kaşlarını çatarak Jenny'ye baktı.

"İyi misin?"

"Şey benim..." Jenny cümlesini bitiremeden arkasını dönüp koridordan uzaklaştı. Nemli yeşil çayırlara koştu, keşke havalanıp şu yaşlı, şişko baykuşlar gibi uçabilseydi. Tarihi Waverly binaları her iki yanında yükseliyordu, pencereleri parlıyordu. Yuttuğu somon lokması midesinde kalkınca Jenny adımlarını yavaşlattı. Sil baştan yapmak, her zaman olmak istediği kız olmak için, şu anki halinin daha iyi, parıldayan bir versiyonu gibi olmak için yatılı okula yazılmıştı. Bunu başarmak tahmininden çok daha zor olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

EasyWalsh: Dışarıdayım. Sahil boş mu diye bakmak ister misin?

CallieVernon: Bir dakka.

Callie Vernon: Tamam, Angelica'nın kapısını dinledim ve tv sesi geliyor. Hem de yüksek. Güzel.

EasyWalsh: Harika. Bir sn snr görüşürüz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞUNU TANIMANIN İYİ BİR YOLU NE RENK J.CREW BOKSIRI GİYDİĞİNİ ÖĞRENMEKTİR

"Leş gibi kokuyorsun."

Jenny yerinden sıçrayarak uyandı. Neredeydi? Ah, tamam. Waverly. Odası.

"Ciddiyim ya, gerçekten kokuyorsun. İçtin mi?" diye fısıldadı birisi.

Callie uykusunda mı konuşuyordu? Jenny onun içeri girdiğini duymuştu: Çok şükür Jenny yastığına gömülüp hıçkırdıktan sonra gelmişti. Karanlıkta soyunmuş, 'iy-geceler' deyip yatağına girmişti.

"İçmedim," dedi bir başka ses. Bir erkek sesi.

"İyi de votka kokuyorsun. Iyh."

"Kötü koktuğumu söylemene bayılıyorum," dedi çocuk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şşş. Pardee duyacak."

Jenny yorganının altına iyice sokuldu. Sesi bir yerden tanıyor gibiydi. Ve her kimse eğer gerçekten kokuyordu çünkü camlar sonuna kadar açık ve esintili bir gece olmasına rağmen Jenny alkollü bir koku alıyordu.

"İçki *kokmasan* daha iyi olurdu, Easy çünkü o zaman ağzından içki tadı almak zorunda kalmazdım."

Easy?

Jenny'nin midesi kasıldı. Bu okulda kaç tane Easy vardı?

"Odada kimse olmadığından emin misin?" diye sordu.

"Sen birini görebiliyor musun?" diye tısladı Callie.

Jenny top gibi kıvrıldığı yerde kaldı. Callie onu görmüştü. Hatta iyi geceler bile dedi! Jenny onları yalnız bırakmak istiyordu ama şu anda ses çıkarmak hiç de hoş olmazdı. Bir de, ya Easy onu görürse? Ona ne kadar âşık olduğu suratından kabak gibi belli olacaktı. Oda arkadaşının sevgilisine görür görmez abayı yakmıştı yani! İşte Eski Jenny geri dönüyordu.

Jenny'nin gözleri karanlığa alışınca yorganın altından çaktırmadan baktı. Callie'nin yatağı ondan iki metre bile uzakta değildi. Ay ışığında çıplak bir ten gördü. "Prezervatif," diye fısıldadığını duydu Callie'nin.

Bir sessizlik. Sonra Easy'nin sesi. "Ciddi misin? Nerede?"

"En üst çekmecede."

Jenny birinin karanlıkta bir yerleri karıştırma sesini duydu. Sonra çarşaf hışırtısı ve *küt*! Easy yere yuvarlanmıştı. Dengesini sağlamaya çalışarak tuvalet masasına tutunmuş ama onu da beraberinde sürüklemişti. Berbat bir gürültü çıktı. Bir kutu Ekstra Yumuşak prezervatif yere saçıldı, koca bir şişe nemlendirici losyon ve bir kutu mürekkepli kalem de arkasından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny yatakta hopladı, Easy'nin yere yayılmış, çıplak bedenine bakıyordu.

"Ooo," diye ağzını yaydı ve ona sırıttı Easy. "Seni tanıyorum."

"Hi!" Jenny tekrar yorganın altına gömüldü.

"Callie, odada kimse yok demiştin," diye sesli sesli fısıldadı Easy.

Callie sinirle şilteye bir tekme savurdu. "Bu çok saçma," diyerek derin bir nefes aldı ve yataktan çıktı. Jenny yorganın altından kaçamak bir bakış atınca Callie'nin kıvrak vücudunun siluetini gördü. Askısına sivri dişli bir Lacoste timsahı işlenmiş, pembe bir sutyen takmıştı. Hem bu arada Brett nerelerdeydi? Callie yorganın altına saklanmış Jenny olan çıkıntıya baktı. "Kusura bakma, Jenny." Omuz silkti, Easy'ye çarpıp tökezledi ve kapıya yürürken Easy'nin eline basıp geçti.

"Ahh!" diye acıyla inledi Easy. "Nereye gidiyorsun?"

"Banyoya." Callie hızla kapıyı açınca holden gelen flöresan ışıkla oda bir saniye aydınlandı. Jenny iyice yorganın dibine girdi. *Bizi yalnız mı bırakıyor*? diye merak etti dehşet içinde.

Easy'nin doğrulmasını, boynunu kıtlatıp burnunu çekmesini duydu. "Eee, Jenny, Jennifer'ın kısaltılmışı mı?"

"E-evet," diye bir ses çıkardı Jenny hâlâ yorganın altına kıvrılmış vaziyette.

"Seni bu kadar rahatsız etmek istemezdim, Jenny," diye devam etti Easy.

"Sorun değil," diye mırıldandı Jenny yastığına. Yastığı şu an tozlu ve sıcaktı, Yukarı Batı Yaka'daki evi kokuyordu. İyi ki bu yastığı yanında getirmişti ama birden evini özlediğinden ağlamak istedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Saklanmayı bırakabilirsin. Toparlandım."

Jenny tek gözüyle dışarı baktı. Easy iç çamaşırını giymişti, o kadar. Karnı dümdüz ve kaslıydı. Boksır donunda da Jenny'nin J.Crew katalogundan hatırladığı yelkenli deseni vardı. Gözlerini kaçırdı.

Yorganın altı dayanılmaz derecede sıcaktı. Biraz daha dik oturdu ama içinden Easy onun şişmiş gözlerini ve yataktan kalkmış saç şeklini görmeden Callie bir an önce gelip onu başka bir yere götürsün diye dualar ediyordu. Şu anda neye benzediğini hayal edemiyordu, özellikle de Callie'ye kıyasla.

Fakat anlaşılan Easy'nin umurunda değildi. Yataktan inip Jenny'nin yatağının kenarına oturdu. Eğer Jenny o an hayretten taş kesilmemiş olsaydı belki ona yer açabilirdi. Fakat kalakalmıştı. Easy ile dip dibeydi.

"Seninle ne zaman doğru düzgün tanışacağız diye merak ediyordum," diye mırıldandı Easy, o kadar kısık söylemişti ki Jenny zar zor duyabildi.

"Ne?" diye sordu çocuğu gayet iyi duymasına rağmen.

"Yok bir şey." Easy kafasını kaldırdı. "Ah. Yedi Kız Kardeş."

"Ne?"

"Takımyıldızını diyorum." Easy birinin tavana yıllar önce astığı eski püskü karanlıkta parlayan yıldızları işaret etti. "Gerçi çıplak gözle bakıldığında yalnızca altı tanesi seçilebilir."

"Hı." Jenny nasıl bir yanıt vereceğini bilmiyordu –sadece Easy'nin söylediklerine de değil, o anki durum karşısında. Hayallerinin erkeği yatağında oturuyordu. Eski Jenny'nin ödü patlıyordu. Yeni Jenny bile titriyordu. Yani her iki Jenny de kıpırdayamıyor, konuşamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Easy'nin uzun, atletik ayaklarını inceledi. İkinci parmağı başparmağından daha uzundu. Bu neyin işaretiydi peki? Bir dakika. *Hey?* Sırtında dolaşan Easy'nin eli miydi?

Tamam. Bir terslik vardı. Callie nereye kaybolmuştu yahu? Bu çok yanlıştı. Jenny elinin tersiyle onu ittirmesi gerektiğini biliyordu. Ama nedense... *yapamıyordu.*

"Iıı, demek takımyıldızlar hakkında bilgin var?" diye sordu Jenny hiçbir şey olmamış gibi.

Easy elini yavaşça çekti, başparmağı hafif hafif Jenny'nin omurgasını okşuyordu. *Yanlış, yanlış, yanlış!* "Lexington'da geceleri yapacak fazla şey olmaz da." Easy derin bir iç çekti. "Eğer su kulesine tırmanmaz ya da tren yoluna pislik atmazsan."

"Ben New York'luyum," diye fısıldadı Jenny, heyecandan titreyen dişleri birbirine çarpmasın diye saçını ısırarak konuştu. "Gerçi zaten duymuşsundur."

"Hı?"

"Biliyorsun işte," diyerek kıpırdandı Jenny, yanakları şu an kıpkırmızıydı. Hakkında bir şeyler, hem de kaltakça şeyler duymuş olduğunu hayal etmek iğrenç bir duyguydu.

"Yo. Bilmiyordum. Ünlü müsün yoksa?"

"Ben..." Jenny boğazını temizledi. Nasıl olur da Yvonne dedikoduları duyduğu halde bu yakışıklı çocuk duymazdı? "Hayır. Değilim."

"Çok kötü." Easy gülümsedi. "Ben de kendimi bir ünlünün yanında zannediyordum."

Jenny bel çukurunda yeniden Easy'nin elini hissetti. Battaniyenin altından sıcacık geliyordu.

"Aman tanrım!"

Jenny ve Easy çabucak arkalarını döndü. *Bay Pardee.* Yurt görevlisinin kocası, aynı zamanda Waverly'nin en ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

in Fransızca öğretmeni kapıyı ardına kadar açmıştı. Jenny beyaz tahtalarına karalanmış notu okudu: *Benny'nin odasında ders çalışıyorum. –Brett.* Bay Pardee kapüşonlu bir Waverly svetşörtü ve kırmızı ekoseli bir pijama altı giymişti. Orta boy dağınık kahverengi saçları kafasında tutam tutam ayrılmıştı ve kulağındaki minicik nokta şeklindeki gümüş küpe holün ışığında parlıyordu.

Easy hemen Jenny'nin yatağından fırladı, kotunu giyip tişörtünü kaptı.

"Dostum." Doğruca Bay Pardee'ye yürüdü. "Burada değildim."

"Ne değildin?" dedi Bay Pardee öfkeyle gözlerini kırpıştırarak.

"Beni görmedin."

"Easy, seni *görüyorum.*" Pardee sanki kendi kendini ikna etmeye çalışmak ister gibi konuşuyordu. "Aynı satırları daha önce de duydum."

"I-ıh," diye yanıtladı Easy. "Buraya hiç gelmedim." Koridora çıkıverdi.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Bay Pardee. Ama çok geçti. Kafasını iki yana sallayıp Jenny'ye döndü. Jenny de ne yapacağını tam olarak bilemeden kıpırdamamıştı bile. Bay Pardee yurt görevlisinin kocası olabilirdi fakat Jenny de onun keş olduğunu duymuştu. Genel kanıya göre Fransızca derslerini bir iki ot çektikten sonra verebiliyordu.

Belki şu anda da neler olduğunu anlayamayacak kadar kafası kıyaktı?

"Bu hiç olmadı." Bay Pardee sessizce geğirdi. "Ziyaret saatleri dışında odaya erkek almak yasaktır."

"Biliyorum ama-" diye geveledi Jenny.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olamaz." Bay Pardee yere saçılmış prezervatiflere bakıyordu. Kimse onları toplamaya yeltenmemişti daha. "Hiç hoş görünmüyor."

"Neler oluyor?" Callie adamın hemen arkasında koridorda dikiliyordu.

"Bunu rapor etmek zorundayım," dedi öğretmenleri fazla çektiği için esneyerek. "Yani, Angelica bunu-"

"Hayır, dinleyin!" diye yakardı Jenny. Okulun ilk günü başını belaya sokacak hali yoktu.

"Alo?" diye tekrarladı Callie. "Neler oluyor?" Jenny, Bay Pardee'nin, Callie'nin düşük bel şortuyla file şeklindeki kaşkorsesinin arasından görünen tenine bakış attığını gördü. Sutyenindeki timsah kaşkorsenin arasından görünüyordu.

"Easy buradaydı," dedi adam dümdüz bir sesle.

"Easy mi?!" diye yanıt verdi Callie şoka girmiş bir sesle, sanki Bay Pardee, *Maymunların bira içtiğini gördüm* demişti!

"Sen neredeydin?" diye sordu Bay Pardee.

Callie oflayıp gözlerini devirdi. "Kütüphanedeydim. Yeni dönüyorum."

Jenny ona kulaklarına inanamayarak baktı. Pardee de, her ne kadar saat gece yarısı olsa da ve Callie abuk sabuk bir kılıkla, ayakkabısız, çantasız ve kitapsız gezse de bu senaryoyu yutmuşa benziyordu.

"Easy burada ne yapıyordu?" Callie, Jenny'ye *Sakın senaryomu bok etme* dercesine baktı.

Bay Pardee tek kaşını kaldırdı. "Sence?"

Kuşku ve incinmişlik geçti Callie'nin yüzünden. Bu rolüyle Oscar bile alabilirdi. "Yani bir şeyler mi... *dönüyordu?*"

Bay Pardee ayak değiştirdi. "Birlikte yataktaydılar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama hiçbir şey yapmıyorduk!" diye kendini savundu Jenny.

"O halde niye en büyük boy bir prezervatif kutusu patlamış gibi görünüyor?" diye bilmek istedi Bay Pardee.

Callie gözlerini devirdi. "İnanamıyorum. Seni küçük sürtük!" diye bağırdı Jenny'ye, sinirden karnı beli görünecek şekilde kaşkorsesini çekiştirdi. Bay Pardee de aç kurt gibi kızın hokey oynamaktan kasnak gibi gerilmiş karnına baktı. Callie, Jenny'ye bakarak kaşlarını kaldırdı. *Devam et,* diyerek dudaklarını oynattı.

Jenny'nin gözleri büyüdü. Callie'nin tüm suçu onun üstüne atmasına göz yummayacaktı.

"Bay Pardee, büyük bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Jenny yalvarırcasına, sesinin çatladığını umursayacak hali de yoktu. "Ben gerçekten hiçbir şey yapmadım!"

Fakat Bay Pardee omuz silkti. "DK'da anlarız."

"Ne?" dedi Jenny.

"Disiplin Kurulu, *küçük fahişe,*" dedi Callie tükürür gibi.

"Callie, yeter!" diye emretti Bay Pardee. "Jenny, danışmanının kim olduğunu biliyor musun?"

"Şey, ımm, Bay Dalton?" Ya da en azından Bay Jennifer Humphrey'ye gönderilen Waverly'ye-hoş geldin mektubunda yazan isim buydu işte.

"Tamam. Yeni danışman. Anladım. Yarın sabah dokuz otuzda Bay Dalton'ın Stansfield Hall binasındaki odasına gidip ifadeni vereceksin. Hangi oda olduğunu tam olarak bilmiyorum ama giriş katındaki haritadan bakarsın artık. DK'ya ulaşmadan önce durumunu bir değerlendirecek." Bay Pardee küpesiyle oynadı. "Anladın mı? Güzel. Şimdi gidip Easy'yi bulmalıyım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Callie adamın gittiğinden emin olunca kapıyı kapatıp rahat bir oh çekti. "Aman tanrım. Ucuz atlattık."

"*Küçük fahişe?*" Jenny'nin sesi titriyordu.

"Kusura bakma ya," diye iç geçirdi Callie, Jenny'nin yatağına oturup iri ela gözlerini ona dikti. "Bay Pardee'nin buradan gittiğimi anladığından emin olmak istedim..."

"Evet, bir güzel kandı hepsine."

Callie omuz silkti. "Büyütülecek bir şey yok."

Jenny suratını buruşturdu. "Büyütülecek bir şey yok mu? Koca kurulun karşısına çıkacağım be! Ayrıca orada ne oluyor ki?"

Callie eğilip prezervatif paketlerinden birini kaldırdı. "Yenisin, kızsın ve çok akıllı olduğunu duydum. Fazla üstüne düşmezler." Kare şeklindeki paketi parmaklarının arasında ovuşturdu. "Belki de Raves bağlantılarını kullanırsın."

"Neden bahsediyorsun sen?" Callie bir şey mi ima ediyordu? Ona Raves'den hiç söz etmemişti ki. Hem Disiplin Kurulu ona ne tür bir ceza verecekti acaba? Hudson'da şnorkelle dalma falan mı? Ya siciline geçerse?

"Bak," diye söze başladı Callie. "Brett kurulda. Paçayı sıyırmana yardım edecektir. Eğer Easy ile ben yakalansaydım, beni okuldan atarlardı. Burada daha önce de basıldım zaten."

"Ya?" dedi Jenny merakla.

"Evet, daha önce de oldu, iki uyarı aldım. Üçüncüsünde kapının önündesin."

"Ah." Jenny'nin yüreğine su serpildi. Yani ilk uyarısını alırdı topu topu. O kadar da kötü değildi.

"Atılırsam *cidden* çok fena olur." Callie tırnağıyla paketi yırtarak açtı. "Annemler beni Atlanta'da bir devlet okuluna gönderir. Orada öğrenciler metal detektörlerden içeri silah ve bira sokuyor. Herkes oto yarışı meraklısıdır. Hatta kızlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile!" Jenny'ye baktı. "Beni oto yarışında hayal edebiliyor musun?"

Callie devlet okuluna gidemeyecek kadar güzeldi. Sonra Jenny kendine hâkim oldu; Eski Jenny'nin Constance'ta Serena van der Woodsen'a davrandığı gibi kendinden büyük kızların yalakası olmaması gerektiğini hatırladı. Gözlerini kapayıp kendine engel olmaya çalıştı. *Yeni Jenny. Yeni Jenny. Yeni Jenny.*

Callie sarımsı kondomu paketten çıkarıp işaret parmağını kondomun açık ucundan geçirdi. "Bu yılı hiç basılmadan geçirmek zorundayım."

Jenny boyun eğercesine iç geçirdi. Waverly'nin her şeyine bayılıyordu –orman ve ahşap havasına, New England tarzı tuğla binalarına, öğretmenlerin sınıfa ceketli girmelerine ve çoğunun doktor titrinin olmasına, hatta herkesin tiksindiği Japon hardalli somon balığına bile. Nehirde kürek çekmek, Spring Fling'e gidip başka okullardan oğlanlarla tanışmak ve Manhattan'a zafer kazanmışçasına dönmek istiyordu çünkü o artık bir yatılı okul öğrencisiydi. Her şeyin ilk günden bu şekilde içine edilmesini istemiyordu ve işte yine aynı noktadaydı, kampusun en çok konuşulan kızı olmuş ve daha okul resmen açılmadan belaya bulaşmıştı.

Callie prezervatifi parmağında döndürdü. "Her şey güzel olacak," diye temin etti Jenny'yi. "Cidden. Sana kısıtlama cezası verirler. Ya da ziyaret saatlerin alınır. Ama Brett DK'da." Callie öyle bir gülümsüyordu ki suratından şu mesaj okunuyordu: *Eğer bana yardım edersen sonsuza dek en yakın arkadaşın olurum.*

"Bilemiyorum." Jenny ellerini kucağına koydu. Her ne kadar Callie ile dost olmak istiyorsa da başını belaya sokmak da istemiyordu. Hem de hiç. "Düşünmem lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni çok iyi anlıyorum! Rahat ol! İyice düşün! Ama başın derde girmeyecek. Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* büyütülecek bir şey değil."

"Evet ama..." Jenny dudağını ısırdı. "Bilmiyorum..."

Callie yatağından indi, kendi dolabına yürüyüp dolabı açtı. "Ve işte, yarınki görüşmede mümkün olduğunca profesyonel görünmek istersin. Benden bir şey ödünç almak ister misin? Cidden. Ne istersen al." Elini raflar dolusu muhteşem, kusursuz ütülenmiş tasarımcı giysilerinin üzerinde dolaştırdı.

"Sahi mi?" Jenny ayaklanıp Callie'nin dolabına baktı. Durumun ağırlığı yavaş yavaş kafasına dank ediyordu. Bay Pardee, Easy'yi odada yakalamadan önce Callie dolabından bir şey ödünç vermeyi teklif eder miydi? Hayatta. Jenny içinde garip, baş döndürücü bir güç hissetti, bu öylesi bir güç akımıydı ki Jenny neredeyse aklını oynatacaktı.

"Cidden. İstediğin bir şey varsa söyle. Bu seneyi hayatının en iyi senesi yaparım," diye atıldı Callie coşkuyla.

Jenny beyaz saten askıda asılı duran, incecik siyah bir DKNY elbiseyi çekti. Hayatının en iyi senesi mi? Böyle bir yıl hakikaten iyi giderdi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

HeathFerro: Ne yani gerçekten yapıyorlar mıydı?

EmilyJenkins: O kadar GÜRÜLTÜLÜYDÜ ki sesi duymamak için radyoyu sonuna kadar açmak zorunda kaldım!

HeathFerro: Yatak duvara çarpıyor muydu?

EmilyJenkins: Hem de ne biçim. Uyuyamadım.

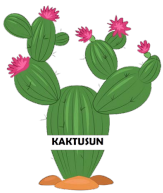
HeathFerro: Güzel.

BaykusNet Anlık İleti

SageFrancis: Biliyor musun, birinci sınıftan bazı kızlar yazı tahtalarına midilli çiziyormuş? Daha H'yi tanımıyorlar bile. Yeni akım bu zannediyorlar!

AlisonQuentin: H'nin seçenekleri daralıyor... Sırada bir iki birinci sınıftan kız var galiba...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

İYİ BİR WAVERLY BAYKUŞU ÜSTLERİNİN GÖZÜNÜN İÇİNE BAKAR

Ertesi sabah Jenny dolapların orada durup sessiz, güneş ışığı vuran odayı inceledi. Daha günlerden perşembeydi, derslerin ilk günüydü ama oda şimdiden yaşanmışlık izleriyle doluydu: Her tarafta kitaplar ve kâğıtlar, yere yığılmış giysiler, makyaj, şampuan ve oje şişeleri masada düz ekran bilgisayar monitörlerinin yanına dizilmiş, tomar tomar defter ve not defteri, açılmamış paketlerde fosforlu kalemler ve pencere pervazında düşecek gibi duran kocaman bir aloe bitkisi. Jenny geleli neredeyse iki gün oluyordu ama burası hâlâ *kendi* yurt odası gibi gelmiyordu ona, ne de olsa tek başına bir dakika bile geçirememişti daha. Brett'in yatağı boştu, dün geceki olaydan sonra girmiş ve sabah da erkenden çıkıp gitmiş olmalıydı. Şiltede vücu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dunun şeklinde bir iz kalmıştı. Callie hâlâ cenin gibi kıvrılmış, yedinci uykusunu uyuyordu.

Jenny elini Callie'nin kaşmir hırkalarında gezdirdi. Callie'nin bütün kıyafetleri çok güzeldi ama bu sabah birini ödünç alma konusunda kendini bir garip hissediyordu. Böylece de kendi Banana-Republic'ten-ama-Theory-gibi-duran parlak, haki renk kloş eteğini, tek Thomas Pink gömleğini, ayağına da bir çift bebe pembesi bale pabucu babet geçirdi. Üstüne Waverly ceketini giyip görünüşünü inceledi. Kesinlikle Suçsuzum Efendim.

Jenny parmak ucunda hole yürüdü, odasının kapısını da arkasından kapadı. Kapıda asılı duran beyaz tahtaya, Brett'in notunun yanına birisi büyük harflerle TINSLEY'Yİ KURTARIN! yazmıştı. Ayrıca alt köşede de midilliye benzer bir şekil çiziliydi. Koridorda yoluna devam ederken bazı kızların panolarında da küçük midillilerin çizili olduğunu fark etti Jenny. Yatılı okul bir Chagall tablosuna dönüşüyordu sanki –bir sürü fırlamalık, akıl oyunları ve gizemle doluydu.

Jenny, Waverly kampusu boyunca, idari birimlere ve birkaç sınıfa ev sahipliği yapan muazzam bir tuğla yapı olan Stansfield Hall'a doğru kıvrıla kıvrıla giden, tarihi Arnavut kaldırımlı patikalarda yoluna devam etti. Yalnızca birkaç öğrenci uyanıktı fakat idman yapacak takım futbol sahasına doğru yönelmişti. Havada yeni kesilmiş çim kokusu vardı.

Stansfield Hall binasının içinde duvarlarda karman çorman yapma sarmaşıklar ve çiçekler, merdiven aralarında lekeli camlar ve tahta parmaklıklarda oymalar ve süslemeler göze çarpıyordu. Jenny merdivenlerden üçüncü kata çıkıp çok ağır, maun zeminli koridorun sonuna kadar yürüdü. Kapalı oda kapısının üstündeki pirinç tabelada ERIC DAL-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TON yazıyordu. İçeriden kıkırdamalar geldiğini duyan Jenny bir adım geri attı.

"Bunu daha önce duymuştum," dedi bir kız sesi. "Altıncı sınıftan beri bütün edebiyat öğretmenlerim *Güneş de Doğar* kitabındaki bir karakterle aynı adı taşıdığımı söyler."

"Leydi Brett Ashley," dedi bir adam sesi. "Tam bir baş belasıydı."

"Demek ki adımızda var bir şey." Jenny, Brett'in son derece flörtöz bir sesle cevap verişini duydu.

"Evet, dinle, ımm, bir öğrenciyle konuşmam gerekiyor, o yüzden seninle tartışmak istediğim yönetimle ilgili bazı konulara vakit kalmıyor. Öğle yemeğinde işin var mı? O sırada halledebiliriz."

"Olabilir," diye cevapladı Brett de. "Burada mı buluşalım?"

Jenny kapıyı tıklattı. Kâğıt hışırtıları ve tıngırdayan bardaklar duydu.

"İçeri gel," diye seslendi Bay Dalton. Jenny ofise girdi, etraf dağınık ve biraz pisti. Brett kahverengi, deri kanepenin bir kenarına oturmuştu, elleri önünde, kucağında üst üste duruyordu ve gayet masum ve temizdi.

Bay Dalton kendi masasına oturup bazı kâğıtları karıştırdı. "Jenny'ydi, değil mi? Otur lütfen." Kanepeyi gösterdi. Jenny, elinden geldiğince Brett'ten uzak oturmaya çalıştı. "Bu Brett," diye devam etti Bay Dalton. "Disiplin Kurulu'nda ve yönetimle ilgili bazı konularda bana yardım ediyor."

"Evet, benim-"

Brett, Bay Dalton'a döndü. "Jenny ve ben tanışıyoruz. İkimiz de Dumbarton'da kalıyoruz."

Evet, aynı odada. Jenny, Brett'in acaba niçin oda arkadaşı olduklarını söylemediğini merak etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton gülümsedi. "Ah, tamam. Brett bana bazı DK meselelerinde yardımcı oluyor ve DK'nın bir üyesi olarak bu olayın denetimi onda." Boğazını temizledi. "Evet, Jenny, ben senin danışmanınım ve aynı zamanda DK olayıyla ilgili genel bilgiler de alacağım. Yani bir taşla iki kuş vurmuş oluyoruz." Sanki kâğıtlara yalnızca dokunarak üzerinde yazan bilgileri algılayabiliyormuş gibi birkaç kâğıdı daha yokladı.

Jenny, Brett'in okul ceketi yerine patlıcan moru, şarmöz muhteşem ipek bir üst ve incecik, siyah, diz boyuna gelen bir etek giydiğine dikkat etti. Ayaklarında da bilekten bağlamalı Marc Jacobs sandaletler. Uzun, ince bacakları seksi bir şekilde üst üste atılmıştı ve Bay Dalton'a dönüktü.

Bay Dalton elinde bir not defteriyle masasının köşesine tünedi. "Evet, dün gece neler oldu? Yurttaki odanda Easy Walsh adında bir oğlanla yakalanmışsın. Bay Pardee birlikte senin yatağında uzanıyor olduğunuzu söylüyor."

"Evet, mesele de bu," diye cevap verdi Jenny mülayimce. Bütün gece gözünü kırpmadan hangi seçeneğin daha iyi olduğunu tartmaya çalışmıştı: Waverly öğrencilerinin Jenny'nin kaşar olduğu önermesini doğrulamak mı, yoksa oda arkadaşlarıyla düşman olmak mı. "Ben aslında... size gerçekte neler olduğunu anlatmaya hazır değilim."

Bay Dalton tek kaşını kaldırdı. "Ya?"

"Yani, size şu anda ifade vermek zorunda mıyım? Yoksa ne bileyim, esas açıklama gününe kadar bekleyebilir mi? Çünkü şu anda kendimi bu konuda konuşmaya hazır hissetmiyorum."

"Evet, teknik olarak bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin," diye onayladı Bay Dalton, kalemi not defterine doğrultmuş vaziyette. "Buna karşılık, danışmanın olarak bana anlatabileceğini *hissetmeni* isterdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hazır değilim. Ben-"

"Ne demek hazır değilsin?" diye lafını kesti Brett, bacaklarını yan yana getirip Jenny'ye baktı. Sinirlendiği zaman saçları daha da kızıl görünüyordu.

Jenny ağzını sımsıkı kapadı ve omuz silkti. Konuşmaya korkuyordu.

Brett, Jenny'yi alıcı gözüyle inceledi. Pembe beyaz gömleği göğsünü çok sıkıyordu ve kızın yanakları al aldı, sanki çayırlarda koşmuş da gelmişti.

Brett dün gece Bay Pardee baskınından sonra geç saatlerde dönmüştü odaya fakat Eric bu sabah odasına geldiğinde ona bütün ayrıntıları anlatmıştı –tabii Brett, Pardee'nin hikayesine inanmış değildi. Jenny'nin kendini ve Easy'yi dertten kurtarmak için ağzını açıp tek kelime etmeyişi aptallıktı. Zavallı Jenny. Callie için kusursuz ezikti. Tanrım, Callie tam bir kaltaktı.

Jenny, Brett'in, kendisini fanusun içinde duran biyolojik bir örnekmişçesine süzüşünü fark etti. Yanakları ısınıyordu. *Ben Yeni Jenny'yim, ben Yeni Jenny'yim, ben Yeni Jenny'yim,* diye tekrar etti içinden, kendini bırakmayacaktı.

"Tamam." Bay Dalton ellerini ovuşturdu. "Sanırım şu an konuşmak istemiyorsan, kesinlikle mecbur değilsin. Belki okulda içini dökebileceğin başka birisi vardır?"

Jenny yeniden çaresizce omuz silkti. Bugün derslerin başladığı gündü. Daha öğretmenlerle tanışmamıştı bile.

"Peki öyleyse," diye devam etti Bay Dalton, "geldiğin için teşekkürler, Jenny. Haftaya duruşmada görüşürüz. Pazartesi uygun mudur?"

"Evet, çok iyi olur," diye cevap verdi Jenny içi boşalmış gibi. "Imm, teşekkürler." Bay Dalton'ın odasından çıkarken Brett'e bir bakış attı, yüreklendirici bir gülüş bekliyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama Brett o sırada sıkıntıdan patlamış gibi pür dikkat itfaiye-kırmızısı-ojeli tırnaklarına bakıyordu.

Jenny ağır, meşe kapıyı arkasından kapattı, acaba ifade vermeye hazır olmadığını söylemesine ikisi de çok mu şaşırdı diye merak ediyordu. Neydi ki bu, *Law and Order Yatılı Okulu* mu?

Birdenbire Easy Walsh ile yüz yüze geldi, o da Bay Dalton'ın odasının dışında dikilmiş, içeri girmeyi bekliyordu. Göz göze geldikleri an Jenny'nin kalbi yerinden fırlayacaktı neredeyse.

Beyni başını belaya sokmakla ve Waverly'nin gelmiş geçmiş en kaşar kızı olarak anılmakla o kadar meşguldü ki, o özel sırt okşama seansını bilincinin uzak bir köşesine itmişti Jenny. Şimdiyse Easy'nin vücudunun tatlı sıcaklığını duyumsadı hatırasında.

"Selam." Jenny yutkundu.

"Hı?" Easy ona boş boş baktı, masmavi gözleri yarı kapalı ve yorgundu. Üzerinde LEXINGTON ALL-STARS yazan, kadife çiçeği sarısı bir tişört giymişti. "Ah!" Gözleri açıldı.

"Imm, nasılsın?" diye üstüne gitti Jenny utangaççа.

"Ben..." Sola kaykıldı Easy, gözleri hâlâ fal taşı gibiydi. Burun deliklerinden keskin bir votka kokusu sızıyordu. "Ben... sen de az önce mi içerideydin?"

"Evet." Jenny, Easy ile aynı havayı solumaktan başının döndüğünü hissetti.

Easy bir şey söyleyecek gibi oldu ama tam o sırada kapı açılıp Bay Dalton sarı kafasını dışarı uzattı. "Bay Walsh, sıra sizde."

Easy veda bile etmeden uzun adımlarla odaya girdi. Jenny de arkasını dönüp merdivenleri indi ve parlak güneş ışığına çıktı. Tam karşıdaki yolda, alçak bir ağaç dalında şiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ko baykuşlardan biri oturuyordu. Jenny donakaldı. İki gün önce onu öldürmeye çalışan kuş değil miydi bu? Gözlerini kıstı.

Baykuş ona en sonunda çekmiş gibi, yavaşça göz kırptı ve sonra başka tarafa baktı.

Jenny ilk derse gecikmemek için alelacele kuşun önünden geçti. Günün ilk ve muhtemelen tek zafer anıydı. Bir baykuşla bakışma yarışında galip gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU DUYGUSAL ZORLUKLAR YAŞADIĞI DÖNEMDE; DAİMA İÇİNDEKİ BAYKUŞU DİNLEMELİDİR

"Gelebilmene çok sevindim," dedi Bay Dalton, Easy'ye.

Dün geceki içtikleri sayesinde Easy şu an, bu sabah binmeden önce atı Credo'nun nalının altından çektiği pislik gibiydi. Siyah deri koltuğa oturdu ve karşısına kurulmuş olan, üzerine tamamen iç gösteren mor bir bluz giymiş, Callie'nin oda arkadaşı Brett'e aval aval baktı. Yeni danışmanıysa on sekiz gösteriyordu, eski danışmanı Bay Kelly'den sonra çok iyi gelmişti çünkü geçen yılki danışmanı kendi adını hatırlayamayacak kadar dinozordu ve geçen yıl yüz yaşında emekli olabilmişti nihayet.

"Merhaba Easy," diye selamladı onu Brett, abartı bir oto-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riter havası vardı ve sarı defterine notlar alıyordu. "Yaz tatilin iyi miydi?"

"Hı hı," dedi Easy de boğuk bir sesle ve tavana bakarak. Brett kendini Bayan Öğrenci-danışmanı-olduğum-için-senden-üstünüm sanabilirdi ama Easy'ye sökmezdi. Bir zamanlar Brett ile yakındılar. Birinci sınıfta Fransızca dersini birlikte alıyorlardı ve son sunum için Brett bütün sınıfın önünde anlamsız bir konuşma yapmaktansa fi tarihinden kalma bir kamerayla karanlık, Godard tarzı, Fransızca bir kısa film çekmeyi önermişti. Easy de onun partneriydi ve bu yüzden de filmin varoluşçu karakteriydi. Garip garip Fransızca cümleler kurması gerekiyordu, mesela, "*Mon omelette du jambon est mort,*" ve "*Les yeux* –gözler- acı içinde," gibi. Mösyö Grimm filme bayılmış ve ikisine de A vermişti.

"E. Francis Walsh," diye hitap etti Bay Dalton Easy'ye, dosyasını inceleyerek. "Dün gece hakkında bana anlatmak istediklerin neler?"

"O buradayken mi?" Parmağıyla Brett'i gösterdi. "Bu tür şeylerin sır tutulduğunu sanırdım."

"Ben onun asistanıyım," diye atıldı Brett hemen dik oturarak.

"Disiplin Kurulu prosedürlerinde bana yardım ediyor," diye açıkladı Dalton. "Sanırım burada kalabilir."

Easy bir öğretmene, bir Brett'e baktı. Vay. Dalton vurulmuştu –hem de Brett Messerschmidt'e!

"Burada geçen yıllarda kurallara uyma konusunda sorunlar yaşadığın yazıyor, Easy." Dalton boğazını temizledi. "Üç kere disiplin cezası almışsın. İki kez okuldan uzaklaştırma. Geçen sene bahar tatilinden sonra sınıfa gelmediğin için neredeyse okuldan atılıyormuşsun. Öğretmenlerle sayısız polemik. Terbiyesiz davranışlar." Dalton durup bir baş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ka sayfaya geçti. "Sınıfta huzuru bozma. Düşük notlar. Neredeyse müfredat dışı hiçbir etkinliğe katılmamışsın. Dört kez alkollü yakalanmışsın. Takım ruhu yok..." Bir başka sayfaya geçti.

Brett pis pis sırıttı.

"Ama..." Bay Dalton işaret parmağını dosyaya koyup kaşlarını kaldırdı. Kâğıdı Brett'e gösterdi ve Brett kuşkuyla başını yana eğdi. Easy gözlerini devirdi. Yine şu kahrolası sınav sonuçlarıydı herhalde. Tamam, üç bölümün üçünde de kusursuza yakın bir başarı göstermişti, ne olmuş yani! Anne ve babasının ağızlarının suyu aka aka dinlediği bir şeydi bu ama Easy hiç iplemiyordu. Gecenin ikisinde odadan kaçıp geniş çimenlerde kayan yıldızları seyretmek ya da gün ağarırken resim atölyeleri binasının arkasındaki derede yalınayak yürümek –böyle şeyleri ipliyordu Easy, yaşlanıp eli ayağı tutmadığı zaman hatırlayacağı şeyleri yani. Aptal bir test sonucunu değil. Maalesef Easy bunun gibi kusursuz Waverly anları yaşamak istediği zaman saçma sapan kurallar devreye giriyordu.

"Ailen de Waverly'de okumuş," diye devam etti Dalton, düğümlenmiş kol düğmelerine bakarak. "Ama bu bir şey ifade etmez. Yani, benim de ailem Waverly'den mezun."

"Gerçekten mi?" diye sevindi Brett. "Benimkiler de!"

"Babam burada okumuş, dedem de. Dedemin ağabeyi de." Dalton, Brett'e döndü. "Hatta, Dalton erkekleri Waverly'nin ilk mezunlarındandır."

"Aman ne iyi oldu, öğrendim," diye mırıldandı Easy imalı bir sesle. Bu öğretmen ne diye Brett'i etkilemeye çalışıyordu ki şimdi?

Dalton gözlerini kıstı. "Bak, ben hiçbir zaman bana diğerlerinden farklı davranılmasını istemedim. İşin aslı, öğret-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

menler bu yüzden bana daha çok yükleniyordu, diğer öğrencilere örnek olmamı bekliyorlardı."

"Doğru." Şimdi bu sözler saçmalık değil de neydi. Easy dişlerini gıcırdattı. Ailesinde Waverly mezunu vardı, evet, bu özel bir şeydi ama Easy bu işlerin nasıl döndüğünü iyi biliyordu: Eğer ailenizin başarılı çocuklarını (ya da nesillerini) Waverly'ye göndermeye yetecek kadar parası varsa, yönetim ömrünüzün sonuna dek kıçınızı yalamaya hazırdı. Hiçbir ahlaki kurala bakılmazdı, yalnızca para konuşurdu. Heath Ferro da sonuçta aileden Waverly'liydi ama ne boklar karıştırdığı da ortadaydı!

Dalton öne eğildi. "İstediğin kadar alay edebilirsin ama dün gece Dumbarton'da olmamalıydın, kesinlikle o kızın yanında olmamalıydın... şey... şu yeni kızın, Jennifer Humphrey."

"Jenny ile mi birlikteydin?" Brett öne eğildi, son derece ilgili görünüyordu.

"Jenny bu konuda ne söyledi?" diye sordu Easy.

"Hiçbir şey söylemedi." Brett kaşlarını çattı. "Herhangi bir açıklama yapmaya hazır değilmiş."

"Ya." Easy burnunu kaşıdı. Jenny ve dün gece olanlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Onunla kafeteryada konuştuktan sonra kızın bir serap olduğuna kanaat getirmişti. Yüzünde fazla makyaj yoktu, belki de hiç yoktu, Callie uzunken, Jenny ufak tefekti. Elleri ve ayakları minicik, kirpikleri uzundu ve omzundaki çantanın her yerinde Gucci'nin G'si yoktu. Üstelik Easy'ye resimleri hakkında bir şey sormuştu. Callie'nin kırk yıl düşünse aklına gelmezdi mesela. Ve dün gece –evet, o da bir seraptı- Easy sarhoştu. Callie ile sonuna kadar gitmek üzereyken kendini yarı çıplak vaziyette Jenny'nin yatağında oturur bulmuştu, Pardee de onu enselemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdiyse Jenny –tatlı Jenny- onun yüzünden beladaydı. Ama Easy ona yakın olmalıydı. Jenny ne kadar pembe ve tazeydi, tıpkı geçen yıl Roma'da gördüğü o Boticelli tablosu gibiydi: *Venüs'ün Doğuşu*, istiridye kabuğundan çıkan o seksi kadının olduğu tablo. Jenny'nin başının belada olmasını istemiyordu. Ama Callie'nin, Jenny'ye dokunduğunu öğrenmesini de istemiyordu. Easy akşamdan kalma beyninin kulaklarından fışkırmasını önlemek için başını elleri arasına aldı.

"Evet, dinle, burada neler olduğunu bilmiyorum ama danışmanın olarak seni uyarmalıyım: Bu uyarı, diğer kabarık dosyanın yanına eklenince okuldan atılmayla sonuçlanabilir."

Brett nefesini tutup başını iki yana salladı, gerçekten de üzülmüş gibi yapıyordu.

Easy gözünü bile kırpmadı. "Tamam."

"Az önce söylediğim şeyi duydun mu?" diye sordu Dalton. "Okuldan atılabilirsin."

"Evet. Duydum."

"Yerinde olsam durup da kendi kendime niçin burada olduğumu sorardım," dedi Dalton sertçe, "başımı belaya sokmak yerine yani."

İşte tam ağabeylerinden birinin söyleyeceği mal cümlelerden biriydi bu. Easy dört erkekten en küçüğüydü ve üç ağabeyi de Waverly'de okumuştu. Easy ne zaman onlara okul hakkında dert yanacak olsa üçü de insanın mezun olana kadar Waverly'nin değerini anlayamadığını söylerdi. Zaten bu da insanların yaşı kemale erip beyinleri sulandığı zaman söylediği en saçma şeylerdendi. Ağabeyleri üniversiteyi, hukuk fakültesini bitirmişti; ikisi evliydi, diğeri de nişanlı. Hepsi de karılarının ağzına düşmüş, sıkıcı yetişkinler ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu ve *gerçekten* yaşamanın nasıl bir şey olduğundan haberleri yoktu.

"İyi," diye cevapladı Easy dişlerini sıkarak. "Danışmanlığın bitti mi?" Bir cevap beklemeden güçlükle ayağa kalktı ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Stansfield Hall'un dışına çıkınca birden kafası boşalmış gibiydi. *Okuldan atılabilirsin*. Ciddi miydi? Easy, Waverly'den atılırsa bir sene Paris'te kalma hayalini unutmak zorundaydı. Böyle bir durumda evde oturmaya zorlanırdı, kokuşmuş ailesi ve özel öğretmenleriyle eğitimine devam ederdi ve dış dünyayla tek bağlantısı onu biraz *fazla* seven, korkunç, beyaz-sarışın postacı kadın olurdu. Easy oturması gerektiğini hissetti. Belki de dün geceki votkanın etkisi geçmemişti, hafif midesi bulanıyordu.

Huhu, huhu.

Easy başını kaldırıp ağaçlara baktı. Baykuşlardan biri onu izliyordu, gözleri yusyuvarlak ve sarıydı. Easy de ona kuğurdu, Credo'yu yatıştırması gerektiği zaman çıkardığı sesler gibi ıslıklar çalarak çantasından bir Sprite çıkardı. Dün geceden kalma Ketel One votkadan bir fırt çekti. Herkes okulun ilk dersine koşuyordu fakat Easy'nin düşünmeye ihtiyacı vardı.

Ahırlara giden eski püskü taş yolda gezindi, keşke Callie de yanında olsaydı, nemli yere uzanıp ona Dalton'ın tehdidini unuttursaydı. Eski bir at battaniyesinin üzerine yayılır, ilk dersleri kaçırdıklarını umursamadan bütün gün orada kalırlardı. Ancak terk edilmiş ahırda Callie'yi çıplak hayal etmek onu heyecanlandırmıyordu, Fantezi Callie'sinin saçına takılan samanlardan ve battaniyedeki hayali böceklerden şikâyet edişi bitmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Easy sıcak, hafiften nemli ağıla iyice sokulup gözlerini yumdu. Fantezisine geri döndüğünde battaniyeye uzanmış ona bakan Callie değildi.

Jenny'ydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: Waverly Öğrencileri
Kimden: MüdürMarymount@waverly.edu
Tarih: 5 Eylül, Perşembe, 9.01
Konu: Okul Malına Zarar

Sevgili Öğrenciler,

Kampusun muhtelif yerlerinde midilli çizimlerinin olduğu dikkatimi çekti –kaldırımlarda, panolarda ve kızlar soyunma odasının duvarlarında.

Lütfen şunu biliniz ki Waverly malına zarar vermek ciddi bir cezadır ve hoş görülmeyecektir. Birkaç öğrenci bu çizimlere karşı rahatsızlığını da dile getirdi. Beyin ve sinir sağlığı merkezimizin günün yirmi dört saati açık olduğundan ve okul malına zarar verdiği görülenlerin disiplinle ilgili sonuçlara katlanacağından haberdar olunuz.

Okulun ilk günü hepinize uğurlu olsun,

Müdür Marymount

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

HİÇBİR WAVERLY BAYKUŞU SORGUDAN KAÇAMAZ -BAKANIN KIZI OLSA BİLE

Callie tam birinci dönem Latince dersinden sıvışıyordu ki okul yönetiminden Bayan Tullington derse girdi. "Bayan Vernon," dedi öğretmenleri Bay Gaston. "Danışmanınız sizi görmek istiyor."

Danışmanının odası Latince dersliğinden bir kat aşağıdaydı. Callie gergin bir şekilde avuçlarını birbirine sürttü. Bayan Emory ile canımlı cicimli olduğu söylenemezdi. Bayan Emory Connecticut'lı, kısa saçlı, orta yaşlı bir kaltağın tekiydi, Callie'nin annesiyle aynı dönemde Vassar'da okumuştu. İki kadın zamanında birbirine rakipmiş, her zaman en yüksek ortalama konusunda kapışırlarmış. Aynı zamanda kozlarını Harvard Hukuk Fakültesinde paylaşmışlar ve Callie'nin annesi kazanmış. Sinir olan Bayan Emory ise hu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuk fakültesini es geçip NYU'da eğitim bilimleri yapmış. Harvard'a giremeyişinin bütün hayatını etkilediğini Callie'ye gayet belli ediyordu ve Callie de kadının bütün suçu onun annesine yüklediğinden şüpheleniyordu. Waverly yönetiminin bir başka akıllıca öğretmen-öğrenci eşleştirmesinin ceremesini çekiyordu kısacası.

Bayan Emory'nin odasında kim kime, dum duma durumu yaşanıyordu. Raflarında kesinlikle hiçbir kitap ya da kadına ait eşya yoktu ve ilan panosuna iğnelenmiş tek şey Waverly telefonlarıydı, kâğıtta bütün okul üyelerinin oda numaraları ve dahilileri yazıyordu. Koyu renk ahşap masasında yalnız bir Sony Vaio ve arkasındaki bomboş masada önünde RHINECLIFF ÖRGÜ yazan bir alışveriş torbası duruyordu. Torbanın üstünden tahta örgü şişleri ve açık kahverengi bir örgü ipliği dışarı çıkmıştı. Bayan Emory örgü mü örüyordu? Ne tuhaf.

Callie kadının masasının karşısındaki siyah koltuğa oturdu. Danışmanının Spartalı-görünümlü simsiyah, dik yaka bluzu ve siyah pantolonunun yanında Callie'nin pembe Diane von Furstenberg eteği ve pembe pırlantalı kol saati çok komik görünüyordu.

"Beni görmek istemişsiniz?"

Bayan Emory klavyesinden kafasını kaldırdı. Tek gözünü kısıp kocaman ağzını küçümsercesine yana doğru büzdü. Çatlak bir dişi Temel Reis'e benziyordu. Neden Callie de öğrencilerini yılda üç kez Metropolitan Opera'ya götüren Bayan Swan ya da öğrencilerine Noel zamanı viski tatma partisi veren ve ilişkileriyle ilgili sorunları dinleyen Bay Bungey gibi şeker bir danışmana sahip olamıyordu ki? Ama yo, o öğrencileri yaramazlık yaptığında popolarına batırmak için odasında örgü şişi bulunduran Bayan Deli Temel Reis ile takılmak zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Pardee seninle konuşmam gerektiğini söyledi," diye duyurdu Bayan Emory dümdüz bir sesle. "Erkek arkadaşın dün gece odanda yakalanmış. Yasak saatte."

Callie kendini hazırlamak istercesine derin bir nefes aldı. Yıllar yılı annesi hatırına gerçekleri çarpıtmaya alışkındı ama her seferinde çok geriliyordu. "Evet, mesele de bu zaten," diye söze başladı. "Evet, erkek arkadaşım oradaydı. Ama bana gelmemişti. Oda arkadaşım Jenny için gelmişti."

"Sen nereden biliyorsun?"

Callie alnını kırıştırdı. "Çünkü... çünkü ben odada değildim."

Bayan Emory inanmadığını gösteren bir bakış attı. "*Hmmm.*" Klavyesiyle bir şeyler yazmaya başladı. Callie kadının tırnaklarının ne kadar kısa ve küt olduğunu fark etti, köküne kadar yiyordu herhalde.

Siktir. Acaba Bayan Emory'nin *Hmmm* yapışı Jenny'nin ona her şeyi anlattığı anlamına mı geliyordu? Hiç zannetmiyordu: Jenny'nin gözündeki parıltıyı görmüştü çünkü –Jenny açtı. Öyle olmasa neden davet edilmediği halde Richards'daki partiye gelsin ki? Madem Waverly toplumsal düzeni umurunda değildi, gidip o inek Yvonne'la arkadaşlık etseydi o zaman. Yo, Jenny bundan fazlasını istiyordu, Callie emindi.

"Bakın." Callie omuz silkti. "Neler olduğunu bilmiyorum. Ben ders çalışıyordum. Dışarı çıkma yasağı saatinden hemen önceydi ve geri döndüğümde odada sadece Jenny vardı. Easy gitmişti. Bay Pardee de Jenny ile konuşuyordu."

"Mmm. O halde. Sen ve Easy artık bir çift değil misiniz yani?"

Callie yüzünü ekşitti. Aralarında duran o cevap verilmemiş *Seni seviyorum*'dan sonra Easy'den cevap almadan ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çen her saniye Callie'ye kendini daha da gülünç derecede hassas hissettiriyordu. Eğer kısa süre içinde seks yapmazlar ve birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini konuşmazlarsa Callie de tahtalarına midilli çizen, kafayı sıyırmış kızlarla birlikte kendini akıl sağlığı merkezine dar atabilirdi.

"Hayır," diye yalan söyledi Callie. "Birlikte değiliz."

"Gerçekten." Bayan Emory ona kara çerçeveli, siyah gözlüğünün ardından baktı. "Çünkü biri geçenlerde sen ve Bay Walsh'ı ahırların orada görmüş."

"Biz... o sırada ayrılıyorduk," diye kekeledi Callie kupkuru bir sesle. "Ben... bu konuda fazla konuşmak istemiyorum, sizin için de bir sakıncası yoksa eğer." *Kahrolasıca Ben!* Kahrolası okul üyeleri ve öğretmenler, aynı kampusta öğrencilerle bir arada yaşayıp hayatlarının her özel ayrıntısını bildikleri için lanet olsun onlara!

"Hımm," diye yanıtladı Bayan Emory, Callie'ye hiç inanmamış gibi bakıyordu. "Evet, uslu dur öyleyse. Geçen yılı unutmadık daha."

"Tamam," diye cırtladı Callie.

Ondan sonra da Bayan Emory öfkeyle tuşlara basarak yazmaya başladı. Çoğunlukla Callie bunu görünce çekip giderdi. Ne yazdığını görsün diye boynunu kırıp bakmak için yanıp tutuşuyordu –olsa olsa bu kadın, Callie'nin hayatını mahvetmek için üç adımlık bir plan hazırlıyordu.

Callie koşa koşa sınıfa döndü, Latince fiil çekimlerinin yatıştırıcı dünyasına kavuştuğuna sevinmişti. Sırasına oturup avuçlarını ovuşturdu. Bayan Emory yalan söylediğini anlarsa ve Easy onu görmeye gelmişse kesin okuldan kovulurdu, özellikle de geçen seneki E olayından sonra. Ardından annesi de onu evlatlıktan reddeder ve Callie de mecburen Atlanta'nın en sıkıcı banliyölerinden birinde balık kokan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teyzesi Brenda ile yaşamaya giderdi. Dışarıda müthiş bir gece geçirmek deyiminden Dairy Queen otoparkında Smirnoff Ice içip oto yarışı kartları takas etmeyi anlayan soluk benizli, sivilceli kızlarla Katolik okulunda okumak zorunda kalırdı. Callie'nin midesi kalktı.

Önünde iki büyük engel vardı: Bir, Jenny'nin konuşmasına engel olmak ve iki, Bayan Emory'yi Callie ve Easy çiftinin tarihe karıştığına inandırmak. Waverly hayatı işte bu ikisine bağlıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Kime: JennyHumphrey@waverly.edu
Kimden: KissKiss! Çevrimiçi
Tarih: 5 Eylül, Perşembe, 12.50
Konu: Sürpriz!

Sevgili Jennifer Humphrey,

Şanslı gününüz! Arkadaşınız Callie Vernon sizin için 50 $ değerinde makyaj malzemesiyle dolu bir güzellik ve bakım sepeti seçti. Sepetin yanında hediyemiz LeSportac alışveriş çantası! İstediğiniz rengi seçmek için internet sitemize uğrayın.

Öpücükler,

KissKiss!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

CallieVernon: Benle Pimpernels'e gelsene. Öğlen.
EasyWalsh: Alışverişe mi? Olmaz.
CallieVernon: Çok önemli ama. Konuşmamız gerek.
EasyWalsh: Okulda konuşsak olmaz mı?
CallieVernon: Benimle kabine girebilirsin...
EasyWalsh: Zaten yeterince boka batmadık mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU DAİMA AHLAKLI OLMALIDIR

Easy, onu gördüğünde Callie mağazanın dışında duvara yaslanmış, sinirli sinirli bambu saplı Gucci el çantasıyla oynuyordu ve elinde yakılmamış bir sigara vardı. Ilık bir öğleden sonraydı ve Callie üzerine rengarenk, tiril tiril bir buluz ve aynı desende bir etek giymişti. Çoğunlukla saçı başı dağınık, hippi sanatçılardan oluşan Rhinecliff sakinleri Arnavut kaldırımlı sokakta boş boş geziniyor, pastaneden aldıkları çilekli dondurma külahlarıyla dikilip kaldırımda batik tişört ve tütsü satan Hank ile konuşmak için duruyorlardı. Gerçi Easy hippilerin Hank'le tütsü için konuştuğundan şüphe ediyordu. Hank, Easy de dahil bir sürü Waverly öğrencisinin de ot kaynağıydı çünkü. Adama bir el salladı Easy de.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakın kimler gelmiş," dedi Callie imalı bir ses tonuyla.

Easy hiç cevap vermedi. Callie'nin alışveriş yapmayı tasarladığı bir kadın mağazası olan Pimperly's'in önündeydiler. Rhinecliff'te batik satmayan tek yerdi, zaten batik boyanmış bir şeyler satmaya karar verdiklerinde de bu giysiler ipek, pullu ve 300 dolar civarlarında oluyordu. Easy buraya son gelişinde bütün vaktini 360 dolar etiketli, minicik, örgü çoraba benzeyen pembe bir şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirmişti. Burun ısıtıcı? Esrar kesesi? Sıcak tutan bir prezervatif? Callie en sonunda bunun kaşmir bir köpek botu olduğunu söyleyip onu rahatlatmıştı.

Callie ile konuşacakları şey çok önemliydi, bu yüzden de işte gelmişti Easy de. "Başımız belada," dedi dümdüz bir sesle.

Callie yeni manikür yapılmış tırnaklarını inceledi. "*Biz* ha?"

Easy surat astı. "Tabii ki *biz*. Ayrıca neden Jenny Humphrey'yi Bay Dalton'ın odasından çıkarken gördüm acaba? Dün gece yüzünden olabilir mi? Olayla hiçbir ilgisi yoktu kızın."

"Bayan Emory beni de çağırdı. Ve çok merak ediyorsan, evet, Jenny dün gece yüzünden oradaydı. Suçu üstlenemem ki. E olayını unuttun galiba? Annemler beni evlatlıktan reddedip devlet okuluna gönderir!"

"Neden bahsediyorsun ya?" diye bilmek istedi Easy, tıraş edilmemiş yanaklarını ovuşturarak.

Callie ensesine düşen sarı saçlarını eliyle havalandırdı. "Bak, okuldan atılmak istemiyorum. Bu yüzden de senin odada Jenny ile olduğunu ve bizim ayrıldığımızı söyledim."

"*Ne*?" diye sordu Easy ağzı açık kalarak. Callie omuz silkip mağazanın kapısını itti. Kapı açılırken içeri girdiklerini belirten küçük çanlar çaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıdan içeri adım atar atmaz, "Hayatım! Yeniden hoş geldin!" diye cırtladı sarı saçları kafasına yapıştırılmış, upuzun, incecik bir kadın.

"Merhaba Tracey!" dedi Callie yavşakça. Alışkanlık gereği birbirlerini kibarca yanaktan öptüler. Easy arkada durdu, çıkmak istiyordu. Hem de hemen. Alışveriş, çığlık çığlığa kızlar, kaşmir köpek botları... Hiç ona göre değil. Niye gelmişti ki? Waverly'deki son günlerinin tadını çıkarsa daha iyiydi.

"Sana yaz sezonundan bazı parçalar ayırdım." Tracey, Callie ve Easy'yi küçük bir girintiye doğru çekiştirdi. Bir raf dolusu giysi getirdi: Parlak elbiseler, etekler ve bluzlar. Yanardönerli bir Donna Karan elbise gösterdi. "Çok güzel değil mi?"

Easy fiyatını okumak için başını yana eğdi: 2.250 $.

"Ah, evet," dedi Callie nefesi kesilerek. Yeni oda arkadaşını belaya bulaştırmak ya da idareye yalan söylemek falan hiç umurunda değildi. Yok canım. Şu an tek derdi elbisenin bedeni olup olmadığıydı.

"Düğününe bile giyebilirsin!" Tracey elbiseyi Callie'nin vücuduna tuttu.

"Bir fahişeysen evet," diye ekledi Easy kaba bir biçimde. Kendini lila rengi kanepeye attı ve kıçının altında ezilen pembe dantelli yastığı altından çekti.

Callie gözlerini devirdi. "Erkekler," dedi Tracey'ye iç geçirerek. "Ne anlarlar!" Sonra da Easy'ye yürüyüp kolunu dürttü. "Eee, Dalton sana kötü mü davrandı?"

"Okuldan atılabilirmişim, öyle dedi."

"Ah, atılmazsın canım. Aileden Waverly'lisin sen. Öyle olanları hayatta atmazlar." Easy yine de Tracey'nin verdiği elbiseleri denemek üzere kucaklayan Callie'nin yüzünden bir endişe gölgesinin geçtiğini gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum," diye çabucak cevap verdi Easy, Callie ise pembe soyunma kabinin kapısını kapadı. "Ya yeni bir gelenek oturtmaya karar verirlerse?"

"Vermezler," diye ısrar etti Callie kararlı bir şekilde, La Perla sutyenini soyunma kabininin tepesine fırlattı. Sutyen buruşturulmuş bir kâğıt gibiydi, hüzünlü bir görüntüsü vardı. "Kesinlikle güvendesin."

"Yani Jenny'nin tüm suçu üstlenmesine göz yumacaksın, öyle mi?"

"Niye yummayayım ki? Ne de olsa Bay Pardee onu yakaladı. O buna hazırlıklı. Biz konuştuk."

Easy derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, Dalton bana onun bu konuda tek kelime etmediğini söyledi. Ya gerçeği anlatırsa?"

"Anlatmayacak," diye cevap verdi Callie, sesinden kendini zorladığı belli oluyordu.

Easy arkasına yaslandı. Satış görevlisi Tracey onun mağazanın lila rengi Osmanlı pufuna koyduğu Converse'lerine baktı. Ne, ayak basmak yasak mıydı ki?

Birdenbire Callie kabinden kafasını uzattı. "Tatlım? Senden mini minnacık bir iyilik isteyeceğim."

"Ne?" Eğer fermuarını falan çekmesini isteyecekse, Easy hiç havasında değildi.

Callie onunla göz göze geldi. "Şey..." Bir tutam saçı parmağında kıvırdı. "Eğer Jenny benim adıma suçu üstlenirse –ki öyle yapacağından eminim- her şeyin... inandırıcı görünmesine dikkat etmeliyiz."

"İnandırıcı mı?"

"Bilirsin işte. Sanki aranızda *gerçekten* de bir şey olmuş gibi."

Easy kulaklarına inanamayarak ağzını açıp kapadı, Callie'ye bakakalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kısacası," Callie nefes alıp devam etti, "sana garip gelebilir ama acaba ona birazcık kur yapabilir misin diyecektim. Anlarsın ya, çıkıyormuş gibi davranırsanız yani. Birazcık işte."

"Benden başka bir kıza kur yapmamı mı istiyorsun?" Easy kadife puftan ayaklarını çekip kahkahalar atmaya başladı. "Gezegendeki en kıskanç insan olduğunu unuttun mu yoksa?"

Callie tekrar kapıyı kapatıp üstündeki elbiseyi fırlatıp attı. "Kıskanç değilim," diye karşı çıktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmem. Flört et işte. Ona nazik davran. Dost ol."

Kabinin kapısı kapalıyken Callie, Easy'yi göremiyordu. Ama eğer görebilseydi, çocuğun yüzündeki bariz devasa, iştahlı sırıtış ve boynundan yanaklarına yükselen kızarma karşısında afallardı.

Callie kafasını tekrar kabinden dışarı uzattığında Easy kendini toparlamayı başardı.

"Kulağa gerçekten bu kadar kötü mü geliyor? Okuldan atılmayacaksın. Çok aptalca bu. Ama Bay Pardee seni yurtta yakaladı bir kere, başın belada. Durumu azıcık inandırıcı kılmaktan bir zarar çıkmaz, değil mi?"

"Eh, haklılar!" Easy ellerini çaresizce havaya kaldırdı.

Callie hayal kırıklığına uğramış gibi sağa sola kıpırdandı ve Easy bir saniye göğsüne baktı kızın. "Tatlım, lütfen? Okuldan atılmam daha mı iyi?"

"Peki ya *ben* atılırsam?"

Callie suratını buruşturdu. "Atılmazsın," dedi kararlı bir şekilde. "Demin de söyledim ya."

Easy tereddüt etti. Acaba Callie dün gece onu Jenny'nin yatağında otururken ve sırtına dokunurken görmüş olabilir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miydi, yoksa bu bir test miydi? En iyisi emin değilmiş gibi yapmaktı; tabii içinden bütün vücudu yıldırım çarpmışa dönmüştü. Kız arkadaşı gerçekten de hoşlandığı kızı yakından tanımasını mı istiyordu ondan? "Kulağa hiç de ahlaklı gelmiyor," diye cevap verdi Easy talihine boyun eğercesine, bir bok yemiş gibi pis sırıtışı suratından silerek.

"Ahlaklı mı?" Callie kapıyı çat diye kapattı. "Beni geçen sene Brandon Buchanan'ın elinden nasıl çaldığını unuttuk galiba? Hem de burnunun dibinde yaptığını?"

"Eee, ne olmuş?"

"Pek de ahlaklı değildi?"

Easy omuz silkti.

"Her neyse," diye devam etti Callie, "Jenny'ye de anlatacağım. Gidip de kızla seviş demiyorum zaten. Bunu benim için yapar mısın?"

"Ben..." dedi Easy çatlak bir sesle. Callie onu test etmiyordu. Ciddiydi. Hakikaten de kendisi şu an dünyanın en şanslı pezevengiydi.

Callie kapıyı açtı, üzerinde beyaz Donna Karan elbise vardı. Yatılı-Okulun-Kaltak-Barbie'si-Evleniyor kılığındaydı. "Yapacak mısın?" diye sordu. Easy yavaşça başıyla onayladı ve Callie gülümsedi. "Teşekkürler hayatım. Çok yardımcı olacak."

Yok canım, diye düşündü Easy. *Ben teşekkür ederim.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: RufusHumphrey@poetsonline. com
Kimden: JennyHumphrey@waverly.edu
Tarih: 5 Eylül, Perşembe, 12.15
Konu: Sizi Özledim

Selam baba,

Bugün ilk İngilizce dersime girdim. Öğretmen "Uluma" şiirinden bir bölümü yüksek sesle okudu ve aklıma hemen o acayip sinema salonuna senin devasa ama lezzetli kurabiyelerinden sokup Alan Ginsberg belgeselini izlediğimiz o gün geldi. Ne güzeldi.

Alan hokeyi idmanları döndü ve inanmayacaksın ama doğuştan hokeyciymişim. Çaktırmadan beat şairleri hokey takımına koçluk falan mı yaptın yoksa? Çünkü kime çekmişim bilmiyorum...

Burada hâlâ her şeye alışmaya çalışıyorum –şehirden ve Constance'tan çok farklı. Etraf çok daha güzel kokuyor, hamam böceği yok ama bir sürü KURAL var, ne olduklarını öğreniyorum işte... Umalım da alan hokeyi gibi onları da çabucak kapayım.

Dan'den haber aldın mı?? İtiraf ediyorum ki, bazen onu bile özlediğim oluyor.

Kucak dolusu öpücükler!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgiler,

Jenny

Hamiş: Cep telefonu mu gönderebilir misin? Yasak zannediyordum ama herkesin elinde. Odamda, kütüphanemin en üstünde duruyor. Tabii olur da sihirli bir şekilde bir Treo 650'ye dönüşmüşse de itiraz etmem... Teşekkürler baba. Seni seviyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

AKILLI BİR WAVERLY BAYKUŞU HER İŞİN ÜSTESİNDEN GELİR

"Eee, anlat bakalım şu yakışıklı öğretmeni," diye cıvıldadı Brett'in ablası. Brett öğle yemeğinde tekrar Eric'le buluşmadan önce kaşla göz arasında *Elle* bürosunu arayabilmek için Stansfield Hall binasının arkasına kaçmıştı. "Onunla öğle *yemeğine* mi çıkıyorsun?"

"*İş* yemeği olacak," dedi Brett. "Öğlen vaktimiz yetmedi de. Başka bir şey ifade etmiyor."

"Tabii canım! Adı neydi bu arada?"

"Eric Dalton?"

"Ne? Bir saniye sesin gitti."

"Eric Dalton," diye devam etti Brett bağırarak ve sonra ekrana bakmak için telefonu kulağından çekti. Ekranda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ARAMA SONLANDIRILDI yazısı yanıp sönüyordu. Brett de Nokia'sını cebine soktu.

Brett ister istemez geriliyordu. Dün tanıştıkları andan beri Eric bir saniye aklından çıkmamıştı. Adam biraz garip ve dikkati dağınıktı, bu da Brett'in gözünü korkutuyordu. Brett aynı zamanda ondan hoşlandığını ama hoşlanmaması gerektiğini de biliyordu; işte bir başka tehlike daha. Brett tehlikeyi severdi.

Bu sabah cebir dersinde Bay Farnsworth sonsuzluk kavramını açıklarken Brett birlikte gizlice New York şehrine kaçtıklarını hayal etti; mesela Sherry Netherland'de kral dairesini tutup oda servisinden Veuv Cliquot şampanya ve Benedict usulü yumurta sipariş ederler, parkta gezen faytonları izleyebilmek için perdeleri sonuna kadar açık bırakıp üst üste seks yaparlardı.

Jeremiah ile şehre indikleri bir keresinde Brett, Sherry-Netherland Otel'deki Harry Cipriani restoranında bir martini içmek istemişti. Fakat Jeremiah, Smith&Wollensky'ye gidelim diye tutturmuştu çünkü plazma ekran televizyonlarından Yankees-Soxs maçını gösteriyorlardı. Bugün öğleden sonra da Jeremiah'nın geleceğini düşününce midesi hopladı. Şu an pek onu görme havasında değildi.

Eric'in ofisine çıkan merdivenleri tırmanırken dişlerini sıktı. Tek yapmak istediği Callie'nin yatağına oturup arkadaşının alameti farikası olan muzlu proteinli karışımından içmek ve Eric'in kusursuz yüzündeki her bir ince ayrıntıyı teker teker anlatmaktı. Ancak odaya taşındıklarından beri Callie ile doğru düzgün iki çift laf etmemişlerdi. Sabahki toplantıdan sonra odaya uğradığında ona şu Jenny/Easy olayı ne iş diye sormaya çalışmış ama Callie hiç cevap vermeden duşa kaçmıştı. Ne yani, artık arkadaş değil miydiler?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ya da belki de Callie gardını indirirse, gün gelir Tinsley'ye yaptığı hainliği de itiraf eder diye mi korkuyordu acaba? Olabilir.

Brett, Eric'in odasının kapısını tıklatırken içeride demlenen papatya çayının kokusunu duydu. Eric kapıyı açar açmaz hayranlık uyandıran bir gülüş çaktı.

"Selam," dedi yana çekilip Brett'e geçmesi için yer vererek.

Brett de ona gülümsedi, adamın bronz, seksi boynuna atılmamak için kendini zor tutarak. Ah, amma da yakışıklıydı, düzgünce takılmış kravatından tutun da... ekoseli çoraplarına kadar. Ayakkabısızdı, ayağında yalnızca yeşil, yumuşak görünüşlü, ekoseli çorap vardı. Brett'in içi titredi. Sonuçta ne de olsa, Brooks Brothers kaşmiri olduğuna bahse girebileceği o çorapların altında Eric'in ayakları gizliydi. Yani temelde çıplaklıktan bir adım uzaktı.

"Teşekkürler," dedi Brett yeniden dik durarak. Sonra büfenin kenarına konmuş koca bir tepsi içinde peynir, havyar, yeşil zeytin, tütsülenmiş somon, kraker ve dilim pastaları fark etti. Tam babasının yaptığı yağ çekme operasyonlarından sonra hastalarının teşekkür amaçlı eve gönderdiği sepetlerde gördüğü türden gurme yiyeceklerdi bunlar.

"Peynir sever misin? İspanyol peyniri, Manchego? Keçi peyniri?"

Sanki iştah kalmıştı da. "Tabii. Hepsini severim."

"Zeytin de mi?" diyerek işaret etti. "Küçük piknikler yapmayı seviyorum."

Brett ufacık bir peynir parçası alıp dolgun dudaklarının arasına götürdü. Ağzının içini tuz sardı ve gürültülü bir şekilde yutkundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu şekilde yemek ailemden geçti bana da." Eric kaymak gibi, düzgünce tıraş edilmiş boynunun kenarını kaşıdı. "Ailem ya. Peynir delisidir."

"Evet," diye onayladı Brett, Eric'in klasik New England aksanıyla büyülenerek. Adamın nereli olduğunu bilmiyordu ama muhakkak Doğu Sahillerinde bir yerdendi. Boston olabilirdi, gerçi şehirli aksanıyla da konuşmuyordu Eric. "Ailen ne iş yapıyor?" diyebildi Brett sonunda.

Eric durdu. "Ah, şey, babam dergi yayıncısı. Annemse... onun da kendi çapında projeleri var işte. Seninkiler?"

Amma gizemli. "Babam doktor." Brett omuz silkti. Dalton'a, babasının ne doktoru olduğunu söylemeyecekti. "Ve annem de... evet. Onun da kendi projeleri var." Bu projelerden biri de Chihuahua köpeklerine tasarımcı hırkaları almaktı.

"Elimdeki kaynaklar İtalya'ya gittiğini söylüyor," dedi Eric ve bir tereyağlı kurabiyenin üstüne Fransız krem peyniri sürüp sandalyesinde arkaya yaslandı.

Brett kafasını kaldırıp ona baktı. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Eric hafif mahcupça başını yana kırdı. "Şey, dosyanda gördüm."

Brett yanaklarının kızardığını hissetti. Eh. Herhalde dosyasından baktı. Zaten onu ilk başta böyle tanımıştı ya. Acaba Brett'in anne ve babasını da tanıyor muydu?

"Özür dilerim," diye ekledi çabucak. "Yanlış anlama-"

"Hayır!" dedi Brett de. "Tanrım. Hiç umurumda değil ki. Avrupa'ya okulla gittim. Ayrıca da ailemle Güney Amerika'da kaldım." Tabii ailesinin Brezilya, Buzios'taki en büyük, en görmemiş evi satın aldığını ve yaz tatilini birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirmek için Chihuahua'larını da uçakta birinci sınıf koltuklarda uçurduklarını anlatmadı Brett.

Eric ona ciddi ciddi bakıyordu. "Alçakgönüllü birisin. İkinci sınıftayken çoğu son sınıf olan, ileri düzeyde Fransızca öğrencileriyle birlikte Fransa'ya gitmişsin, birinci sınıfta da onur derecesi alanlarla birlikte Crete'e gitmişsin."

Brett omuz silkti. Birinin size başarılarınızı yinelemesi garipti. Aynı zamanda havalıydı da ama. Jeremiah muhtemelen Crete'in nerede olduğunu bile bilmiyordur.

"Akıllısın." Eric gülümsedi. "İlk yılımda bana yardım edecek akıllı bir kadına ihtiyacım var."

"Eh, bu benim," dedi Brett kek gibi atlayıp, Eric'in ona kız yerine kadın demesinden dolayı da kendini bir acayip hissediyordu. Eric'in zeytin çekirdeklerini kibarca çıkarıp İtalyan tarzı seramik tablaya koyuşunu izledi. Jeremiah olsa tükürerek isabet ettirmeye çalışırdı.

"Evet, hadi başlayalım." Dosyasını açıp içinden koca bir tomar kâğıt çıkardı. "Sana şunları bir göstermek istiyorum. Bunlar durum dosyaları. Dokuz yüz sayfa falan. Ve çok ciddiyim, bunu kimseye açıklamamalısın. Unutma, geçen yıl DK'da olmadığın için teknik olarak bu tür işleri yapmaman gerekiyor. Bu dosyadakilerin tümü gizli bilgi. Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle," diye teminat verdi Brett de. Hafiften bir kahkaha attı. "İyi sır tutarım."

"Ya?" Eric de ona bakıp yavaşça gülümsedi. Brett'in içi eridi bu gülüş karşısında. Eric ona bir tomar kâğıt verirken parmakları elinin tersine sürtündü. İspanyol peyniri Brett'in boğazında kalıyordu neredeyse. Ve elini çabucak da çekmedi Eric. Zaman durdu. Brett saymaya devam etti: *Bir Mississippi, iki Mississippi...*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç saniye. Elleri hâlâ birbirine dokunuyordu. Tüm sırtından bir titreme geçti Brett'in ve eli elektrikli bir çite dokunur gibi sarsıldı.

"Ben de öyle ummuştum zaten," dedi Eric sonunda sessizliği bozarak.

Brett önüne baktı, yarılırcasına sırıtmamak için kendini sıkarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

WAVERLY BAYKUŞLARI SIRLARINI DÖKTÜKLERİ İNSANLARA DİKKAT ETMELİDİR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brandon uzaktan İngilizce binası Hunter Hill'ın olduğu tarafta nemli tepede yürüyen Jenny'yi gözüne kestirdi. Uzun, kıvırcık saçlarını iki yandan düzgünce örmüştü, üzerinde de pembe beyaz bir gömlek, Waverly ceketi ve çok şirin haki rengi bir etek vardı. Brandon'ın gözünde inek sağmaya ya da şarkı söyleyerek dere tepe düz giden bir çiftlik kızına dönüşmüştü o an.

Kitaplarına sarılarak yürüyen, sarışın atkuyruklu iki kız geçerken Brandon'a selam verdi. Kısacık güvercin grisi pli-li etek ve gümüş rengi açık ayakkabı giymiş, apaçık sarı saçlı olan Sage Francis, "Selam Brandon," dedi ağzını yayarak. Brandon dikkatini vermeden gülümsedi. "Dün gece se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni şu Jenny denen kızla yemek yerken gördüm. White Stripes grubundaki o çocukla yatmış mı gerçekten?"

"Ne?" diye sordu Brandon, ustalıkla alınmış kaşlarını çatarak.

"Aynı hafta hem Raves'in solisti Jack White, hem de Easy Walsh'la yattığını duydum!"

"Üstelik midillilendiğini de unutma ha!" diye ciyakladı Sage'in arkadaşı Helena, okul oyunlarında rol almakla ve oyuncu partilerinde eğitim koordinatörüyle yiyişmesiyle ünlüydü. Brandon artık şu *midilli* teriminden biraz bıkmıştı. Bütün kızlar orada burada aynı kelimeyi söylüyor ve çok gülünç davranıyorlardı. Daha da kötüsü, Heath kendisi için bir seks terimi uydurulmasından *hoşnuttu*. Dün akşam yemeğe inmeden önce Heath, Brandon'ın yogayla güçlendirilmiş kaslı kolunu dürtüp kendiyle övünmüştü: "Ana yemekle tatlı arasında birini midillileyeceğime iddiaya girer misin?"

"Easy ile arasında bir şey olduğunu söylemedi," diye cevap verdi Brandon mesafeli bir biçimde ve sakin olmaya çalışarak.

"Bu kız Tinsley'den de beter!" Sage ve Helena kıkırdadı, sonra da kol kola girip uzaklaştılar.

"Hayır o-" diye başladı Brandon. Ama çoktan gitmişlerdi. Brandon şahsen Jenny hakkında duyduğu dedikodulardan kusmuştu artık. Dün gece yatakhanesinin çatısında üzerinde dantelli bir sutyenle, Easy Walsh ile bağıra bağıra seks yaparken yakalanmış güya; şimdi de bütün Waverly bu dedikoduyla çalkalanıyordu. Hoş, Brandon, Jenny'nin bunu yaptığına da inanmıyordu ya. Böyle bir şey yapamayacak kadar tatlı bir kızdı o. Özellikle de Easy Walsh gibi bir köpekle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny hâlâ Brandon'a doğru yürüyordu, ilk tanıştıkları günden daha masum ve gözleri yuvalarından fırlamış görünüyordu. Geçerken kolundan yakaladı Brandon. "Selam."

Jenny rüyalarından uyanarak durdu. "Ah!" dedi heyecanla. Göz göze bakarken Brandon, Jenny'nin gözünün altındaki koyu mor halkaları görebiliyordu. Keşke L'Occitane göz merhemini kızın narin cildine uygulayabilseydi. "Selam."

"İyi misin?"

"Hı hı, evet."

"Bunu sana aldım." Brandon açık kahverengi süet çantasını karıştırıp içinden yemek salonundan alınmış bir peçeteye sarılı hindili-Fransız krem peynirli bir sandviç çıkardı. "Seni öğle yemeğinde göremedim, o yüzden aç olabileceğini düşündüm."

"Evet, babama e-posta atıyordum." Jenny dudaklarını birleştirdi, Brandon'ın yüzüne bakmıyordu. "Sadece... baskı altında çatlamak üzere gibiyim," diye itiraf etti dudakları titreyerek. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne oldu ki?"

"Boş ver." Jenny çenesi titreyerek başını iki yana salladı. "İyiyim. Sadece bir süre kafamı toplamam gerek, anlıyor musun?"

Brandon, Jenny'nin ne demek istediğini merak etti. Yani Easy ile birlikte olmuş muydu? Yoksa birinin, hakkında acımasız söylentiler çıkardığını mı kast ediyordu? Büyük ihtimal Easy. Tanrım, şu Easy'den nefret ediyordu.

"Moralini bozmasına izin verme," dedi Brandon, Jenny'nin büyük kahverengi gözlerine bakmaya çalışarak.

"Kimin?"

"Biliyorsun işte, Easy'nin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Easy mi? Easy'nin hiçbir suçu yok ki." Jenny kusursuz biçilmiş çimlere bir tekme savurdu.

"O değil mi? Midilli meselesi mi o halde? Çünkü biliyorsun, Waverly'deki bütün kızlar bir kere Heath ile çıkma hatasını işlemiştir." Brandon hafifçe güldü. "Cidden. Yakında konuşacak başka birini bulurlar."

Jenny başını iki yana sallayıp siyah rimelli kirpiklerinin altından Brandon'a baktı. "Ona Midilli dendiğini bile bilmiyordum," diye itiraf etti Jenny. "Ama en azından artık o çizimlerin ne anlama geldiğini anladım. Her neyse, sorun yalnızca Heath değil. O sadece başlangıçtı."

"Öyleyse ne?"

"Kendimi çok..." Jenny güçlükle yutkundu. Bunu tanımadığı birine itiraf etmek çok zordu ama içinden bir ses Brandon'a güvenebileceğini söylüyordu. "Easy ile aramızda gerçek bir bağ olduğunu sanmıştım. Garip bir durum. Anlatamıyorum."

Brandon boğazının yapıştığını hissetti. *Nasıl. Yani. Ya.* "Yani," diyebildi sonunda. "Ondan... hoşlanıyorsun?"

"Şey, ben..." Jenny'nin sesi yok oldu.

Brandon hırsla başını iki yana salladı. "Easy'den hoşlanamazsın."

Jenny omuz silkti. "Ya evet. Biliyorum. Oda arkadaşımın sevgilisi."

Evet, Brandon da bunun gayet farkındaydı zaten, iyi ki söyledin. *Ama hayır, ondan hoşlanamazsın çünkü o bela demek.* Ne de olsa, Callie'yi geçen sene onun elinden alan Easy'ydi ve o günden beri de hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Bir saniye önce partide yanında oturup cin tonik isteyen Callie, bir saniye sonra herkesin içinde Easy'nin dili gırtlağına kadar girmiş vaziyette kütüphane merdivenlerini iniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi de Jenny mi Easy ile aynı bağı kuruyordu? Ah, lütfen!

"Zaten de fark etmiyor." Jenny ayaklarına bakıp gözlerini yumdu. "Hiçbir şey demesem daha iyiydi."

"Hayır..." dedi Brandon ezik gibi. "Söylemene sevindim."

"Gitmem gerek," dedi Jenny gözlerini yerden ayırmadan. "Umarım günün iyi geçer." Tekrar sesi titredi, sanki ağlamak üzereydi.

Brandon belki de hayatında ikinci kez bir şeyi yumruklayıp delik deşik etmek istedi. Niye her tatlı kızı Easy çalmak zorundaydı ki? Hem bu aralarında bir şey *geçtiği* anlamına mı geliyordu?

Brandon'ın sonraki dersi moleküler biyoloji ve hücre biyolojisiydi, iki dakika gecikmişti bile. Sessizce koltuğuna yerleşip önünde oturan uzun sarı saçlı kıza dikti gözlerini. Kız sağ eline bir yüzük takmıştı ve sigarayla karışık Jean Patou parfümü kokuyordu. Arkasını dönüp o güzel, şişkin, Chanel parlatıcılı dudaklarıyla yandan güldü.

"Selam Brandon," diye şakıdı Callie. "Bu yaz tatlı kızlarla tanıştın mı?"

Brandon omuz silkti, gözlerini kaçırıp pencereden dışarı güneye uçan bir kaz sürüsüne çevirdi. Bu yaz tatlı kızlarla tanışmamıştı ama okulun ilk günü biriyle tanışmıştı. Waverly'nin Callie'yi bozduğu gibi Jenny'yi de bozmasına nasıl engel olabilirdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

BennyCunningham: Yani artık birbirleriyle konuşmuyorlar, öyle mi?

CelineColista: Tahtalarında TINSLEY'Yİ KURTARIN! yazıyordu, gördün mü?

BennyCunningham: Bence ikisi de onun gitmesini istedi –biliyorsun ki Easy de Tinsley'ye yazıyordu.

CelineColista: Şimdi de C şu Jenny denen kaltağa iyi davranıyor, kız resmen erkek arkadaşıyla vuruştu. Sırf B'ye uyuzluk olsun diye.

BennyCunningham: Tanrım, bu orospular kafayı yemiş!

BaykusNet Anlık İleti

SageFrancis: Angelica Pardee'nin panosunda da midilli vardı. Ne düşünüyorsun?

BennyCunningham: Kadın evli be. Ve de yaşlı.

SageFrancis: Belki de Heath'e karşı gizli bir sevdası vardır...

BennyCunningham: Bu gece içeri girerken sormamı ister misin?

SageFrancis: Aman tanrım, hemen yap!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU GEÇMİŞE SAPLANMAMALIDIR -ÖZELLİKLE DE BU GEÇMİŞ ESKİ SEVGİLİLERLE DOLUYSA

Callie biyoloji dersinde yerine oturduğunda üstünde kem gözler hissetti. Hem de sebep, laboratuarda parçalarına ayırma dersi tepsilerinde yatan ölü kedinin boş bakışları değildi. Brandon Buchanan gözlerini ondan ayıramıyordu.

Ayrılmalarının üstünden neredeyse bir yıl geçmişti. Callie, Waverly'nin edebiyat dergisi *Absinthe* için kütüphanede bir partiye gitmişti ve niyeti ayrılmak değildi. Fakat parti çok romantik geçiyordu, bütün kütüphanenin ışıklarını kısmış ve duvarları da kalın tülle kaplamışlardı. Hoparlörlerden eski, yirmili yılların müzikleri süzülüyordu ve herkesin siyah kravat takma zorunluluğu vardı. Easy de ora-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daydı. Callie, Easy'yi tanıyordu elbette, Waverly elitleri çemberi oldukça dardı çünkü ama samimi değildiler. Callie onu her zaman seksi buluyordu ve duygusal-sanatçı tarzı bir gizemliliği olduğuna inanıyordu, Easy'yi şapelde bir iki kere onu keserken yakalamıştı. Brandon içki almaya gittiğinde de Callie odanın karşısından masumca flört ederim düşüncesiyle Easy ile göz göze gelmişti. Fakat sonra Easy kalkıp ona yürümüştü. Ve tıpkı PBS'teki o doğa belgesellerindeki av sahnelerinden biri yaşanmıştı. Yani her şey o kadar çabuk olmuştu ki Callie neye çarpıldığını anlayamamıştı.

Easy'nin, bardağına bir şey attığına yemin edebilirdi ama elinde içecek de yoktu ki. Birkaç saniye geçmeden Waverly eski kitap odasına sıvışmışlardı, sanki o an çaresizce ihtiyaç duydukları şey tozlu raflardaki eski John Donne soneleriydi! Eprimiş deri sandalyelerden birine çöküp saatlerce öpüşmüşlerdi, dilleri birbirinden ayrılamazken yalnızca telepatiyle anlaşıyorlardı. Ertesi gün Brandon –ve bütün millet- olanları biliyordu, öğle yemeği saati geldiğindeyse Callie ve Brandon ayrılmıştı.

"Bu dönemin sonuna geldiğimizde bir kedinin çeşitli vücut sistemlerini incelemiş ve her bir organı tanımış olacaksınız." Yakışıklı havalı öğretmenleri Bay Shea odada volta atıyordu. "Aralık ayında son bir oral sınav olacaksınız, bu sınavda bütün organları doğru anlatmanız gerekiyor."

Sınıfın arka sıralarında Heath Ferro *oral sınav* sözcüklerini duyduğundan beri sırıtıyordu. Bay Shea tepegözü açmış, bir kedi diyagramını gösteriyordu. Callie yeniden Brandon'a baktı. Çocuğun gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu görünce hemen kafasını çevirdi. Defterinden temiz bir sayfa koparıp, *Bana bakmayı kes sapık,* yazdı süslü el yazısıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la. Yazmayı tamamladıktan sonra bir de siyah kalemle üstünden geçti.

Birden cep telefonu titredi cebinde. Yavaşça çıkarıp çaktırmadan masanın altında kalacak şekilde kucağına koydu telefonu. Yalnızca üç sıra önünde oturan Benny'den bir kısa mesajdı.

Tezahüratı düşündün mü?

Hayır, yazdı Callie de.

Her yıl Kara Cumartesi eğlencelerinde okulun alan hokeyi takımı kızları bir tezahürat yapardı. İlk başta bütün takım sıradan ve gerçekten çok sıkıcı bir gösteri yapardı. Ondan sonra da büyük kızlar yeni gelen, kendilerinden küçük bir kızı seçip saçma sapan hareketlerle dolu başka bir dans yaptırırdı, tabii bu arada yeni gelen de hep birlikte yaptıklarını zannederdi. Elbette ki bütün hareketleri tek başına yaptığını çakan kızcağız da utancından mosmor olurdu. Hatta bazen diğer takım üyelerine haftalarca küserdi. Ancak zaman geçince sonunda kendisi de o günkü rezilliğine güler geçerdi; havalı büyük kızlarla paylaşacak bir şeyi olmasına da sevinirdi. Ellili yıllarda başlamış bir gelenekti bu artık ve bu yılki tezahürattan, yardımcı kaptan olarak Callie sorumluydu.

Telefonu tekrar titredi. *Bence senin şu yeni oda arkına yaptırmalıyız,* yazmıştı Benny.

Callie yüreği ağzına gelerek donakaldı. Hayatta olmaz. Jenny'yi seçmesi kızı çok kızdırabilirdi, oysaki Callie'nin, Jenny'yi hoş tutması gerekiyordu. *Hiç sanmıyrm,* yazdı Callie çabucak. *Daha okul takımında bile diil ki.*

Benny cevapta gecikmedi. *Sen öyle san, takım bgn açıklandı. Oynayışını görmedn mi? Sahanın her noktasında ama çok ii.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O olmaz, diye karşılık verdi Callie hemen.

Callie, Benny'nin öfkeli öfkeli minik Nokia'sına mesaj yazışını izledi. *İi de ona kızgın diil msn? Easy olayı? Kızı yerin dibine sokabiliriz.*

Callie arkasına yaslandı. Bütün okul Jenny ile Easy'yi konuşuyordu, kampusun dört bir yanında Callie'nin yanından geçerken bile dedikodusunu fısıldaşıyorlardı. Callie ise hiç kimseye Jenny ve Easy hakkındaki gerçeği anlatmamıştı –bu çok riskliydi. Jenny'yi yerin dibine sokmak Callie'nin ihtiyacı olan son şeydi. *Bilemiyorum,* diye cevap yazdı sonunda.

Sage, Celine ve ben kesin onun yapması gerektiğini düşünüoruz. Brett ne dio?

Sanki Brett'le konuştuğu varmış da. Ya da bu konuyu konuşmuşluğu. Callie derin bir nefes verip telefonunu çapraz çantasına attı, yani bu konuşma sona ermişti.

Nihayet zil çaldı. Callie ayağa fırlayıp defterini kaptı, umarım saçım formaldehit kokmuyordur diye düşünüyordu. Omzunda bir el hissedip arkasını döndü. Bu Brandon'dı, jilet gibi ütülü, zeytin yeşili pantolon ve çorapsız Prada loafer giymişti. Saçı ara ara altın sarısıydı ve Callie, acaba evde-kendin-yap setlerinden alıp gölge mi yapmış diye merak etti. "Merhaba," diye selamladı Brandon'ı.

"Eee, rahatsınız bakıyorum, ha?" Brandon'ın kahverengi gözleri soğuk bakıyordu.

"Anlamadım?" diye sordu Callie dikkatlice.

"Birinin gelip sevdiğini elinden alması nasıl bir duyguymuş?"

Callie ona bir saniye bakıp içinden kendi kendine sırıttı. *İyi çocuk Easy!* Herhalde daha şimdiden insanların içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny'ye kur yapmaya başlamıştı. Daha Callie, Jenny'ye söyleyemeden.

"Evet?" dedi Brandon iyice havaya girerek.

"Ya, iğrenç bir şey," dedi Callie de yutkunarak, kalbi kırık görünmeye çalışıyordu.

"Bana inanmıyordun." Brandon omuz silkti. "Ama bilmediğin bir şey biliyorum."

"Ne oluyoruz, ikinci sınıf çocuğu muyuz?" diye alay etti Callie, birden Brandon'ın kahverengi gözlerinin ne kadar kusursuz bir biçime sahip olduğunu görüp nefret ederek. "Gitmem gerek."

Son derece küçük, birinci sınıf öğrencisini ezip geçen Callie ikinci katın merdiven boşluğunda soluklandı.

Tuğla duvara yaslanmış dururken öğrenciler yanından geçip gidiyordu. Yoksa Brandon *hâlâ* yeniden birlikte olabileceklerini mi ümit ediyordu? Callie yüz gönlü olsa vermezdi. Bu ihtimal Easy'nin Jenny Humphrey'ye gerçekten vurulma olasılığı kadar düşüktü. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

RyanReynolds: Kara Cumartesi partisi nerede olacakmış, biliyor musun? Duyduğuma göre partiyi Tinsley veriyormuş...

CelineColista: Gerçekten mi? Ben de onu Como Gölü'nde, Entourage'lı bir çocukla aşk kaçamağında sanıyordum.

RyanReynolds: Tanrım, umarım öyle değildir. O kız için ölürüm, çok seksi.

CelineColista: Okulun diğer bütün erkekleri gibi yani.

RyanReynolds: Ne okulu, gezegenin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YOLLARINA GÜLLER SERİLEREK KUR YAPILAN BİR WAVERLY BAYKUŞU, EN AZINDAN BİR TEŞEKKÜR ETMELİDİR

"Hey!" diye bağırdı Jeremiah, Waverly'nin idman sahalarından ana çimenliklere doğru. Brett gözlerini kısarak baktı. Üzerinde rengi solmuş, siyah bir tişört, bej rengi fitilli kadife pantolon, ayağında da sümük yeşili Pumalar vardı. O kadar ağzını açarak gülüyordu ki Brett, Jeremiah'nın yamuk yumuk alt dişlerini olduğu gibi seçebiliyordu. Jeremiah büyük ihtimalle okuldaki diğer bütün kızlara nefis görünüyordu ama Brett'e göre o henüz olgunlaşmamış ve bakımsızdı.

"Selam," diye seslendi Brett de sesindeki inkâr edilemez titremeyle. Jeremiah da kabarık kızıl saçları uçuşarak koşmaya başladı. Arkadan lap diye üstüne atlayıp güçlü kollarını Brett'in beline doladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bebeğim," diye mırıldandı saldırganca. "Görüşmeyeli milyonlarca yıl geçti sanki. Birbirimizden çoook uzak kaldık."

Öğh. "Saçmalama be," dedi Brett kızararak ve Jeremiah'nın elini tuttu. "Daha dün konuştuk."

"İyi misin?" Jeremiah ona sarıldı. "Gerçekten çok... bilemiyorum ki. Gergin görünüyorsun."

"Ah, yok canım." Brett gülümsemeye çalıştı. "Sadece başım dönüyor."

Evet, başı dönüyordu cidden. Ama Jeremiah'yı gördüğü için değil. Bay Dalton'la yediği beyin uçuran, baştan sona büyülü geçen o öğle yemeğinden sonra. Brett adamın odasından çıkarken Dalton onun omzuna dokunup bir ara akşam yemeğine çıkalım demişti. Eric'in sorarken titreyen gergin dudakları, Brett'in evet derken parlayan gözleri. Akşam yemeği, akşam yemeği, Eric'le akşam yemeği! Hem de *bu gece* çıkıyorlardı!

"Çardağa gidiyoruz, değil mi?"

Brett yeniden nerede olduğunu hatırladı. "Evet," diye ciyakladı. Eski, beyaz çardak birkaç söğüt ağacının arasındaydı ve Hudson Nehrinin tam sağ kıyısında kalıyordu. Ünlü bir Waverly yiyişme noktasıydı –hatta o kadar meşhurdu ki geçen sene öğrenciler millet birbirini rahatsız etmesin diye yakınlara bir tabela bile koymuştu. İki kişilik, eski püskü bir bank vardı. Çardağın tam tepesinde bir delik açılmıştı, böylece geceleri yıldızları seyredebiliyordunuz. "Ama fazla kalamayız çünkü akşam yemeği için hazırlanmam gerekiyor."

"Bana uyar."

El ele taş patikadan yürüdüler, geniş yeşil çayırlıkları ve her iki tarafında parlak beyaz sundurması olan tuğla binaları geçtiler. Gökyüzü bulutlanıyordu ve Brett, nemden mi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoksa gerginliğinden mi olduğunu anlayamıyordu ama kesinlikle terliyordu. Jeremiah aniden durup onu iki elinden tuttu. Öğrenciler kampusta oradan oraya yürüyor, akşam yemeğinden önce ziyaret saatini kaçırmamak için yurtlara koşuyorlardı; hepsi de geçerken Brett ve ateşli, kabarık saçlı sevgilisine bir bakış atıyordu.

"Seni gerçekten özledim." Jeremiah, Brett'in alnını öptü. "Keşke okullarımız biraz daha yakın olsaydı, değil mi?"

"Arada sadece on beş kilometre var," dedi Brett, çılgına dönmüş gibi etrafına bakıyordu. Yeşilliklerin tam ortasında dikiliyorlardı, Stansfield Hall'un manzarasında kabak gibi ortadaydılar. Eric şu anda odasının camından dışarı baksa onları görürdü. "Gerçekten, o kadar uzak değil."

"Ama benim için öyle."

"Hadi çardağa gidelim." Brett çabucak elini tuttu çocuğun. "Orada konuşuruz."

"Tamam." Jeremiah kocaman sıcak kolunu Brett'e sardı. "Eee, buralar nasıl? Yeni gelen çatlak öğretmeniniz var mı?"

"Imm..."

"Yeni biri gelmiş galiba. Şu zengin olan herif?"

"Bilmem..." Brett zaten bütün öğretmenlerin ya zengin olduğunu ve maaşa ihtiyaç duymadığını ya da sahiden züğürt ve çaresiz olduğunu düşünürdü.

"Eric Dalton. Tanıştınız mı?"

Brett bir an taş kedildi. Jeremiah'nın yüzüne baktı. *Çakmış mıydı yoksa?*

"Iıı..."

"Tanışsan hatırlardın. Çünkü o bir Dalton."

"Ne demek yani *Dalton*?"

Jeremiah, Brett'e burnundan solucanlar çıkıyormuş gibi baktı. "Bu sadece Massachusetts'te mi bilinen bir şey acaba?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilirsin işte. Bir Dalton. Büyükbabası Reginald Dalton. Şey... Boston'da adamın adını taşıyan devasa bir bina var? Hani kocaman Noel ağacı olan?"

Messerschmidtler'in Rumsaon'daki evinde Brett'in dört yaşında Dalton Noel ağacının altında dururken çekilmiş, kırmızı kadife elbiseli, elinde doldurulmuş bir Chihuahua tutan bir resmi vardı. Hıh! *Büyükbabam demiryolu işindeydi. Ailemin Newport'ta bir yeri var.* Eric'in sözcüklerini bir bir hatırladı Brett. Eric'in bir *Dalton* Dalton olacağı şu ana kadar hiç aklına gelmemişti.

Brett bu aile hakkında televizyon programları izlemişti, PBS'te yayınlanan tarihi belgesellerden tutun da Kennedy'lerden-beterlerdi hikayelerine kadar! Büyükbaba Reginald Dalton'ın bir demiryolu servetinin mirasçısı olduğunu duymuştu Brett. Ailesi Newport'un en *büyük* malikânesi Lindisfane'in sahibiydi, hem de yüzyıldır. Baba Moris Dalton uluslar arası bir yayınevinin sahibiydi, yalnızca en klas kitapları ve dergileri yayınlayarak trilyonlarca dolar kazanıyordu. Ve evet, Brett ailenin bir oğlu olduğunu ama bu oğlanın basından kaçtığını ve göz önünde olmak istemediğini de gayet iyi biliyordu. Brett hep bu insanın çok çirkin veya toplumdan dışlanmış bir uyumsuz ya da her ikisi de olduğunu, bu yüzden de ailenin Hİ sekreterinin bu çocuğu bilerek gözden ırak tuttuğunu düşünürdü. Ne kadar yanılmış!

"Şapelde tanıştırılmış olabilir," diye mırıldandı Brett en sonunda.

"Ah. En azından Kara Cumartesi yaklaşıyor," diye konuyu değiştirdi Jeremiah ileriye bakarak. "Eğlenceli olacak, ha? Okuldan beri gerçek bir partide eğlenmedik birlikte."

"Hı hı." Brett kolunu kaşıması gerekiyormuş gibi yaparak elini Jeremiah'nın elinden çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, hadi bakalım, kapat gözlerini." Çardağa yaklaştılar. Jeremiah'nın top oynamaktan nasırlaşmış elleri Brett'in yüzünün üst yarısını kapadı. "Sana bir sürprizim var."

Heyecanla soluyarak Brett'i çimenlerde bir iki adım yürüttü. Brett her adımla içinde büyüyen bir dehşet hissediyordu. Şu an tek ihtiyacı olan Jeremiah'nın çekip gitmesi ve Brett'in bir kenara oturup düşünmesiydi. Demek Eric, Eric *Dalton'dı*? Gerçekti yani?

"Tamam, açabilirsin." Jeremiah elini Brett'in yüzünden çekti. Brett'in nefesi kesildi. Beyaz ahşap çardağın tam ortasında devasa bir buket siyah lale duruyordu, etrafında da yığınlarca gül yaprağı. Brett hayatında hiç bu kadar çiçeği bir arada görmemişti. Yüzlerce vardı.

"Siyahları beğendim," diye ciyakladı Brett. *Beğenmek* mi? Zevkten dört köşeyim desene şuna.

"Manhattan'daki çiçekçinin önünden geçerken söylemiştin." Jeremiah olduğu yerde heyecanla sıçrayarak sırıttı, şu haliyle tıpkı anne ve babasının yatağına kahvaltı getiren küçük bir çocuğu andırıyordu.

"Ben..." diye başladı Brett. Jeremiah'nın şu hareketi Callie'nin hep içten içe Easy'nin ona yapmasını arzuladığı ve Easy'nin de asla yapmadığı şeydi.

"Ve al bakalım." Jeremiah beyaz bir United Airlines zarfı çıkardı. Brett zarfı açınca içindekinin San Francisco'ya iki kişilik, birinci sınıf uçuş bileti olduğunu gördü. Jeremiah'ya sorgulayan gözlerle baktı.

"Babam Boston'da, Newbury Caddesi'nde yeni bir restoran açıyor da, tat denemesi için Sonoma'ya gidecek. Seni de çağırabileceğimi söyledi. Tabii bizi hep yalnız bırakacak. Şükran Günü tatilinde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett ağzını açtıysa da tek kelime edemedi. Kaliforniya şarap ülkesine yolculuk etmek müthiş bir şeydi ama Jeremiah bira içerdi. Brett gözlerini kapayıp ikisini bir şarapçıda hayal etmeye çalıştı. Şarabı tattıktan sonra tükürmeniz gerekirdi, oysa ki Jeremiah kafayı bulmak için içkiyi yutacak türde biriydi. Jeremiah şansını zorluyordu. Hem de *fazla* zorluyordu. Artı Şükran Gününe daha yıl vardı sanki. Ya olur da... ya olur da Brett, Şükran Günü tatilini Eric ile birlikte geçirirse?

Alo? Daha öpüşmediler bile. Olsun, yine de hayal kurmak yasak değil ya...

"Harika bir fikir." Brett zoraki gülümsedi, yeniden hayran hayran çiçeklere baktı.

Jeremiah ona arkadan sarıldı ve yumuşakça boynunu öptü. "İşte seni ne kadar özlediğimi böyle ifade etmek istedim, bebeğim."

"Evet, kesinlikle... bayağı *özlemişsin.* Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkür ederime ne dersin?" Jeremiah'nın sesi birden tizleşti, tıpkı azarlayan bir anne gibi oldu.

Brett gergince bir kahkaha attı. "Tamam. Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve dudaklarını büzüp Jeremiah'yı yanağından pat diye öptü.

Jeremiah ise kafasını çevirip öpücüğü dudağıyla yakaladı. "Rica ederim hayatım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

SageFrancis: Az önce Brett ve St Lucius'tan seksi sevgilisini el ele çardağa doğru yürürken gördüm ama sersefil görünüyordu. Benny bana Brett galiba başka birinden hoşlanıyor dedi. Kim olduğunu bilio musun?

CallieVernon: Hımm...

SageFrancis: Duyduğuma göre, ders aralarında bir çocukla sıkı fıkı oluomuş.

CallieVernon: Bu okuldan bir çocukla mı? Kim?

SageFrancis: Bilmiorum ama daha büyük olabilir. Son sınıf falan. Benny öyle tahmin edio.

CallieVernon: Hıh.

SageFrancis: Bilmio musun? Hayrola, kavga mı ettiniz?

CallieVernon: Onun gibi bi şey işte. Heralde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: Tüm Yeni Gelen Öğrenciler
Kimden: MüdürMarymount@waverly.edu
Tarih: 5 Eylül Perşembe, 5.01
Konu: Hoş geldiniz!

Sevgili Yeni Öğrencilerimiz,

Waverly'ye hoş geldiniz! Umarım okulun ilk günü güzel geçmiştir.

Cuma akşamı yemekten sonra bütün birinci sınıflar ve yeni gelenler kaynaşma amacıyla dondurma yemeye davetlisiniz. Dondurma dağıtımı akşam sekizde başlayacaktır. Yeni arkadaş edinmek için bundan iyi fırsat olamaz!

Unutmayın, katılım zorunludur.

Endişelenmeyin, soslar benden!

Müdür Marymount

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU YOLDAN ÇİKMAMALIDIR -ÖZELLİKLE DE YOLDAN ÇIKARAN KİŞİ ODA ARKADAŞININ ERKEK ARKADAŞIYSA

O akşam yemekten sonra, ilerleyen saatlerde yağmur yağmaya başladı. Jenny büyükannesinin babasına Berkeley'de okumaya başladığı zaman ördüğü, açık mavi moher şala sarınıp İngilizce dersi için *Madame Bovary'den* bölümler okumaya başladı. *Yeni, köşede, kapının ardında kalmıştı, zor görülebiliyordu,*[1] diye başlıyordu birinci bölüm. Hüzün gözyaşlarıyla doldu Jenny'nin gözleri. Kitabı geçen yıl Constance Billard lisesinde okumuştu ve romanın aslında bu yeni gelen çocuk değil, haya-

1 Tahsin Yücel çevirisi kullanılmıştır. (*Madame Bovary,* Gustave Flaubert, Can Yay, 2001) (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tını yalnızca partilere giderek ve kocasından başka erkeklerle yatarak geçirmek isteyen Emma Bovary hakkındaydı. Yine de, Jenny şu an, diğer öğrenciler tarafından itilip kakılan bu yeni gelen çocuğun hislerini çok iyi anlıyordu. Acaba bu çocuk da başkasının hatasının ceremesini çekiyor muydu, bu çocuk da popülerlikle adının yanında koca bir disiplin işareti almak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmış mıydı, diye merak etti.

Kapıda bir anahtar şıkırtısı duyuldu ve Callie elinde bir yığın alışveriş torbasıyla içeri atıldı. Jenny çabucak gözlerini şalın pürtüklü yününe sildi ve böylece eskisinden daha da kızarttı.

"Sürpriz!" diye şakıdı Callie, torbalardan birinden Louis Vuitton imzalı bir makyaj çantası çıkararak. "Yeni oje ve bir sürü makyaj malzemesi aldım. Sen buralarda mısın?"

"Iıı, evet." Jenny aklı karışarak durdu. Acaba Callie, Brett odada olmadığı için mi onunla konuşuyordu yoksa bu da Callie'nin yalakalık ziyafetinin bir uzantısı mıydı? Jenny o gün öğleden sonra Callie'den bir başka hediye paketi almıştı çünkü: iTunes'a 50 dolarlık üyelik. Adeta Şantaj Noeli'ne dönüşüyordu artık.

"Güzel." Callie CD çalarını durdurdu, Jenny'nin o sırada dinlediği ağlak Yo La Tengo şarkısını susturup Modest Mouse taktı onun yerine. "Eee, ilk günün nasıldı?"

"Imm, güzel," diye cevap verdi Jenny mekanik bir sesle, yatağının arkasındaki duvara yaslandı.

"Dinle, kıçımı devlet okulundan kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum." Callie kıkırdadı, Jenny'ye yarım kiloluk kapta Ben&Jerry dondurma verdi, ah, en sevdiğinden. Nereden biliyordu ya?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şey, yani..." diye mırıldandı Jenny. "Olumlu ya da olumsuz bir şey söylemedim."

"Biliyorum," diye yanıt verdi Callie neşeli neşeli. "Ve sorun değil. Bay Dalton'a hesap vermek zorunda değilsin. DK toplantısı ne zaman dediler?"

"Pazartesi."

Callie kendi dondurmasını açıp plastik kaşığını daldırdı. Başına yana eğip Jenny'yi inceledi. "Biliyor musun, saçın böyle çok şeker olmuş," dedi sonunda.

"Kafayı mı yedin?" Jenny saçına dokundu. Hava yağmurluydu ve saçı karmakarışık bir topak halindeydi. Her ne kadar tarayıp düzelterek atkuyruğu yapmışsa da kıvırcık teller dört bir yandan fışkırmış, yüzüne gözüne giriyordu.

"Evet. Gerçekten beğendim. Sanki... yapılıp bozulmuş gibi," dedi. "Eee, Bay Dalton'la görüşmen iyi miydi?"

Jenny homurdandı. "Sanırım."

Callie kaptan bir kaşık dolusu dondurma almaya çalıştı fakat dondurma buz gibiydi ve kaşık bükülüp duruyordu. "Ne diyorsun, DK'da sırrımı saklayacak mısın?"

"Olabilir," dedi Jenny. "Yapamaya-"

"Tabii ki yapacaksın," diye sözünü böldü Callie. "Ve bana bir iyilik daha yapmanı isteyeceğim. Şey, gerçek bir iyilik sayılmaz. Eğlenceli olacak."

Jenny kıza dümdüz baktı. *Bir iyilik daha* mı? Callie'nin *onun* kıçını yalıyor olması gerekmez miydi? Tamam, Jenny hediye sepetini ya da iTunes çekini geri vermemişti ya!

Callie kaşığını dondurmaya sokup sonunda bir ısırık alabildi. "Kulağa biraz garip gelebilir ama erkek arkadaşımla birazcık flört edebilir misin diyecektim."

Jenny bir saniye durup nefesini tuttu. "Yani... Easy ile mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Yani planın işe yaraması için inandırıcı görünmesi gerekiyor, birbirinizden hoşlanıyormuşsunuz gibi yani, anlatabiliyor muyum?"

"Benim onunla... flört etmemi istiyorsun?" diye tekrarladı Jenny.

"Hı hı. Mesela, ne bileyim işte. Akşam yemeğinde birlikte takılın. Ders aralarında olabilir. Büyük bir şeye gerek yok. Öğretmenler görsün, yeter."

Jenny, Callie'ye dimdik baktı. Sinir olması gerekiyordu –Easy'ye kur yapmak Jenny'yi daha da suçlu gösterecekti, öyle değil mi? Fakat bunun yerine Jenny'nin kalbi hevesle küt küt atıyordu.

"Yapmak istemiyorsun, değil mi?" Callie'nin omuzları düştü. "Evet, çok içer ama gerçekten tatlıdır, bir tanırsan sen de seversin."

"Ben-"

Birden kapı tıklatıldı. "Merhabaaaaa?" diye seslendi Benny Cunningham, odaya dalarak. "Lafınızı mı böldüm?"

"Sadece biraz, ımm, dondurma yiyorduk," diye açıkladı Callie kısık bir sesle. "Sana da verirdim ama çok fazla donmuş."

"İşte görmek istediğim kız," dedi Benny heyecanla, Jenny'yi göstererek.

"Ben mi?" diye sordu Jenny kendini işaret ederek.

"Evet." Benny, Kermit-yeşili incecik kaşmir kazağının kollarını sıyırmıştı. "Alan hokeyi oynuyorsun, değil mi?

"Evet, takıma bugün katıldım." Jenny, Waverly için alan hokeyi oynayacağına hâlâ inanamıyordu. Son derece sürreal bir durumdu bu.

"Harika!" diye cırtladı Benny. "Kara Cumartesi'de çıkacak ponpon kızlara katılmak ister misin diye soracaktık. Çoğun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lukla büyük sınıflar olur ama yenilerden de bir iki kişi seçeriz. İkinci sınıftın, değil mi?"

"Evet." Jenny, Callie'ye baktı. "Ponpon kızlar mı?"

Callie yüzünü buruşturdu. Jenny arkasını dönünce Callie, Benny'ye sessizce, *Onu istemiyorum demiştim,* diyerek ağzını oynattı.

Benny hiç istifini bozmadı. "Evet. Gerçekten eğlencelidir. Her yıl yeni bir takım kurup St. Lucius'u çatlatırız. Ama yalnızca belli bir grup kız girebilir, anlıyor musun?"

"Yuppi." Jenny'nin yüzü aydınlandı. "Kulağa gerçekten çok eğlenceli geliyor."

"Yuppi mi?" diye sordu Benny. "Az önce sahiden de *yuppi* demedin, değil mi?" Bir kahkaha attı ama Jenny bunun hiç de dostça olmadığını sezebiliyordu.

"Imm, yani, harika," diye kendini düzeltti Jenny yerin dibine girerek. *Yuppi!* Daha Eski Jenny olabilir miydi acaba?

"Evet?" Benny, Callie'ye bakarak kaşlarını kaldırdı. Callie de ona somurttu. "Muhteşem!"

"Sen de ponpon kızlardan mısın?" diye sordu Jenny, Callie'ye.

"İşin aslı, kendisi takım kaptanı olduğundan tezahüratları da o yazacak," diye açıklama yaptı Benny.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jenny merakla. Şimdi fark ediyordu ki alan hokeyi takımında olmak bir çeşit kız öğrenciler derneğinde olmak gibiydi. Bir sürü yeni kız kardeşi olmuştu sanki. Ne müthişti ya.

Callie zorlanarak yutkundu. "Üzerinde çalışıyorum."

"Cumartesiden önce bitir de," diye ekledi Benny. "Tamam, benim edebiyat dergisi toplantısına yetişmem gerekiyor. Jenny'nin takıma katıldığından emin olmak istemiştim. Hoşçakalınnn!" Kapıyı çat diye kapadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny, yeniden Callie'ye döndü. "Burada hakikaten eğlenceli şeyler yapıyorsunuz galiba."

"Hı," diye cevapladı Callie hemen. "Yerinde olsam bu kadar ciddiye almazdım ama? Ne de olsa aptal bir ponpon kızlar grubu işte."

Jenny omuz silkip kaşığın kenarında kalmış fazlasıyla soğuk dondurmasını yaladı. Sürtük söylentileri bir yana, ponpon kızlar onun da tezahüratta yer almasını istiyordu. Bundan daha havalı ne olabilirdi ki?

Kapı yeniden açıldı ve Brett girdi içeri, mavi, tüvit kepi sırılsıklamdı ve omuz hizasındaki saçları yüzüne yapışmıştı. İkiliyi görür görmez, mükemmel hatlı yüzüne sıkkın bir ifade yerleşti. "İkinizin de bu gece ders çalışacağını sanıyordum."

"Yo," diye yanıtladı Callie. "Kaynaşma-dondurması partisi veriyoruz."

"Ya." Brett kepini yere fırlattı.

"Niye bu kadar ıslandın?" diye sordu Callie, sesi gereğinden fazla kaltakça çıkmıştı.

Brett poposunu örtecek uzunluktaki, haki rengi Burberry yağmurluğunu çıkarıp yere fırlattı. "Jeremiah buradaydı. Yağmura yakalandık."

"Jeremiah mı?" Callie doğruldu, aklına hemen Sage'in yolladığı anlık ileti gelmişti. "Büyük konuşmayı yaptınız mı?"

Brett ona boş boş baktı. "Büyük konuşma mı? Biz... her neyse. Takıldık işte."

Callie de yüzünde yarım bir sırıtışla ona baktı. *Hadi ama.* İkisi en yakın arkadaştı. Eğer Brett başka bir çocuktan hoşlanıyorsa, elbette Callie'ye anlatırdı. Bu okul son sınıflarında seksi oğlanlar sürüsüne bereketti. Mesela Parker DuBois. Parker yarı-Fransız'dı ve insanın içine işleyen, iri, mavi gözleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı; kendisi bir fotoğraf dehasıydı ve bütün yazı, *New York Times* pazar moda eki için yeni çıkan oyuncuların resimlerini çekmekle geçirmişti. Callie, Brett'i Parker'a tutulmuş hayal edebiliyordu. Ela gözlerini Brett'in yeşil gözlerine kilitleyip bekledi, ta ki Brett'inkiler sessizce yere bakana dek.

"Jeremiah kim?" diye sordu Jenny sessizliği bozarak.

"Sanırım Brett'in erkek arkadaşı." Callie tekrar göz göze gelmeye çalıştı Brett'le ama gelemedi. İç geçirdi. "Çok yakışıklıdır, atletiktir, tatlıdır ve St. Lucius'un en iyi partileri ondan sorulur."

"Yuppi," Jenny şaşkınlığını gizleyemeyerek elinde olmadan bir kez daha ağzından kaçırmıştı işte. Bu sabah Bay Dalton'la olan görüşmedeki havai davranışlarından dolayı Jenny, Brett'i yalnız sanmıştı.

"Niye onu da getirmedin yanımıza?" diye sordu Callie. "Yoksa yağmurun altında çim sahada mı yaptınız?"

Jenny, Callie'nin Brett ile konuşuşunu izledi. Bazı insanların tatlı, şen ve ilgili hareket edip aslında içten içe hakkınızda kötü şeyler düşündüğü zaman yaptığı gibi davranıyordu ve bu tür insanlara asla hesap soramazdınız, sizi hemen paranoyaklıkla suçlarlardı.

Brett gözlerini devirdi. "Hayır, hiçbir yerde yaptığımız yok. Hem insan niye çim sahada yapmak ister ki yani? İğrenç. Sen ve Easy sahada mı yapıyorsunuz? Brandon'layken sahada mı yapıyordunuz?" Brett doğruca kıyafet dolabına koşup montunu astı.

"Vay. Adet öncesi gerginliği yaşıyoruz galiba," diye şaka takıldı Callie tırnaklarını inceleyerek.

Jenny, Brandon'ın adının geçtiğini fark ettiğinde hâlâ Brett'in, Bay Dalton'a nasıl kur yaptığını düşünüyordu. "Brandon mı dedi? Hani Brandon Buchanan olan mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Yaklaşık bir yıl kadar çıktık. Sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"Hıh. Ben de herkese anlatıyor sanırdım. Geçen sene bir keresinde hepimiz snowboard yapmaya Park City'ye gitmiştik, Brandon bir grup İsveçli turistle tanıştı ve işkence dolu ilişkimizin her ayrıntısını anlattı onlara, ki o zaman yeni ayrılmıştık. Sonra da bütün gece birlikte saunaya girelim diye yalvarıp durdu."

Jenny burnunu kırıştırdı. Hiç de Brandon'ın yapacağı bir şeye benzemiyordu.

Callie başını iki yana salladı. "Biliyorum. Saunalar mikrop yuvası. Yaşlı nonoşlar dışında kimse saunaya girmez ki."

"Saunalar güzeldir, Callie," diye karşı çıktı Brett dolabının yanından. "O gezide Easy saunaya girmişti."

Callie kızardı ve alt dudağını ısırdı. "Her neyse," diye fısıldadı Jenny'ye. "Nerede kalmıştık? Hah. Easy. Ne diyorsun?"

"Şey, sanırım..." diye başladı Jenny. Şöyle sormak istiyordu, *Kendisine kur yapmam Easy'yi çıldırtmaz mı?* Ama belki de bu bir Eski Jenny sorusuydu. Zaten Easy de Jenny'nin sırtına dokunmuştu...

"Neden bahsediyorsunuz?" diye öğrenmek istedi Brett, kafasını dolabından dışarı uzatarak.

"Hiç!" diye yanıt verdi Jenny ve Callie bir ağızdan.

"Mükemmel," diye devam etti Callie, Jenny'ye dönerek. "Eğlenceli olacak. Easy tatlı çocuktur. Hem çok sürmeyecek zaten."

Jenny dudağını ısırdı. Kısa da sürmesin ama, diye umut etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU KÖKLERİNE SADIK KALMALIDIR

Birkaç dakika sonra yağmur dinip de yazdan kalma gökyüzü soluk turuncuya dönerken öğrenciler yurtlarından çıkıp gruplar halinde akşam yemeği salonuna ilerledi ve Brett, Waverly kayıt bürosunun taşlı yolunu tuttu. Gevrek bir rüzgâr birden güvercin grisi Hermés atkısının kenarlarını havalandırınca Brett kışı düşündü. Waverly'deki çoğu çocuk kış mevsiminden nefret ederdi çünkü kapalı alanlara tıkılırdınız ve kütüphanede eski filmler izlemek ve derse girmekten başka yapacak hiçbir şey olmazdı. Fakat Brett kışı severdi. Yurt görevlisi ortak odalarda cılız bir ateş yakar ve öğretmenler ilk kar yağdığı gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dersleri iptal ederdi. Saat dörtte hava kararmış olur ve Brett de Callie ile birlikte naneli şuruplu sıcak kakao içerek aşk hayatlarının dedikodusunu yapardı. Brett bu kış Callie ile sıcak kakao içemeyeceğinden emin sayılırdı çünkü neredeyse hiç konuşmuyorlardı ama belki de o zamana kadar kendine kakao içecek yeni birini bulurdu. Kakaoyu çıplak da içebilirdi!

Bir cipsi paylaşmaya çalışan iki şişko sincabın yanından geçerken telefonu bipledi ve mesaj geldi. *Daha önce lafını böldüğüm için kusura bakma,* yazıyordu. *Sevgiler, ablan!*

Brett hemen Bree'yi aradı ve telesekreter çıktı. "Bir *Dalton* ile yemeğe çıkmak üzereyim," diye fısıldadı telefona büyük bir zevkle. "Kıskanabilirsin. Çatlayabilirsin." Sonra da tamam tuşuna bastı.

Brett kayıt bürosuna girince midesi aynı anda hem ekşir gibi, hem çalkalanır gibi oldu. Lobi bomboştu ve *The New Yorker, The Economist* ve *National Geographic* büyük tik sehpanın üstüne düzgünce yerleştirilmişti. Teypte bir Vivaldi senfonisi çalıyordu. Brett ellili yaşlarındaki danışma görevlisi Bayan Tullington'a yaklaşırken eski vişneçürüğü rengi yerler Jimmy Choo ayakkabılarının altında gıcırdıyordu.

"Bu gece için çıkış iznine ihtiyacım var," dedi gayet doğal bir biçimde. Ve her zaman uygun bir bahaneniz olması gerektiğinden: "Amcamla Hudson'da eski Rus eserleri ve Fabergé yumurtaları müzayedesine gidiyorum."

Brett bir sürü gülünç ayrıntı eklendiği zaman yalanın kulağa daha inandırıcı geldiğinin bilincindeydi.

Bayan Tullington kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlüğünün arkasından Brett'i şöyle bir süzdü. Dudaklarının çevresindeki kırışıklıklar büzüldü. Brett'in üstünde siyah beyaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çizgili, bir tarafı daha uzun inen Armani bir etek vardı. Kıpkırmızı boyanmış dudakları parlak, solgun kolları çıplaktı ve siyah ipek bluzunun V yakası da o kadar oyuktu ki neredeyse siyah, dantelli sutyeni görülebiliyordu.

Bayan T. sonunda izin belgesini doldurdu. "Yumurtaların tadını çıkar," dedi kısaca. "Amcana da selam söyle. Siz kızların ailesine bağlı olması ne güzel."

Fakat gerçek şu ki, eğer Bayan T. camdan dışarı bakma zahmetine katlansaydı Brett'in '57 model bir Jaguar'a bindiğini görürdü ki, arabanın Brett'in kırklı yaşlarındaki, işsiz-kalmış-oyuncu-artı-özel-antrenör olan sporcu amcasının olması ihtimali çok, çok düşüktü. Eric'in üstünde lacivert, ütülü bir kot ve içine sokulmuş, kırışık, beyaz bir gömlek vardı. Brett birden kendini fazla açık giyinmiş hissederek eteğiyle dizini örttü.

"Hoş olmuşsun." Eric seksi bir biçimde vitesi tutarak sırıttı.

"Ah. Teşekkürler."

CD çalarda bir Sigur Rose şarkısı dönüyordu. Camlar açıktı ve serin bir pastırma yazı rüzgârı içeri doluyordu. Waverly'nin önündeki tepeden geçip idman sahalarını arkalarında bırakırlarken Brett birden aklı yerinden çıkmış gibi bir heyecana kapıldı. Belki de okulu sonsuza dek terk ediyorlardı ve asla geri dönmeyeceklerdi. *Enayiler*. Şu anda yemek salonunda saftirikçe yemeğinin başına oturan öğrencileri düşündü Brett. Perşembeleri cıvık domates soslu makarna ve iğrenç kızarmış bir tavuk çıkıyordu.

Eric'in profiline çaktırmadan baktı Brett, hafiften kalkık burnu ve kusursuz, azıcık şişik çenesine, sonra da sağ bileğindeki platin bilekliğe takıldı gözü. Bir kızın hediyesine benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyük-büyükbabamın," diye açıkladı Eric, Brett'in bakışlarını fark ederek. Bilekliği kolunda şöyle bir salladı. "Beğendin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Brett nefesi kesilerek. Bileklik pratikte bir Amerikan hazinesiydi ne de olsa. "Çok güzelmiş."

Waverly sınırlarından çıktılar, şehre doğru, özellikle de acayip ama sevimli, şekilli demir sokak lambaları, bir resim dükkânı, çiçekçi, berber ve Federal dönemden kalma birkaç tuğla bina olan bir ana caddede ilerlediler. Brett, Le Petit Coq'a gittiklerini tahmin ediyordu. Burası sıcak ve Fransız olduğu ve kilometrelerce mesafede tek kaz ciğeri servisi yapan yer olduğu için anne babaların Ebeveyn Görüşme Haftası'nda sizi sürüklediği yerdi. Fakat Jaguar hızını kesmeden buranın da önünden geçip gitti. Şehrin hemen dışındaki alışveriş merkezini, McDonalds ve sinemayı da geride bıraktı.

"Sanırım, baştan sormam gerekirdi." Eric, Brett'e döndü. "Kaça kadar iznin var?"

"Gece yarısı," dedi Brett. Saat şu an altıydı.

Eric gülümsedi. "Yani altı saatimiz var."

Geniş bir otoparka girdi, dar bir sokakta yoluna devam etti ve sonra kocaman, beton bir binanın çevresinde döndü. Waverly hava limanındaydılar, Brett'in daha birkaç gün önce anne babasının küçük uçağıyla iniş yaptığı havaalanındaydılar. Uçuş pistinde ufak bir Piper Cub duruyordu. Yeşil pilot ceketli ve Boston Red Sox kepli bir adam ağzında yakılmamış bir puroyla uçağın yanında dikiliyordu. El sallayınca Eric de ona el salladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye öğrenmek istedi Brett. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Ne bekleyeceğini bilemiyordu ama heyecanlanması gerektiğinden emindi. Eğer bu çıkmaya bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uçak dahil olmuşsa zaten kim bilir nereye gidiyorlardı. Şanslı kaltağa bakar mısınız!

Eric motoru kapadı. "Düşündüm de Little Rooster çiftliklerindeki erken kuş göçünü izlemekten iyisini hak ettiğimizi düşündüm."

"Lindisfarne'a mı?" diye seslendi pilot ceketli adam.

"Evet," diye bağırdı Eric de.

Elbette. Eric'in ailesinin Newport'taki saray yavrusu evine gidiyorlardı. Brett'in içi içine sığamıyordu. Tıpkı şu *Acemi Prenses* adlı vasat filmdeki gibiydi her şey. Tek fark Brett'in o silik Anne Hathaway'den çok daha havalı ve çocuğun da bir Dalton olmasıydı!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett Lindisfarne'ı yalnızca *E! Hollywood Özel* programında görmüştü, böylece de Piper Cub malikânenin pistine değdiği an parıltı dolu, gerçeküstü bir duyguyla doldu taştı içi. Okyanusa nazır malikâne, sarmaşık kaplı taştan bir kaleydi, ufak kuleler, hisar hendekleri falan her şey vardı işte. Hatta Brett şu an göremiyordu ama hendeklerdeki suda timsah yerine özel bir kuğu türünün yaşadığını da yine aynı programdan hatırlıyordu. Belki de kuğular o saatte uyuyordu. Ve Brett uçaktan inip süngerimsi, kusursuz biçilmiş çimenliğe ayak bastığında okyanustan gelen esintideki tuz bile asildi. İniş pistinden malikânenin içine yürümeleri Brett ve Eric'in resmen on dakikasını aldı.

Eric ona önce etrafı gezdirdi; ağır koyu meşe ön kapılardan birinden girip Fransız tarzı döşenmiş bir odaya soktu, bu yuvarlak odada tavanlar çok yüksekti ve beyaz fistolu süsleme kullanılmıştı. Brett neredeyse nefes bile alamıyordu. Bugün her noktasından asalet akan bu Fransız odada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dikildi ya, duvardaki orijinal Monet tablolarını gördü ya, artık bu andan sonra yaşayacağı her an –yani mesela Ivy League'e girmekmiş, Tribeca'da bir çatı katı dairesine taşınmakmış ya da Fransa başbakanıyla tanışmakmış- ona soluk görünecekti.

Brett o kadar heyecan içindeydi ki odadan odaya gezerken hiçbir şeye odaklanamıyordu bile. Sonra Eric onu yeniden dışarı çıkarıp ona misafir evini gösterdi, ahşap merdivenleri okyanusa inen, devasa arka balkonu olan yeşil bir kulübeydi bu da. Çoğu misafir evleri bir yatak odası ve bir küçük bir oturma odasından oluşurken Lindsfarne misafir evi neredeyse Brett'in anne ve babasının pek-de-küçük-olmayan evlerinin büyüklüğündeydi. Brett fazlasıyla büyük, kreton koltukta oturup Warhol tablolu, bembeyaz duvarları izlerken Eric de mutfakta takıldı. Eğer Dalton ailesinin hizmetlileri varsa –ki Brett sürüsüne bereket olduğuna adını basardı- ev sahiplerini ne zaman yalnız bırakmaları gerektiğini iyi biliyorlardı.

Eric devasa Riedel kadehlerine ustaca 1980 L'Evangile Bordeaux şarap doldurdu. Brett'in reşit olmayışı pek de umurunda görünmüyordu. "Burada kaldığım zaman çoğunlukla bu evde oturuyorum işte," diye açıkladı Eric, kadehindeki şarabı şöyle bir döndürdü ve ikili tahta yer döşemeli balkona çıktı.

Yalnızca bir iki metre ötelerinde dalgalar sahile vuruyordu. Brett şarabını yudumladı. Ne hayat ama.

"Eee," diye başladı Eric. "Brett Messerschmidt. Nasıl birisin anlat bakalım?"

Brett'e, ergenlik çağına geldiğinizi ve artık büyüyüp ciddileşmenizi bekleyen diğer yetişkinler gibi bakmıyordu. Eric, Brett'e derin bakıyordu, sanki Brett gerçekten çok *de-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğerliymiş gibi. Brett şarabından bir yudum daha aldı, çaresizce akıllıca ama kısa ve öz bir yanıt düşünüyordu. Brett Messerschmidt kimdi ki?

"Şey, Dorothy Parker'ı severim," diye yanıtladı Brett ve anında tutuk, ezik ve olgunlaşmamış bir *öğrenci* gibi konuştuğu için kendini yerden yere vurmak istedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Eric, sanki *Asıl bilmek istediğim bu değildi ki,* dercesine alt dudağını ısırdı. "Başka? Bana ailenden bahsetsene."

"Ailemden?" diyerek yutkundu Brett, sözcükler boğazına takılıyordu. Bu, herhalde şu an Eric'in sorabileceği en kötü soruydu. Yanaklarının kızardığını hissetti Brett. "Onlardan bahsetmek istemiyorum."

"Neden?" Eric bir yudum şarap içti. "Bir tahminde bulunabilir miyim?"

Brett omuz silkti. "Hadi dene." Umarım gayet oturaklı duruyorumdur, diye geçiriyordu aklından, aslından içinden kafayı yemek üzereydi.

"Annen ve baban sana bir prenses gibi davranıyor. Şımarık bir çocuksun."

Brett içkisinden bir yudum daha aldı. "Galiba," dedi uzaklara dalarak. "Sen öyle değil misin?"

Eric gülümsedi. "Galiba."

"Ama evet, soruna cevap vermem gerekirse, evet, şımartıldım," diye başladı Brett. Ailesi hakkında uydurduğu yalan senaryo, Doğu Hampton'da çiftlikte oturdukları ve nesli tükenmeye yaklaşan kuşlar için hayır işleri düzenledikleri senaryosu dilinin ucuna geldi fakat kendini tuttu. Eric'in ona bakışında ne kadar utanç verici olsa da ona gerçeği anlatabileceğini söyleyen bir şey vardı. Brett bir sakinlikle dolmuştu resmen. "Annemlerin evi... annem evi Versailles gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bi döşedi," diye söze başladı yavaşça. "Sadece ev, şey... Rumson, New Jersey'de."

"Rumson'ı biliyorum," diye araya girdi Eric. "Bir iki kere yelkenli yapmıştım orada. Büyümek için güzel bir yere benziyor."

Brett ona dikkatlice baktı. Hiç de onunla dalga geçiyora benzemiyordu Eric. Brett önce bir yudum şarap, sonra derin bir nefes aldı.

"Evimizi büyük ihtimal görmüşsündür o zaman," diye devam etti. "Sahildeki en büyük ev. Annem ve babam biraz fazla *Sopranos* izliyor. Hani nasıl onlar da para içinde yüzüyor ama saçma sapan yerlere harcıyor ya? İşte öyleler. Sadece annemlerinki yasal. Ve onlardan daha zevksizler, tabii bu mümkünse."

"O halde annenin en sevdiğin desen leopar kürkü?" dedi Eric ıkına sıkına.

"Ah, daha da kötüsü. Zebra. Her yerde. Streç pantolonlarında. Çoraplarında. Bar taburelerinde. İğrenç. Ablam moda editörüdür, annemleri defalarca ailesini reddetmekle tehdit etti."

Eric kıkırdadı. "Benim annem de şal desenine bayılır. Tıpkı küçük spermlere benziyorlar."

"Iyh!" diye cıyakladı Brett.

Başı dönüyordu, oysaki bir kadeh içki bile içmemişti. Eric ile anne ve babasını konuşmak hiç de garip hissettirmiyordu kendini. Bunca yıl niye içi zebra kumaş kaplı ve boyunluklara kocaman, altın rengi M harfi (Messerschmidt'in M'si) işlenmiş altın rengi ikiz Hummer yerine, orta boy, gri bir Cape Cod evi ve iki Toyota olursa her şeyin daha iyi olacağını düşündüm acaba, diye merak etti Brett. Birine bu ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar açılmak bulaşıcıydı adeta. Brett anlatmaya devam etmek istiyordu.

"Annem pembe pırlantalar takar ve yalnızca Lindt şekerleme yer, yedi tane mini minnacık Chihuahua köpeği vardır ve hepsi de aynı zebra desenli tasmalardan takar. Annem onları her yere taşır. Babamsa estetik cerrahı." Her şeyi kusuyordu Brett. Eric'e bunca şey anlatıyor olduğuna inanamıyordu.

"Gerçekten." Eric çenesini eline dayadı. "Başka neler var, anlatsana."

"Tamam," diye devam etti Brett de hevesle. "Bazen babamın ünlü hastaları bize akşam yemeğine gelir ve iğrenç şeylerden söz ederler. Yok, memeleri ameliyattan önce neye benziyormuş. Ya da insanlardan çekilen yağa neler yaptıklarını falan." Brett tüm zincirlerini kırmıştı. Adeta çırılçıplak yüzüyor gibiydi.

Eric öne eğildi. "Eee, ne yapıyorlarmış?"

"Hücreleri alıp kullanıyorlarmış," diye fısıldadı Brett. "Araştırmalar için."

"*Yağdan* aldıkları hücreleri mi?" diye fısıldayarak cevap verdi Eric de, mevzu dikkatini çekmiş gibiydi.

Brett başıyla onayladı. "Şey, evet, ama bazen de atıyorlarmış."

Eric arkasına yaslanıp Brett'e yüzünde muzip bir sırıtışla baktı. "Tanrım, içim rahatladı."

"Rahatladı mı?"

Eric olduğu yerde kıpırdanıp okyanusa baktı. Misafir evinin önünden küçücük, beyaz bir yelkenli süzülüyordu, kıyıya uzaklığı 200 metre ya var, ya yoktu. "Herkes sürekli gösteriş yapmaya çalışıyor --özellikle de Waverly'deki çocuklar, ki onlar herkesten ayrıcalıklı. Yani, hiç kimse ailesi ve ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

disi hakkında dürüst davranmıyor. Baban Nobel ödülü mü kazanmış, New Jersey'li kadınların kıçından yağ mı çekmiş, kimin umurunda ki? Seninle bunun ne ilgisi var yani?"

Brett ona bakakaldı. "Hı hı," diye katıldı. "Çok doğru."

Eric de ona dümdüz baktı. "Sen farklısın," dedi sonuç olarak.

Brett, Eric ile göz göze geldi, içinde bir şeyler patlamak üzereydi. "Bana bir dakika izin verir misin?" Boğazını temizledi. "Bir arama yapmam gerek de."

"Tabii." Eric sandalyesini geri itti ve Brett ayağa kalkarken kalçasının sol tarafına çok hafif sürtündü. Brett bir saniye durdu, saçı gözüne giriyordu. Eric'in eli orada kaldı. Sonra uzaklardan bir yerden bir büyükbaba saatinin sesi duyuldu ve Eric elini çekti.

Brett nemli çimlere bastı, bir sigara yakıp leylaklarla dolu tahta çardağa çıkan basamakları tırmandı. Tatlı kokuyu içine çekerken kendini kaybetmemek için dualar ediyordu. Numarayı çevirdi ve Jeremiah'nın telefonu tek çalıştan sonra telesekretere geçti. "Hey, yokum. Bir mesaj attırıverin, lo!" *Biiip.*

"Benim Brett," dedi derin doluk alarak. "Artık birbirimizi görmesek daha iyi. O yüzden de, eee, Kara Cumartesi oyunlardan sonra partiye kalma. Şu anda açıklayamam ama böyle olmasını istiyorum. Gerçekten, ıı, çok üzgünüm. Hoşça kal."

Brett yeniden çimenlere bastı. Eric de evden çıkmış, pantolonunu dizlerine kadar kıvırmış, kendi halinde küçük bir kadehe konyak dolduruyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzü kararmıştı, morumsu bir siyahtı ve suda ufacık ışıklar göz kırpıyordu. Brett dalgaların kıyıya vurduğunu ve uzaklardan gelen bir sis düdüğünün sesini duyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Eric, Brett'in sigarasını alıp bir fırt çekerek.

Brett başıyla onayladı. Sonra tek kelime etmeden seslerin tam ortasındaki yeşil yanıp sönen ışığı gösterdi.

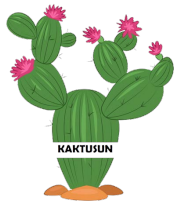
"İşte botum. Cumaları dersim yok, o yüzden Waverly'ye getirmeyi planlıyordum."

"Küçük yeşil ışığı sevdim," dedi Brett hayaller dünyasında gibi. "Bana *Muhteşem Gatsby*'yi anımsattı, biliyorsundur, hani Gatsby her gece Daisy'nin evine bakar ışık yanmış mı diye?"

"Tabii biliyorum," dedi Eric de. "Belki ben de okulda olduğum zamanlar ışığımı açık bırakırım."

Brett gülmemeye çalıştı. "Kim bakacak ki sence?" diye sordu. Fakat Eric'in yüz ifadesine bakınca bunu yalnızca Rumson, New Jerseyli özel bir kız için söylediğini anladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

RESİM ATÖLYESİ WAVERLY BAYKUŞLARININ SIRLARINI PAYLAŞMALARI İÇİN EN İYİ YERDİR

Portre dersi salı ve cuma olmak üzere yalnızca haftada iki kezdi ve Jenny yılın ilk dersini heyecanla bekliyordu. Waverly'de ana derslerden biri resimdi ve okulun yerden tavana kadar camlı, nehre bakan bir galerisi vardı; bu galerideki öğrencilerin küratörlük ettiği sergiler halka açıktı. Hatta çoğunlukla öğrenci eserleri şaşırtıcı rakamlara alıcı bulurdu. Kurallar gereği portre dersi alabilmek için birkaç eserinizi vermeniz gerekirdi fakat Jenny Waverly'ye zaten resim-iş portfolyosunun ağırlığı sayesinde kabul edildiğinden ilk döneminde de bu dersi seçmeye hak kazanmıştı. Resim, Jenny'nin en sevdiği konuydu ve o boya kokusunu duyup da yeni bir şey yaratma sürecinde kendini kaybetmek için sabırsızlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve evet, bu arada Easy Walsh'u görmek de epey heyecanlı olacaktı tabii. Özellikle de artık ona kur yapma iznine de sahip olduğu için!

Ders Jameson House denen binadaydı; mavi dış kaplaması, taş bacası ve geçen yılki projelerden biri olarak orada kalmış batik boyanmış bezden Amerikan bayrağıyla biçimsiz bir kır kulübesi de denebilirdi. İçeride yapımı bitmemiş yerler bastıkça gıcırdıyordu ve beyaz kireç boyanmış duvarlarda türlü çeşit karalama ve bitmemiş öğrenci resimleri asılıydı. Dört devasa oda da terebentin, aerosol yapıştırıcı, ıslak kil ve eski moda odun sobası kokuyordu. Jenny tüm bu kokuları ciğerine çekti.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye seslendi resim öğretmeni Bayan Silver. Etine dolgun ve tam sıkmalık bir tipti, solgun etli kolları ve devasa bir dağınık topuzla toplanmış gri saçları vardı. Sol bileğine bir düzine bileklik takmıştı, üzerinde fazlasıyla büyük yeşil sarı çizgili bir tulum ve battal boy rengarenk bir tişört vardı ki, kesinlikle kendisi tarafından imal edilmişti.

Tavanlar aşağı meyilliydi, resim masaları yana yatıktı ve katedral camı büyüklüğündeki pencereden içeri güneş sızıyordu. Bayan Silver'ın masasında fırçalar, eskiden kalma cam şişeler, küçük aromaterapi yağları, resimle ilgili kalın masa kitapları, yoga kartları ve iki litrelik Mountain Dew gazoz karman çorman bir arada duruyordu. Bayan Silver, Jenny'nin babasından bile paspaldı. Jenny ikisinin bu konuda tencere kapak olacağından emindi.

"Ah, Easy!" diye seslendi Bayan Silver. "Seni gördüğüme çok sevindim! Yaz tatilin güzel geçti mi?"

Jenny arkasını döndü. Easy Walsh uzun adımlarla Bayan Silver'a yürüyüp kadını nazikçe yanağından öptü. Bugün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Waverly ceketini omzuna asmış, üzerine kenarları yırtık hardal rengi bir tişört ve sıkı kıçına mükemmel oturan gri bir Levi's giymişti. Dalgalı saçları her yerdeydi ve Jenny kulağının arkasına küçük sarı bir yaprak iliştirdiğine dikkat etti.

Easy bakışlarıyla sınıfı taradı. Soluk mavi gözleri bir saniyeliğine Jenny'ye takıldı. Jenny de sınıftaki tek boş sıranın onunkinin hemen yanında olduğunu fark etti.

"Evet millet," diye duyurdu Bayan Silver. "Hemen işe koyulalım çünkü biliyorum ki hepiniz çok heveslisiniz. Şimdi herkese birer karalama kâğıdı ve ayna dağıtıyorum. Kendi portremizin taslağıyla başlayacağız."

Sınıfta bir uğultu yükseldi. Kendi portreni çizmek en sıkıcı şeydi.

Easy yavaş yavaş Jenny'nin yanındaki masaya yürüdü, bakışlarını Jenny'den hiç ayırmıyordu. Açık kahverengi, çatlatılmış deri sırt çantasını masanın altına atıp Jenny'nin yanındaki metal tabureye oturdu. Sonra ağır ağır boynundaki kulaklığı çıkarıp kordonu ince, beyaz iPod'unun etrafına sardı. Eğilip Jenny'nin masasına karakalemle *Selam* yazdı. El yazısı erkeksi ve karışıktı.

Merhaba, yazdı Jenny de o güzel elyazısıyla hemen altına.

Bayan Silver her öğrenciye bir karakalem, kalın uçlu renkli kalem, ayna ve bir sayfa kâğıt dağıttı. Jenny kendi yansımasına baktı. Gözleri, içindeki gerginliği ele veriyordu. *Sorun değil*, dedi kendi kendine. *Callie sana flört et dedi.* İyi de Callie ona kalbin yerinden çıkacak kadar atsın da demiş miydi ki?

"Eee, Dalton canını sıktı mı?" diye fısıldadı Easy.

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı Jenny de. Acaba Callie, Easy'ye Jenny'nin henüz suçu üstlenip üstlenmemeye karar vermediğini anlatmış mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Callie canını sıkıyor mu peki?"

"Callie mi? Iıı, yo..." Jenny karakalemin tepesini ağzına götürdü. "İyi davranıyor."

"Şey, umarım başını çok derde sokmuyordur. Bazen yapar da."

Jenny bunun ne anlama geldiğini merak etti. Boş karalama kâğıdına döndüğünde Easy'nin de göz ucuyla çaktırmadan ona bakıp durduğunun kesinlikle farkındaydı. Eski Jenny'nin kalkıp Callie ne kadar *flört et* demiş olsa da yapmaması gerektiğini söylemesine fırsat kalmadan Yeni Jenny kıkırdayıp renkli kalemiyle Easy'nin kolunu dürttü ve kırmızı bir çizgi bırakmış oldu.

"Bu ne içindi şimdi?" diye fısıldadı Easy, izi inceleyerek.

"Sana dövme yapmak istedim." Jenny izin burun olduğuna kanaat getirip üstüne iki minik göz, altına da bir ağız ekledi.

"Çok güzel," dedi Easy de. Sonra o da kendi mavi kalemini kaptığı gibi Jenny'nin koluna *SELAM JENNY* yazıp kaşları çatık, dişlek bir karikatür çizdi, kafasının tepesine de kıvırcık saçlar ekledi.

"Benim portrem mi yoksa?" diyerek kahkaha attı Jenny.

"Hayır... seninki benim portrem miydi?"

"Yooo. Ama bir keresinde erkek arkadaşımın Pollock'tan Chagall'a kadar beş farklı tarzda portresini çizmiştim."

"Babamın da çalışma odasında bir Chagall'ı var," dedi Easy de. "Şeye benziyor, *Ben ve Köyüm*. Küçükken oturup saatlerce o resme baktığımı bilirim."

Jenny gafil avlanmıştı, gözlerini kırpıştırdı. *Ben ve Köyüm* en sevdiği tabloydu çünkü. "Sen... bir çocuğa göre fazla zevkliymişsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eee, erkek arkadaşınla hâlâ beraber misiniz?" diye mırıldandı Easy, bunu söylerken de utanarak başka tarafa döndü, kendi küçük aynasına dikkatle bakıyordu. Önündeki boş sayfaya kalın kalın çizgiler yapmaya başladı. Çizişini izlemek çok heyecan vericiydi..

"Ah, hayır," diye cevap verdi Jenny çabucak. O ve Nate yalnızca bir üç hafta kadar çıkmışlardı ve Nate Noel'e bir gün kala onu sepetlemişti. Zaten Jenny'den büyüktü ve muhtemelen gerçek kız arkadaşına dönebilmek için onu kullanmıştı.

"Yine de ondan bayağı hoşlanıyordun herhalde. Altı kez resmini çizmişsin."

Jenny kendi portresinde burnunun etrafını gölgelendirirken kafasında uydurduğu küçük yalanı yineliyordu ki birden ağzından dökülüverdi. "İşin aslı, o benden daha çok hoşlanıyordu."

"Eminim öyledir," dedi Easy de yumuşakça.

Jenny nefesini tutup Easy'nin tapılası profiline bir kez daha baktı. Karakalemini oynatırken Easy'nin de gizlice ona baktığını gördü. Tamam, kesinlikle doğru hareket değildi ama Jenny kendini tutamıyordu işte. Hem ayrıca Callie bunu kendi istememiş miydi?

"Eee Jenny, bildiğin sır var mı?"

Jenny'nin eli kaydı ve portresinin yanağına boydan boya koca bir çizik çizdi. Şuna ne dersin, Bay Dalton'la dışarı çıktığı görülen Brett o gece odaya sabaha karşı üçte döndü? Hiç de küçük bir sır değildi bu. Hımm, bir de ağız sulandıran başka bir sır daha vardı, Jenny'nin Easy'nin ağzının içine düşecek olması! "Imm, yok aslında," diye yanıtladı Jenny sessizce.

"Benim var," diye merak uyandırdı Easy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny yüreğinin resmen ağzına geldiğini hissetti. "Neymiş?"

Easy bakışlarını indirdi, sonra yeniden kaldırıp Jenny'ye baktı. "Yazacağım ama sonra okumalısın."

"Neden söyleyemiyorsun ki?"

"Çünkü bu bir sır." Easy yırtık bir kâğıt parçasına karakalemle bir şeyler çiziktirdi, üç kere katlayıp Jenny'ye verdi kâğıdı.

Jenny de notu alıp cebine soktu. Sonra aklına bir şey geldi aniden. Callie, Jenny'ye Easy ile flört etmesini salık vermişti ya, belki aynısını Easy'ye de yapmıştı. *Jenny'ye iyi davran, arada bir onunla takıl, birlikteymişsiniz gibi görünsün.* Jenny tüm bunların olduğunu şimdi görebiliyordu.

Ruhen çöktü. Hepsi bu muydu yani, bu kadar mıydı?

Jenny zil çalar çalmaz Jameson House'ta karşısına çıkan ilk kızlar tuvaletine sığınıp cebindeki notu açtı. Birbirine karışmış, karalanmış harfler şöyle diyordu:

Waverly'deki baykuşlar konuşuyor. Belki bir gün ikimize de konuşurlar.

Jenny notu buruşturdu, buruşturdu, küçücük yaptı ve cebine şokuşturdu. Easy Walsh'a sırılsıklam âşıktı işte, orası su götürmez bir gerçekti. Çocuğun her şeyine, dağınık saçları, gösterişli, biçimsiz dudakları, Chagall aşkı, deniz mavisi boya olmuş parmaklarına, her şeyine âşıktı.

Jenny sonunda kabinden çıkıp lekeli aynaya baktı. Ne aradığını bilmiyordu –belki de abidevi bir şeylerin yaşandığına dair fiziksel bir kanıt arayışındaydı.

Çünkü Easy'nin ona samimi bir şekilde kur yaptığından emindi. Callie ona yapmasını söyledi diye değil. Nereden bildiğinden emin değildi ama *biliyordu.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: BrettMesserscmidt@waverly.edu
Kimden: EricDalton@waverly.edu
Tarih: 6 Eylül Cuma
Konu: Fwd: Disiplin Komitesi toplantısı yaklaşıyor

Brett,

Ekteki e-posta Marymount'tan geldi, sana da iletiyorum çünkü yaklaşan DK toplantısıyla ilgili. Bilmen gerektiğini düşündüm.

Ve dün akşam yemekte bana eşlik ettiğin için teşekkürler. Çok... gençleştiriciydi.

Görüşmek üzere,

EFD

Gönderilen ileti:

Kime: EricDalton@waverly.edu
Kimden: MüdürMarymount@waverly.edu
Tarih: 6 Eylül Cuma
Konu: Disiplin Komitesi toplantısı yaklaşıyor

Sevgili Eric,

Bildiğin gibi yılın ilk DK olayı Easy Walsh ve Jennifer Humphrey'nin isimleri geçen durumun tartışması pazarteşi günü yapılacak. Bu olayla ilgili hiçbir hoşgörüye yer vermeyeceğimizi bildirmek istedim.

Ancak ne var ki, Bay Walsh aileden Waverly'li ve ebeveynleri bağışçı olduğundan bu durumun bazı sonuçları olacaktır. Ne ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zıktır ki Bayan Humphrey'nin başvuru dosyasını kendi ellerimle inceledim ve kendisi Waverly resim programına çok faydalı olacaktı fakat birinin de cezasını çekmesi gerekiyor. Eğer suçlu bulunursa, maalesef onu okuldan atmak zorundayız.

Yeni öğretim yılına doğru ilkelerle başladığımızdan emin olalım.

Şimdiden çok teşekkürler,

Müdür Marymount

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23

MESELE SPOR OLUNCA, BİR WAVERLY BAYKUŞU DAİMA TAKIM OYUNCUSU OLMALIDIR

Cuma günü öğleden sonra Brett yılın ilk alan hokeyi karşılaşmasından önce soyunma odasında oturmuş, Jeremiah'nın ona yazın hediye ettiği gümüş Tiffany yüzüğe parmağıyla hafifçe vuruyordu. Yüzük parmağına sıkışmıştı ama Brett çıkarmak istiyordu. Eric'in aile limuzininin yumuşacık deri koltuklarına gömüldüğü andan beri aklı hep ondaydı (bu arada, Eric Waverly'ye yelkenli yaparak döndüğü için Brett'i de okula limuzinle göndermişti). Öpüşmemişlerdi bile ama Brett her yerinden Eric'in kokusunu duyabiliyordu. O lezzetli Acqua di Parma yok muydu! Ve bu sabah içtiği sütlü kahvede de akşamki L'Evangelie Bordeaux tadı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam," dedi arkasından utangaç bir ses.

Brett yana döndüğünde uzun, çimen yeşili bankta yanında Jenny'nin oturduğunu gördü, çoraplarını dizliklerinin üstüne çekiyordu. Vahşi kahverengi saçları yukarıdan atkuyruğu yapılmıştı, üzerinde de gri Champion şort ve turuncu Les Best logolu, lila rengi bir tişört vardı ki, Manhattan Şarkütericilerinin yaşadığı alanda çılgın-kolejli-kız anlamına gelen bir kıyafetti. Eric'in e-postasını aldığında Brett, Jenny için üzülmüştü ama Callie ve... Easy ile yatağa girerseniz olacağı buydu. "Selam," dedi Brett.

Jenny çişi varmış gibi bacaklarını çapraz tutarak sırıttı. "Şey, bence bilmen gereken bir şey var."

Brett, Jenny'ye dümdüz baktı. Yoksa o gece Easy ile olanları anlatıp kafasını şişirmeye niyeti mi vardı? Belki de Callie, Tinsley'nin okuldan atılışıyla ilgili bir şey yumurtlamıştır? Her neyse, Brett duymak için can atıyordu. "Ne?"

"Seni... seni içeri girerken gördüm. Gece yarısı. Ve nereye gittiğini de biliyorum."

Brett bakakaldı, dudakları korktuğu zaman olduğu gibi büzüldü. "*Ne?*" Sesi duyulamayacak kadar kısıktı.

"Sorun değil," dedi Jenny hemen. Brett'in beti benzi attı, gözleri daha da iri ve koyu görünüyordu. Jenny, Brett'e bir şey söylemenin bir anlamı olup olmadığını boş vakitlerinde etraflıca düşünüp taşınmıştı. Mesele şu ki, Jenny sır tutmada iyi değildi. Gidip tüm dünyaya anlatacak biri değilse de en azından bir kişiye söylemeliydi. Bu da sırrın yükünü bir nebze hafifletiyordu. O halde Brett'in sırrını yine Brett'e söylemekten ne çıkardı ki?

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldandı Brett ve kafasını çevirip yeni biçilmiş çimlere baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak, lütfen, *lütfen* endişe etme," diye ısrar etti Jenny, sesi çatlayarak. "Sırrın güvende. Samimiyim. Belki de hiçbir şey söylememeliydim."

Koç Smail sahanın ortasında düdüğünü çaldı. "Kızlar! Toplanın!"

Brett, Jenny'ye baktı. Acaba ciddi miydi yoksa onunla oyun mu oynuyordu? Jenny'ye güvenebilir miydi? Geçen sene Brett, Callie ve Tinsley geceleri odada oturur, birbirlerine ne kadar sıradan ya da muhteşem olduğu fark etmeksizin o günün bütün ayrıntılarını anlatırlardı. Neredeyse kardeş kadar yakın üç arkadaştılar çünkü birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, birbirlerine ne kadar sinirlenseler de bir gün birbirlerinin nedimesi olacaklarını biliyorlardı. Ancak Tinsley/E fiyaskosu Brett'i biraz kuşkuya düşürmüştü. Eğer Callie, Tinsley'ye böyle ihanet edebiliyorsa, -gerçi Brett gerçekte neler olduğunu bilmiyordu ama yine de- kim bilir ona neler yapabilirdi?

"Kimseye söylemesen iyi edersin," diye onu uyardı Brett, Jenny'nin sinir bozucu derecede masum ifadesini görmezden gelerek. Şehirli bile olsa kimse bu kadar masum olamazdı canım.

"Bak, bildiğim kadarıyla böyle bir konuşmayı hiç yapmadık," diye ısrar etti Jenny sadakat kumkuması şeklinde. "Ama... sadece emin olmak istedim... İyi misin? Çünkü biraz kafan dağınık gibi görünüyorsun."

Brett hokey sopasını kapıp ayaklandı. Kimse ona iyi misin diye sormazdı, hatta anne babası bile, o yüzden de ne cevap vereceğinden emin değildi. "Imm, bilmem. Sonra konuşsak olur mu?"

Jenny de hevesle gülümsedi. "Tabii. Görüşürüz!" O da sopasını alıp küçük adımlarla sahanın ortasına, takımın beklediği yere doğru koştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baksana!" diye seslendi Brett. Jenny arkasına döndüğünde Brett onda yine o tanıdık, garip parıltıyı gördü –sanki Tinsley'den naklen yayın izliyordu Brett çünkü Jenny'nin de o aynı 'özel bir şey' sızıyordu her hücresinden.

Jenny arkasından koşan Brett'e döndü. "Easy ile senin aranda ne oldu?" dedi Brett sessizce. "Şey, aslında bunu sana söylememem gerekiyor ama Marymount seni örnek göstermek istiyor, yani okulun ilk günleri herkese ibret olmanı istiyor. Yani... okuldan atılmanı engellemek için elimden geleni yapacağım ama neler olur, ben de bilmiyorum."

"Ah." Jenny'nin omuzları düştü. *Atılmak mı?* "Imm, sağol."

Zeytuni tenli, abanoz saçlı ve MAC ruj kaplı dolgun dudaklı Celine Colista çimleri eze eze onlara yetişti. "Jenny, Callie tezahüratın sözlerini sana verdi mi?"

Jenny hayır anlamında kafa salladı.

"Tezahürat mı?" diye sordu Brett.

"Evet, Jenny de *ponpon* kızlara katılıyor," diye açıkladı Celine yavaşça.

Brett huzursuzca başını salladı. Sonra Celine yeniden Jenny'ye döndü. "Hadi. Gidip Callie ile konuşalım."

Callie sahadaki uzun metal bankta oturuyordu ve hokey sopasını yeniden bantla kaplıyordu. Celine ve Jenny'nin ona doğru geldiğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. *Siktir*. Benny ve Celine şu ponpon kız fikrinin gümbürtüye gitmesine izin vermeyecekti anlaşılan.

"Callie," diye kuğurdu Celine. "Tezahüratımızı yazdın mı canım?"

"Çalışıyorum daha."

"Elini çabuk tut ama!" dedi Celine. "Tamam, neyse, bu gece partide birlikte bitiririz." Celine, Callie'ye göz kırpıp yeniden seke seke sahaya koştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny, Callie'ye döndü. "Partide mi?"

"Hı hı," diye yanıtladı Callie sopasına bakarak. "Kara Cumartesi-öncesi bilmem nesi. Sadece kızlar için. Sen de gelmelisin. Herkes şık şıkıdım giyinecek!"

"Nasıl yani?"

"Orası da son dakikaya kadar sır. Ama parti bu gece, büyük ihtimal Dumbarton'da üst kattaki ortak salonda."

"Bu gece mi?" Jenny hüsrana uğramış gibiydi. "Bu gece yeni gelenler için düzenlenen dondurma yeme buluşmasına gitmek zorundayım."

"Her neyse. Bir şekilde kaçarsın."

"Hayır, e-postada gelmek mecburidir yazıyordu." Jenny omuz silkti. "Gitsem iyi olur. Ama Kara Cumartesi'yi iple çekiyorum. O zaman gizli bir parti daha var, değil mi? Şu ponpon kızlar işi de kulağa çok hoş geliyor."

"Boşver ya, ponpon kız büyütülecek bir şey değil. İstemiyorsan, yapmasan da olur."

"Hayır, istiyorum!" Jenny sesinin titremesine bile engel olamıyordu. Bütün kızlar onunla konuşuyordu ve kendini hiç olmadığı kadar her şeye dahil hissediyordu ama aynı zamanda da okuldan atılmanın kıyısındaydı.

Tezahüratın hiç-de-komik-olmayan bir şakadan ibaret olduğunu itiraf etmek için Callie'nin içi içini yedi ama birkaç yıl önce takımın o zamanki kaptanı Tasha Templeton yeni kıza kekleneceğini söylediği zaman takımdaki diğer kızlar kaptana yüklenmişti. Sutyenlerinin meme kısmını delmişlerdi mesela. Kimse onunla aylarca konuşmadı. Erkek arkadaşı ondan ayrıldı ve kız bütün gücünü kaybetti. Callie bunu göze alamadı.

Birden Callie, Jenny'nin sıska kollarına baktı ve sağ tarafta tişörtünün altından okunan harfleri seçti. Jenny izi sil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek için kolunu ovalamıştı galiba ama Callie buna rağmen o çok iyi tanıdığı, erkek el yazısını ve Easy'nin hep çizdiği o aptal, dişlek surat çizimini gördü. O anda midesi düğümlendi sanki, ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Easy bu kaltağın koluna yazı yazarak ne yaptığını sanıyordu?* Ama sonra kendine mani oldu. *Sakin ol. Bunu ondan sen istedin.*

"Eee, Easy nasıl?" diye bilmek istedi Callie tüm endişelerini içine gömerek.

"Ah," diye viyakladı Jenny.

"İyi anlaşıyor musunuz?"

"Hı hı."

"Güzel." Şansımız varsa öğretmenler de öyle düşünür. Peki Easy niye Jenny'nin koluna yazı yazma ihtiyacı duyuyordu ki yani? Buna hiç gerek yoktu. Özellikle de o dişlek karakteri çizmeye. O karakter Callie'nindi: Brooklyn'e kaçıp bütün zamanı Williamsburg'de vintage giysiler ve avangart sanat eserleri alarak geçirdikleri o gün birlikte yapmışlardı. Aşağı Doğu Yaka'daki Schiller's Likör Bar'a gitmişlerdi ve Easy o aptal suratı oradaki mönünün arkasına çizmişti. Sonra da avuç içi kadar banyoya saklanıp öpüşmüşler ve bütün sabırsız Fransızları sinir etmişlerdi.

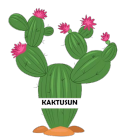
Callie'nin tek istediği azıcık kur yapmasıydı ve her zamanki gibi Easy yine sınırları aşmıştı. Aman *neyse.* Eğer Jenny DK'da suçu üstüne alacaksa, varsın olsun, o dişlek karakter de onda kalabilir.

"Hadi." Callie, Jenny'nin kolunu tuttu, kıskanç görünmemek için kendini zorluyordu. "Smail bize şeytani bakışlarından fırlatıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: EasyWalsh@waverly.edu
Kimden: CallieVernon@waverly.edu
Tarih: 6 Eylül Cuma
Konu: Seni özledim!

Selam hayatım,

Seni özledim! Lütfen bugün saat beşte kütüphane merdivenlerinde buluşalım. Geç kalma sakın!

xoxoxoxxoxox,

C

Hamiş: Jenny'den ne haber?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: JenniferHumphrey@waverly.edu
Kimden: MüşteriHizmetleri@rhinecliffwoods.com
Tarih: 6 Eylül Cuma
Konu: Spa kürü

Sayın Jennifer Humphrey,

Callie Vernon, spa merkezimizde rahatlatıcı kür yaptırmanız için size bir hediye çeki göndermiş bulunuyor. Shiatsu masajı ve oksijenli yüz bakımı için adınız kaydedilmiştir. Randevu almak için lütfen arayarak ya da e-posta atarak bize ulaşınız.

Saygılar,

Bethany Bristol

Rhinecliff Woods Spa Merkezi Yöneticisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

WAVERLY BAYKUŞLARI NADİR KİTAPLAR ODASINI YALNIZCA DERS ÇALIŞMAK AMACIYLA KULLANMALIDIR

"Göremiyorum," diye mırıldandı Easy, Callie onu gözleri bağlı bir halde kütüphane basamaklarından yukarı çıkarırken.

"Önemli olan da bu zaten. Sana sürpriz yapıyorum."

Callie üzerinde herhangi bir tabela olmayan, meşe kapıyı itti. Kapının arkasında duvarlarca kitap, camlı dolaplarda kâğıt tomarları, deri koltuklar ve ufacık Mondrian desenli bir cam vardı. *Çok* romantikti. Ellerini Easy'nin gözünden çekti.

"Kütüphane mi?" Easy kafası karışık vaziyette etrafına bakındı.

"Bildiğin kütüphanelerden değil." İber Yarımadasına uçarken uçakta dağıtılan kırmızı, saten göz maskesini çöz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dü. "Hatırlamadın mı? Nadir kitaplar odası! Burası ilk..." Derken durdu, bir tutam sarı saçı omzunun arkasına attı. Ne demeliydi? İlk kez aşkımızı tamamladığımız yer mi? Hiçbir şeyi tamamladıkları falan yoktu ki. Yiyişmişlerdi, o kadar. Callie elini Easy'nin pantolonunun üstünde gezdirmişti. O zamanki erkek arkadaşı olan Brandon'ı aldatmıştı.

"Evet, fark ettim," diye cevap verdi Easy odada dolaşarak, elini bir raf dolusu nadir bulunan tozlu kitap üstünde gezdirdi. Malum J. L. Walsh ve R. Dalton sayesinde kocaman cam bir dolabın içinde Steinbeck, Faulkner ve Hemingway romanlarının ilk baskıları yer alıyordu. Duvarda dört büyük Rothko tablosu asılıydı, üçü de farklı boyutlarda siyah beyaz kare çalışmalarıydı.

Callie deri koltuklardan birine çöktü. Buz gibi deri bacaklarının arkasını üşüttü ve derisi tavuk gibi oldu. "Belki o geceyi yeniden yaşarız?" dedi yumuşakça, Easy'nin soluk gri tişörtünü çekiştirerek. "Gelsene, rahat otur."

Ayağa kalkıp Easy'yi yavaşça kahverengi deri sandalyeye çekti. Kucağına oturup çocuğun boynunu öpmeye başladı. Easy de elini Callie'nin kâğıttan ince beyaz tişörtünün altına sokup Oscar de la Renta'dan alınmış, dantelli sutyeni yokladı.

İşte bu *mükemmeldi.* Eski kitap kokusu, köşedeki Tiffany buzlu camlı lambanın arada bir parıldaması, tüm bu durağanlık... Callie kendini babasının çalışma odasında yaramazlık yapıyormuş gibi ya da 1700'lerde yaşayan mutsuz bir barones gibi hissetti, sadece çay saatinden önce biraz eğleniyordu. Tıpkı D. H. Lawrence romanlarından çıkma bir sahne gibiydi. *Âşık Kadınlar*'dan mesela.

Ve sonra Easy'nin gözlerinin açık olduğunu gördü. Hem de sonuna kadar açık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?" diye sordu Callie geriye çekilerek.

"Bence bu V'nin ilk baskısı," diye mırıldandı Easy, daha iyi görebilmek için öne eğilerek. "Daha önce burada olduğunu hiç fark etmemiştim..."

Callie hüsrana uğramışçasına ufak bir çığlık attı ve dizlerini göğsüne çekti, bunu yaparken de Easy'nin çenesine çarptı.

"Ne var?" diye bağırdı Easy de.

"Yok bir şey," dedi Callie sessizce, içindeki incinme istediğinden de fazla belli oluyordu sesinden. Easy ile yaşadığı bu kusursuz anın mahvolduğu gerçeğinin bilincine oturmasına engel olmaya çalıştı. Çok geç. Sesi titriyormuş gibi çıkmasın diye ayarlamaya çalıştı. "Eee, Jenny ile flört ettiğini duydum..."

Easy ondan biraz uzaklaştı. "Fark mı ettin? Ne demek istiyorsun?"

"Kızın bütün kolunu boyamışsın."

Easy dudaklarını yaladı. "Ah."

"Eee? İyi gidiyor mu bari?"

"Gidiyor işte."

"Öğretmenlerden sizi gören oldu mu, yani birbirinize kur yaparken?"

"Imm, yalnızca Bayan Silver sanırım..." Easy ayaklanıp çenesini kaşıdı.

Yeterince iyi değildi. Bayan Silver'ın onları görüp görmemesi hiç önemli değildi ki, o Bayan Emory ile arkadaş değildi çünkü. "Belki de orkestra çalışmalarının yapıldığı odanın yakınlarında flört etseniz daha iyi olur?" Bayan Emory pazarları, salıları ve perşembeleri Waverly orkestrası Fermatas'ın şefiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun bir sessizlik oldu. Callie cama vuran ağaç dallarının tıkırtısını duyabiliyordu.

Nihayet Easy konuştu. "Tek derdin başının belaya girip girmediği, değil mi?"

"Hayır!" diye cırladı Callie. "Tabii ki değil! Ben sadece-"

Easy elini kaldırdı. "Bu doğru değil. Jenny'nin hiçbir suçu yok. Onu bu işin içine sürüklememeliyiz bence ve de senin suçunu üstlenmemeli."

"Sen ne diyorsun ya?" diye bastırdı Callie. "Okuldan atılmam umurunda değil mi yani?" Callie gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince parmağını dudağına götürdü. O kadar sert ısırdı ki neredeyse kanatıyordu.

"Hayır, tabii ki umurumda ama-"

Callie başını iki yana salladı. Şahdamarında atan nabzını duyabiliyordu. "Hayır. Anlaşılan değil. Umurunda olsaydı, burada kalmam için elinden geleni yapardın."

"Tek yaptığın beni parmağında oynatmakken neden seni burada tutmak isteyeyim ki?" diye karşılık verdi Easy çıkışarak, sesi sessiz kütüphanede yankılandı.

Callie'nin ağzı açık kaldı. "Anlamadım?"

"Söylediğimi duydun," diye fısıldadı Easy öfkeyle. "Lafını geri al."

Easy iç geçirdi. "Callie..." diye başladı ve durdu. Callie'ye seninle-ne-yapacağım dercesine baktı.

Callie neden böyle bir şey söyleme dürtüsüne engel olamadığını anlamadıysa da şu cümleyi söyleyiverdi: "Biliyor musun, Brandon olsa yapardı."

"Brandon mı?" diye sordu Easy. "Brandon... Buchanan?" diye alaya aldı.

Callie de hemen yapıştırdı. "Evet, Brandon! En azından Brandon-"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En azından ne?"

Bana değer veriyordu, diye düşündü Callie. *En azından onunlayken nerede durduğumu biliyordum*. Güçlükle yutkunup pencereye döndü. Dışarıda iki baykuş bir ağaç dalında birbirine sokulmuştu. Sanki öpüşüyorlardı.

Easy odada volta attı. "Ne yani, tekrar Brandon'la çıkabilmek için benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Callie nefesini tuttu. "Öyle bir şey demedim! Sen ayrılmak mı istiyorsun ki?" Callie'nin kalbi şimdi gerçekten küt küt atıyordu. Bu muydu yani? Birdenbire başı döndü, midesi bulanıyordu, sanki uçsuz bucaksız bir uçurumdan yuvarlanmak üzereydi de sarp kayalara tutunmaya çalışıyordu.

"Beni parmağında oynatmaktan vazgeç yeter," dedi Easy burnundan soluyarak. "Eğer sence Brandon –ki kendisi son derece 'nonoş' bu günlerde- senin için bunu yapardı diye düşünüyorsan, belki de onunla çıksan daha iyi olur."

"En azından o beni seviyordu!" dedi Callie yakarırcasına. "En azından Brandon seks yapmak istiyordu!" Callie'nin sözleri birkaç saniye havada asılı kaldı. Easy'nin dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibiydi. Fakat sonra ağır meşe kapı tıklatıldı. İkisi de donup kaldılar.

"Merhaba?" dedi kısık bir ses. Gelen genizden konuşan, baş kütüphane sorumlusu Bay Haim'dı. "Bir sorun mu var?"

Callie, Easy'ye bakıp dişlerini gıcırdatarak, "Yalnızca ders çalışıyoruz!" dedi.

"Biraz daha sessiz olmalısınız," diye fısıldadı Bay Haim. Kapıyı aralayıp kafasını uzattı. "Bu odada gürültü çıkarılması hoş karşılanmaz."

"Her neyse," diye bağırdı Easy, tişörtünü düzeltip orta parmağını havaya kaldırarak. "Ben gidiyorum." Bay Haim'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürtünüp geçerken arkasına dönüp Callie'ye veda etmedi bile.

"Burası sükunetle çalışılan bir mekândır," dedi Bay Haim ezberden okur gibi, Waverly kravatını nefes alamayacak kadar sıktı. "Bağırmak da hoş karşılanmaz."

"Özür dilerim dedim ya!" diye haykırdı Callie.

"Hâlâ bağırıyorsunuz."

Callie gözlerini devirdi. Az önce ne *bok* olmuştu? Kütüphanenin ana girişine inen mermer basamaklara çöreklendi. Uzun, dar bir pencereden aynı sarmaş dolaş baykuşların daha alçak bir dala konduğunu gördü. Durup cama tıklattı Callie, baykuşlar tüylerini kabartıp farklı ağaçlara uçuştu.

"Kendinize bir oda tutun!" diye bağırdı ardından da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: Görünmez liste
Kimden: CelineColista@waverly.edu
Tarih: 6 Eylül Cuma
Konu: ÇOK GİZLİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dumbarton Kara Cumartesi-öncesi Partisi:

Gizem ve Büyü Şehri Agrabah'a hoş geldiniz

YALNIZCA KIZLAR!

SON ON DAKİKA!

HADİ KALDIRIN KIÇINIZI!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU ASLA ODA ARKADAŞI SARHOŞKEN ONUN YERİNE CEP TELEFONUNA BAKMAMALIDIR

Callie, Pimpernels'den aldığı, yeni, çimen yeşili Prada elbisesini giydi, rengarenk Pucci bir eşarp taktı ve ayağına da altı santim topuklu Manolo'larını geçirdi. Uzun, çilek sarısı saçlarını seksi, Asyalı tarzı, dağınık topuz yapıp kirpiklerine de kalın bir tabaka rimel sürdü. Diğer kızların kıskançlıktan çatlayacağının farkındaydı ama önemli olan da buydu zaten. Bazen etrafta erkekler *yokken* giyinmek çok daha eğlenceli oluyordu!

Kara Cumartesi-öncesi partisi Dumbarton kızlarının bir geleneğiydi. İnanılmaz derecede havalıydı çünkü bir tek seçilmiş davetliler katılabiliyordu ve her zaman çılgın bir konusu oluyor partinin. Benny Cunningham ve Celine Colista

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alan hokeyi idmanından erken kaçıp en üst kattaki ortak odayı Arap Geceleri'nden fırlamış bir harikalar diyarına dönüştürmeye gitmişti. Devasa pencerelerin bütün perdelerini sımsıkı kapatıp ortamı loş ve gizemli hale getirmişlerdi. Sonra da parıldayan ışıklar, mumlar, yastıklar, tütsüler, Grey Goose votka, mini joint'ler yerleştirmiş, duvara fil ve çok kollu tanrı resimleri asmış, aralara dikkatlice herkesin eski Hindistan'ın ünlü seks kitabı *Kama Sutra* fotoğrafları koymuşlar, Benny'nin bir gece önce Amazon.com'dan siparişle aldığı garip, seksi bir Bhanga müziğini de fona eklemişlerdi. Kısacası oda tamamıyla çılgın bir âlem için hazırlanmıştı, tek eksik erkeklerdi.

Callie erken gelmişti, Easy-ve-nadir-kitaplar-odası kâbusunu zihninden sökebilmek için hızlı ve azimle içiyordu. Bardağını tekrar doldurup köşeye kurulmuş camın önündeki yere ilerliyordu ki birden o sırada yeni gelen Brett ile çarpıştı.

"Ah!" Birbirlerine derin bakışlarla baktılar. Brett'in üstünde hâlâ derslere girerken giydiği giysiler vardı, o iç kapatıcı vişneçürüğü pantolon ve beyaz Calvin Klein gömlek. *Alo?* Kara Cumartesi-öncesi partisine böyle giyinmek resmen kurallara aykırıydı! "N'aber, Jeremiah nasıl?" diye sordu Callie.

"Jeremiah?" Brett ona boş boş baktı.

"Erkek arkadaşın olan?"

"Ah, evet."

"Ne, yoksa ayrıldınız mı?"

"Hayır da..." Brett hakikaten lafı geveliyordu. Callie, Sage'in yanılıyor olduğunu düşündü –belki de Brett üst sınıflardan birine âşık değildi, belki de Jeremiah ile kötü bir seks deneyimi yaşamışlardı. Ya da belki de gerçekten *iyi* seks. Dünyadan Brett'e –söz konusu bir seks eylemini söz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de yakın arkadaşına yumurtlamamak hiç de iyiye alamet değildi.

Ardından Brett de ilgiyle gözlerine kıstı. "Easy nasıl peki?"

"İyi."

Pencerenin önündeki mindere oturdular, ikisi de likör dolu Waverly kupalarından içkilerini içti. Geçen sene yine bu odada Brett, Callie ve Tinsley Kara Cumartesi-öncesi partisinde bir arada oturup erkek arkadaşlarından bahsetmiş, sırayla birbirinin içkisini doldurmuşlardı. Bir yılda ne kadar çok şey değişmişti.

Callie arkadaşını süzerek saçlarını omzundan arkaya itti. Acaba Brett arkadaşlarını okuldan attırdığı için özür dilemek amacıyla ondan Tinsley meselesini açmasını bekliyor olabilir miydi? Brett'in başarılı olamadığı bir tek konu varsa o da kendini savunmasız bırakmaktı. "Bahse girerim, Tinsley olsa partinin altını üstüne getirirdi."

Brett önce çekimser kaldı, sonra mırıldandı, "Evet, bence de."

"Burada olmaması çok kötü," diye devam etti Callie de sessizce. *Evet, hazır olun, işte konuya girdik.*

Brett diklendi. "Evet, burada olmaması gerçekten de çok kötü, değil mi?"

Bekleyin, ne? Callie'nin, Brett'ten beklediği yanıt bu değildi ki. Hani nerede kaldı, *Çok üzgünüm, sana olanları anlatacağım* ya da en azından bir *Hadi bu olanları unutup odamıza gidip içelim ve arada kaçırdıklarımızı birbirimize anlatalım?* Bunun yerine iki kız da birbirine dik dik bakarak oturdu, karşısındakini koklayan iki köpek gibiydiler, havlayıp havlamamaya karar veremiyorlardı adeta. Birdenbire çılgın bir Hint tekno şarkısı gürledi hoparlörlerden. Mi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

safirlerin geri kalanı da gelmişti ve oda Dior Poison kokan, garip kılıklı kızlarla dolmuştu.

"Tren olma zamanı!" diye çığırdı Benny. Başına lila rengi havlı kumaştan bir türban sarmış, beline de kaleidoskopik renkli bir Pucci eşarp bağlamıştı. Sage bileğini tutup kikirdedi, o da bir Waverly bayrağı bulup tüm vücuduna sari gibi dolamıştı. Kıkırdaşarak Callie ve Brett'in yanından geçtiler.

"Hadi bayanlar!" diye carladı Celine. "Bok koklamış suratınıza bir çeki düzen verin artık!"

Başka zaman olsa, partinin ruhu olmak adına tavşan kostümü giyip *Kuğu Gölü* balesi yapmaktan bile kaçınmayacak olan Brett ayağa kalktı, kucağındakileri silkeledi ve omuz silkti. "Ben gidiyorum." Sonra da arkasını dönüp odadan çıktı.

Callie orta parmağına kapkalın, çimen yeşili örtüyü sararak gidişini izledi. Hemen yanında bir şey titreşti. Brett'in avuç içi kadar Nokia'sıydı bu. Arayan Brianna Messerschmidt'ti. Callie başını kaldırıp Brett'e seslenmeye başladı fakat sonra vazgeçti. Geçen sene Brett bir yerde unuttuğu zamanlarda onun telefonuna hep Callie bakardı. Bu sene her şey birdenbire telefonuna bakamayacağı kadar çok mu değişmişti ki? Callie telefonu kaptığı gibi açtı.

"Selam, ben Callie!"

"Neredesiniz?" diye bağırdı Bree seksi ve buğulu bir sesle. "Baharat dükkânında mı? Kulağa muhteşem geliyor?"

Callie uzun koltukta arkasına yaslandı. "Hayır. Sadece bir yatakhane partisi."

"Bir ara okulunuza bir uğramak *zorundayım*."

"Harika olur." Callie içinden, keşke Bree bu coşkusunun bir kısmını yaramaz küçük kardeşine de geçirebilse, diye düşündü. "Brett'i bulmamı ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok ya, beni aramasını söyle. Hafta sonu annemleri ziyarete Jersey'ye geldiğimi söylersin."

Jersey mi? Hangi Jersey, New Jersey? Callie, Brett'i hep Doğu Hampton'lı zannederdi oysa...

"Ama dinlesene, Callie? Kardeşimin takıldığı şu öğretmen var ya? Hani akşam yemeğine çıktılar falan?"

"Iıı-" Callie bariz bir şekilde pançında boğuluyordu. *Ne?*

"Eric Dalton? Sana anlatmıştır, değil mi?"

"Imm, tabii ki." Callie'nin bütün vücudu terlemeye başladı. Bu sabah sadece birkaç kaşık vanilyalı yoğurt yemişti. Bir kupa votkalı panç ve evet, şu an sarhoştu. Başı dönüyordu: Brett ondan birden fazla sır saklıyordu, tamam.

Hattın diğer ucunda Bree derin bir nefes aldı. "Dinle şimdi. Ben Columbia'da son sınıftayken bir arkadaşım Eric Dalton'ın kız arkadaşıydı. Ve bana çok piç bir tip olduğunu söyledi. Anlayabiliyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı Callie hiç düşünmeden. Belki de Brett'in böyle aklı bir karış havada gibi gezmesinin sebebi, Jeremiah ile yatması değildi. Belki de Eric Dalton ile birlikte olduğu için kendini kaybetmişti. Callie çantasında sigara arandı. Brett ne hakla bu çığır açan haberi ondan gizlerdi? *Alo,* yoksa tamamen yabancı mı olmuşlardı?

"Ama ne komiktir ki," diye devam etti Bree kahkahalara boğularak. "Bakarsın St. Patrick'te düğünlerine gideriz! Kardeşim bir Dalton olur!"

Başının dönmesini unutan Callie içkisinden bir koca yudum daha yuvarladı. "Sence de Brett ona göre biraz küçük değil mi?"

"Ah, öyle tabii. Her zaman kardeşimden elli metre uzak durmasını yeğlerim ama Brett'in de kafasının içinde kendi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyni yok mu? Neyse, sen bu mesajı ona mutlaka ilet de. Bir de beni aramasını söyle. Çav!"

"Imm, tamam. Çav!"

Callie dudaklarını birleştirdi ve uzun bir süre telefonun ufacık ekranına bakakaldı. Nihayet bakışlarını kaldırdı. Tren olanlar hâlâ odada dolanıyordu.

Siktir et. Votka panç midesini yakarken sevinçle bir çığlık atıp vintage bir Alexander McQueen elbise giymiş, saçına da zeytin yaprakları takmış Alison Quentin'in belini kavradı ve nefes kesici, sarhoş, dans eden kızlar sırasına katılıp koridora doğru ilerledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU SARHOŞ ESKİ KIZ ARKADAŞIN GÖSTERDİĞİ YAKINLIĞA HER ZAMAN DİRENMELİDİR

Brandon, Dumbarton'ın çimenliğini Richards'a doğru boydan boya geçiyordu ki, 1920'lerin özgür kadınları havasında giyinmiş, havaya tekmeler ata ata sigara içen bir kız gördü.

"Merhaba tatlım!" diye seslendi kız. "Hadi gel, benimle dans et."

Brandon o tarafa yürüyüp ışığa doğru gözlerini kıstı. Callie'ydi bu. Sarhoş muydu yoksa? "Selam," diye seslendi Brandon da.

Yanına yaklaşır yaklaşmaz Callie boynuna atılıp yüzünü boynuna gömdü.

Meyveli panç, sigara ve her zaman kullandığı o papatyalı şampuandan kokuyordu. Brandon içinin ürperdiğini his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

setti. Callie'nin saçının kokusunu duymak geçen yılın hatıralarını canlandırdı içinde. Bir gece geç saatlerde ortak odada bir battaniyenin altına girip birbirlerini soymuşlar ve çıplak karınlarına parmaklarıyla seksi mesajlar çizmişlerdi. Callie, Brandon'a devasa, yaşlı gözlerle baktı.

"Brandon. *Selaaaammm.*"

İşte o zaman Brandon nefesini duydu. "Ooo." *Kesinlikle* sarhoştu. "Bütün şişeyi tek başına mı devirdin?"

Callie kendine çeki düzen verip gülümsedi. "Ben iyiyim," diye kuğurdu. "Sigaramdan içmek ister misin?"

"Hayır, sağol."

Callie de omuz silkip sigarayı tekrar dudağına götürdü. "Dinle," dedi peltekçe, uzun manikürlü tırnağını Brandon'ın çıplak kolunda aşağı yukarı gezdiriyordu. "Dün biyoloji dersinden sonra bana niye o kadar kötü davrandın?"

Sokak lambasının ışığı altında Brandon, Callie'nin bacaklarının tavuk gibi olduğunu görebiliyordu. "Easy ve Jenny konusunda mı? Gerçeği söyledim."

"Hayır, söylemedin," diye alaya aldı Callie ve Brandon'ın burnunun ucuna dokundu. "Kimse kimseyi benden çalmıyor. Her şeyin arkasında ben varım."

Brandon kaşlarını çattı. "Hayır, Callie. Jenny ondan *hoşlanıyor*. Birbirlerinden hoşlanıyorlar."

Callie de kıkırdadı. "Çünkü ben onlara öyle yapın dedim."

"Hı?"

"Onlara birbirinizden hoşlanın dedim." Callie eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. "Hop. Bu bir sırdı."

Brandon hayır anlamında kafa salladı. "Ama Jenny ondan *gerçekten* hoşlanıyor. Easy de öyle."

"Sizi öyle inandırmaya çalışıyorlar!" diye haykırdı Callie, sonra da ağzını kapadı. "Çaktın mı?" dedi peltekçe ve kısık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir sesle, sonra da salak salak sırıtmaya başladı. "Öyleymiş numarası yapıyorlar ki Easy'yi odama aldığım için benim başım belaya girmesin!"

Brandon bir saniye kalakaldı. Dün bahçede Jenny numara yapıyordan daha samimi görünüyordu ama. "Ve ikisi de bunu kabul etti?"

"Evet."

"Jenny de?"

"Tabii. Jenny halinden memnun." Callie sigarasının külünü silkti ama o kadar sarhoştu ki kül ayak parmağına düşüp tırnağını simsiyah yaptı.

Brandon başını iki yana salladı. Callie'ye baktı, kız her ne kadar gamsızım havasında olsa da, sanki gizlice kızlar tuvaletine kapanıp saatlerce ağlamış gibi görünüyordu. Brandon onu kollarına alıp uyutmak istedi.

"Yani, senden de istemiş olsam benim için başka bir kızla flört *ederdin* değil mi?" diye sordu sözcükleri dilinde zor döndürerek.

"Iıı... hayır?" Brandon ellerini cebine soktu.

Callie üzüldü, hayal kırıklığına uğradı. "Yapmaz mıydın?"

Brandon önüne baktı. "Eğer seninle çıkıyor olsaydım, başka bir kıza bakmazdım bile."

"Ah, Brandon," diye iç geçirdi Callie. "Çok geyiksin."

Ne komik. Brandon da kızların romantizmi *sevdiğini* zannederdi.

Callie yüzü aydınlanarak parmak şaklattı. "Hey, Brett'in şu Eric Dalton'la yatmasına ne diyorsun peki?"

"Ne? Duymadım."

Callie iki elini birden ağzına götürdü ve sonra yavaşça çekti. "Belki bunu da söylememeliydim..." Dudağını ısırdı. "Hop."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Herkesin bildiği bir haber mi bu?" Brandon henüz Bay Dalton'la tanışmamıştı, onu sadece okulun ilk günü şapelde görmüştü ama bir öğretmenin öğrencisiyle bırakın yatmasını, ona sulanması bile son derece bayağı bir şeydi.

"Bilmiyorum." Callie yere çimlere baktı. "Ben de bilmiyordum, Brett artık bana hiçbir şeyini anlatmıyor, o yüzden..." derken durdu Callie.

Brandon emin olamıyordu ama Callie az sonra gözyaşlarına boğulacaktı sanki.

"Hey..." Elini Callie'ye uzattı. "İyi misin?"

Birdenbire Callie sigarasını çimenlere attı, Brandon'ı tutup dudaklarına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu. Brandon ilk başta direndiyse de Callie'nin naneli rujunun tadını alınca ister istemez içi eridi. Öpücük ne kadar da iyi gelmişti. Sıcak, yumuşak ve tatlıydı, tıpkı bir yıl önceki gibi. Brandon battaniyelere sarınarak izlenen futbol maçlarını, metroyla tıngır mıngır şehre gidişleri, Callie'nin kucağında uyuyakalmasını ve resmi akşam yemeklerinde ayaklarıyla birbirini dürtmeleri hatırladı.

Fakat sonra Callie'yi geri itti Brandon. Bunu çok istiyordu, Callie ile tekrar öpüşmenin hayalini binlerce kez kurmuştu ama bu, bu hiç doğru değildi. Hayır, değildi.

"Sorun ne?" diye ciyakladı Callie sarhoş sesiyle, geriye doğru sendeleyerek.

"Gerçekten kendinde değilsin." Brandon başını iki yana salladı. "Bunu yapmamalıyız... şu an."

"Sana bir sır vereyim mi," diye fısıldadı Callie çocuğa doğru eğilerek. "Easy ile çok pis bir kavga ettik. Belki de artık ayrıyız."

Brandon uzun bir süre durdu. İşte, bu sözleri duymak için ne kadar çok beklemişti. Ama yo, şimdi değil. Böyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil. Brandon çok geyik olduğunu biliyordu ama elinde değildi, o romantik biriydi. Sevdiği kızla kafası bir dünyayken ve ayrılık acısı çekiyorken yiyişmek Brandon'a göre çok düşüncesizlikti.

"Hadi ama," diye seslendi Callie. "Benimle seks yapmak istemiyor musun?"

"Sarhoşsun. Yatıp uyuman gerek."

Bunu dedi ve dudaklarını silip oradan uzaklaştı Brandon.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

BennyCunningham: Selam. Tezahüratı gönderdin mi Jenny'ye?

CallieVernon: Henüz değil.

BennyCunningham: E yap o zaman!

CallieVernon: Yapıcam. Peki kalanlar hangi şarkıyı söyleyecek?

BennyCunningham: Bilmem. 'Agresif Ol'a ne dersin?

CallieVernon: Taam.

BennyCunningham: Sözlerini şeye göndermeyi unutma, tabi memesi delik sutyen istemiyorsan!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: JenniferHumphrey@waverly.edu
Kimden: CallieVernon@waverly.edu
Tarih: 7 Eylül Cumartesi
Konu: Ponpon kızlar şarkısı

Selam Jenny,

Dün gece müthiş bir parti kaçırdın. Sizin yeni öğrenciler toplantısı nasıl geçti?

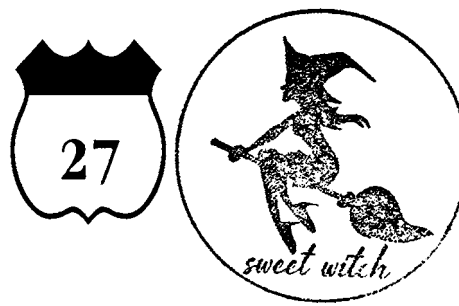
Neyse, Benny ponpon kızların söyleyeceği tezahüratın sözlerini göndermemi istedi. İçinde dans hareketleri de var –çok seksi! Melodisi de 'Sound Off'un melodisi. Sözleri ekte Word dosyası olarak gönderiyorum, hareketleri de odada gösteririm, tamam mı?

–C

Hamiş: KissKiss! bakım sepeti geldi mi bugün? Tadını çıkar!

Hamiş2: DK'ya anlatacakların hakkında yeni bir fikrin olursa bana da haber ver!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

WAVERLY BAYKUŞLARI NEREDE VE NE ZAMAN SALDIRGAN OLMALARI GEREKTİĞİNİ BİLMELİDİR

Herkes etrafı gür ağaçlarla kaplı, devasa yeşil hokey sahasında takılıyordu. Güneş tam tepelerindeydi ve gökyüzü kusursuz mavilikteydi, havada hafiften bir serinlik vardı. Açık tribün anne babalar, öğrenciler ve eski mezunlarla doluydu. St. Lucius'lu kızlar sahada kendi taraflarında geziniyordu. Üstlerinde mor beyaz kazakları ve etekleri, bacaklarında da aynı renk koruyucu vardı. St. Lucius okulunun maskotu kocaman siyah beyaz bir yaban ördeğiydi, sporcuların hemen arkasından geliyor ve gözlüklü Waverly baykuşuna doğru kanat çırpıyordu.

Brett Nike ayakkabılarının tabanına yapışmış otları temizledi ve baykuşun ne kadar aptal göründüğünü düşünüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

somurttu. İster istemez aklına Dorothy Parker'dan bir alıntı geliyordu: "Erkekler gözlük takan kızlara çoğunlukla selam vermez." Gözlüklü bir baykuş gelmiş geçmiş en sinir bozucu maskottu.

Jenny, Brett'in yanına oturdu, gergince hokey sopasının koruyucu bandını açıp açıp tekrar sarıyordu.

"Dün geceki parti nasıldı?" diye sordu Jenny. "Dün gece gerçekten çok geç geldiğinizi duydum..."

"Geç dönen Callie'ydi, ben değil," diye düzeltti onu Brett. "Sana çaktırmadan girmeye çalıştım. Ama fazla bir şey kaçırmadın diyebilirim. Sadece cep telefonumu kaybetmişim. Gördün mü?"

"Hayır." Jenny omuz silkti.

Brett dişlerini gıcırdattı. Cep telefonu olmayışı –zaten *hep* bir yerlerde unutuyordu- Jeremiah ya da Eric'in arayıp aramadığından haberi olmaması demekti. Acaba Jeremiah burada mı, diye merak etti Brett. Sahanın yanına dizilmiş insan kalabalığını gözleriyle taradı fakat havalı, kızıl saçlı, uzun boylu, şirin bir çocuk görmedi. Jeremiah'nın geçen geceki mesajını nasıl karşıladığını merak etti.

"Şey, ponpon kızlar gösterisi için çok heyecanlıyım." Jenny sırıttı. "Gerçekten eğlenceli olacak galiba."

Brett anında ona döndü. "Bir kandırmaca olduğunu biliyorsun, değil mi?" *Callie'nin canı cehenneme.*

"Kandırmaca mı?" Jenny'nin gözleri büyüdü.

"Evet, şey işte-" diye başladı Brett ama tam o sırada Callie arkalarından gelip elini Jenny'nin omzuna koydu. Brett de arkasını döndü.

"Selam dostum," dedi Callie, Jenny'ye tatlı tatlı. "Bugün çok tatlı olmuşsun. Dudağına Stilla parlatıcı mı sürdün?"

"Ah, yok. Bu benim rujum. MAC."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok güzelmiş." Brett, Callie'nin biraz yeşermiş olduğunu fark etti, belki de dün gece yuvarladığı o kadar pançtan dolayıydı. Ona selam bile vermeyişi ne hoş! Ne de olsa Jenny'nin kıçını yalamakla meşguldü kendisi.

Benny yanlarına geldi. "Tezahürata hazır mıyız?"

"Evet," diye onayladı Callie. Jenny'ye gergin bir bakış attı. Jenny de Brett'e gergin bir bakış attı. Brett ise omuz silkmekle yetindi. İçinden: Onların derdi beni mi gerdi!

"Hadi gidelim öyleyse!" diye çığırdı Benny.

Bankta oturan kızların tümü ayağa fırlayıp oldukları yerde hoplayıp sıçramaya başladı. Babası müzik prodüktörü olan son sınıf öğrencisi Devin Rausch'tan bateri çalmasını ve DJ getirmesini istemişlerdi. Callie kafa sallayarak ona işaretini verdi. Eskilerden kalma bir plak dönmeye başladı: DJ plağı bir iki kere ters çevirdi, oynattı ve arkadan tempo duyuldu hoparlörlerden. Kızlar da ayaklarını sertçe yere vurmaya başladı.

"Agresif ol. Agresif ol..."

Takımın arka saflarında yer alan Brett sözcükleri söyledi. Ne salakçaydı. Göz ucuyla Jenny'ye baktı ve Jenny o sırada kendi bölümünün sözlerini söylemeye başladı.

"St. Lucius kızları kendini ne sanıyor, kimse o dümdüzlere kanmıyor!"

Jenny solo sesinin ciyak ciyak çıktığını duydu ve anında ağzını kapadı. Ne yazık ki, tezahüratın bu göğsünü öne çıkarma bölümünde de yapayalnızdı. Etrafına baktığında ondan *başka* kimsenin göğsünü öne çıkarmadığını gördü.

Takım arkadaşları gülmekten kırılıyordu. Jenny göğüsleri meydanda, donakaldı. Demek kandırmaca buydu. Ha ha ha. Hiç de komik *değil*.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dünya yavaş çekimde dönmeye başladı: Kahkaha atan kızlar, en ön sırada uyluklarına vura vura gülen gerzek Heath Ferro, karşılarındaki devasa memelere bakakalan okul halkı. Sonra Jenny bir şey fark etti. İki seçeneği vardı: Ya kendini bombok hissedip son derece Eski Jenny davranacaktı, tutulup banktaki yerini alacak ve kimseyle tek kelime daha konuşmayacaktı ya da elinden geleni yapıp bu abuk durumu lehine çevirecekti. Ne de olsa belki de Waverly'deki son haftasıydı. Böylece de daha kendine engel olmasına kalmadan, takımın en önüne geçti ve Callie'nin uyduruk tezahüratını avazı çıktığı kadar bağırarak söyledi.

"St. Lucius kızları kendini ne sanıyor, kimse o dümdüzlere kanmıyor!" diye başladı yeniden çift D kup göğüslerini meydana sererek. "Tüm oğlanlar Waverly kızlarının, haydi millet siz de katılın!" Kalçasını şöyle bir yana savurdu.

"Kirpiklerimiz rimelli, sizinkiler keçe gibi; bizim popomuz şirin ve sizinkiler şilte gibi!" Sonra da o tapılası poposuna bir tane patlattı Jenny. Diğer kızların hepsinin ağzı açık kaldı. "Maskotumuz baykuş, sizinki ördek! Bize var alkış, sizeyse yenilmek!" Tekrar göğüsler ortaya.

"O halde St. Lucius vazgeç bu sevdadan. Bir baykuş sizi atacak damdan!" Ardından Jenny tıpkı kendisine söylendiği gibi sahada çılgınlar gibi koşup üç parende attı ve bebek mavisi şortunun içini zaten yeterince gören kalabalığa biraz dahasını teşhir etti.

Nutku tutulmuş bir sessizlik yaşandı. Kelimeler son derece saçma sapan olsa da Waverly ve St. Lucius öğrencisi bütün erkekler, hatta babalar ve erkek öğretmenler de dahil, Jenny'ye bakıyordu.

Sonra sahanın tam karşısından Waverly'nin yıldız futbolcularından Lance Van Brachel alkışlamaya başladı. "Evet!" diye haykırdı. "Evet!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka bir erkek daha yavaşça alkışladı. Birisi ıslık çaldı. Sonra sahanın bir yarısı alkışa boğuldu. Herkes gaza geldi.

Brett, Jenny'ye baktı, kız kollarını iki yana açmış, yüzünde koca bir sırıtmayla büyülenmişçesine kalabalığa bakıyordu. Jenny az önce Callie'nin hazırladığı dolabı tersine çevirmişti, bunu şu ana kadar Tinsley bile yapamamıştı. Jenny kendisini dikkatle izleyen insanlardan hiç mi hiç korkmamıştı ve o ufacık, kıvrak bedeni dans ederken harika görünüyordu. Bağırırken sesi de iyi çıkıyordu –çatlak ve biraz seksi.

Jenny sahanın karşı tarafındaki hayranlarına baktı. Vay be, amma da eğlenceliymiş! Sonra bir an ilham geldi.

"Bir oğlan var, lakabı Midilli! Her an iğrenç ve zilli!" diye haykırdı avazı çıktığı kadar. "Orta takımı büyük bir şey sanıyor ama giydiklerine parmağım sığıyor!"

Waverly tribünü çılgına döndü. Bir grup erkek elleriyle ağzını kapatıp Heath'e bakarak, "Oooo," yaptılar. Herkes gülmekten yerlere yatıyordu. Jenny en ön sıradaki Heath'e baktı –sinirden kıpkırmızı kesilmişti. *Canıma değsin.*

"Hadi bir daha yapalım!" diyen Jenny yeniden başladı tezahürata, diğer kızları fark etmiyordu bile. Hepsi de parti kuşuydu. Ona katılmak istemiyorlarsa da istemesinler, umurunda değildi. Jenny kendini özgür ve manyak hissediyordu.

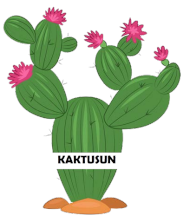
Brett'in nutku tutulmuştu. Birdenbire sırıtıp Jenny'ye doğru koşmaya başladı.

"St. Lucius kızları kendini ne sanıyor, kimse o dümdüzlere kanmıyor!" diye bağırdılar birlikte. Jenny de gülüp kalçasını Brett'inkine çarptırdı. Hatta tezahüratın sonunda Brett eteğini bile kaldırdı. Sahanın çevresindeki oğlanlarsa resmen kafayı yedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Celine de onlara katıldı. Ardından Alison, ardından Benny. Sonra diğer kızlar. Ve nihayet tezahürat *yapmayan* tek alan hokeyi oyuncusu olmak çok tuhaf kaçacağından Callie de ayaklanıp onlarla birlikte bağırmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

BİR WAVERLY BAYKUŞU EĞLENCEKLİ DİYE BİR KELİME OLMADIĞINI BİLMELİDİR

Tezahüratın verdiği gazla Waverly Baykuşları, St. Lucius Ördeklerini 6'ya 3 mağlup etti. Son ders zili de çalar çalmaz Brett yurt odasına koştu. İşte, cep telefonu yatağının üzerindeydi. Ne yani bunca zamandır yatağının üstünde mi bırakmıştı? Cevapsız aramalar öylece duruyordu, hepsi de ablasındandı ve bir de mesaj gelmişti: *Limandayım. İstersen uğra. –ED.*

Brett çabucak üstüne en havalı geceleri-dışarısı-serin-olur tarzı pantolonunu ve incecik Diane von Furstenberg ipek bluzunu giydi, ayağına da sivri burun, siyah, deri çizmelerini geçirip fermuarı çekti. Hiç oyalanmadan kıyıya yollandı.

Eric beyaz yelkenlinin küçük güvertesinde dikiliyordu, üzerinde haki renk bir pantolon ve yemyeşil, polo yaka bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tişört vardı. Dürbünü gözüne getirmiş, ağaçtaki bir şeye bakıyordu. Yelkenlinin parmaklıklarına bir balık oltası yaslanmıştı. Brett'in arkasından geldiğini duyunca döndü, dürbünü gözünden indirmemişti. Brett de içgüdüsel olarak Eric'in elindeki bir X ışınlı gözlükmüş gibi göğsünü kapadı.

"Futbol maçı yok muydu bugün?" diye sordu Eric dürbünü indirerek.

"Yo."

"Futbol maçı günün en önemli kısmı değil miydi?"

Evet de Brett'in erkek arkadaşı karşı takımın yıldız oyuncusuyken pek öyle denemezdi. Brett, Jeremiah'nın telefonuna bıraktığı biraz-ara-verelim mesajını alıp almadığından tam olarak emin değildi ama fazla da umursamıyordu doğrusu. "Futbol beni pek çekmiyor," diye cevap verdi Brett çekingence. "Tekneye binme iznim var mı?"

Eric bir kahkaha attı. "Evet, elbette."

"Tamam." Brett elini parmaklıklarda gezdirdi. "Bu şeyin bir adı var mı?"

"Henüz yok. Daha yeni," diye yanıtladı Eric, delip geçen gri gözlerini Brett'in üstünden ayırmadan. "Hemingway'den bir şey düşünüyorum."

Brett'in içi içini yedi. *Mesela* Güneş de Doğar *romanından bir şey mi?* diye sormak istedi.

"Alan hokeyinde nerede oynuyordun sen?"

"Ah, ortada," diye cevap verdi Brett, sanki fark etmezmiş gibi, sanki yedi yaşından beri oynuyordu da bugün de iki gol o atmış gibi.

Eric kıkırdadı, sonra oltayı eline aldı tekrar.

"Bunun nesi komik?"

"Komik değil. Sadece seni alan hokeyi forması içinde hayal edemiyorum, o kadar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Denedin mi ki? Hayal etmeyi yani?" Brett fingirdekçe gülümsedi. Ona göre bile fazlasıyla cüretkardı.

"Olabilir." Eric gözleriyle Brett'i süzdü. "İskoç eteğiniz bayağı kısa. Kısaltıyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" diye yalan söyledi Brett. "Etekler o kısalıkta bir kere!"

Brett kaptan koltuğuna oturup parıldayan suya baktı. Mavi-yeşil çalılıkların ardında Waverly şapelinin kulesi sivriliyordu ve tepelerinde baykuşlar uçuşuyordu, sanki manyetik bir güç onları yelkenliye çekiyordu. Hatta suyun kokusu bile seksiydi.

"Geçen gece için sana teşekkür etmek istiyorum," dedi Brett en sonunda. "Uçak. Akşam yemeği. Ailenin evini göstermen. Gerçekten çok eğlendim."

Dalton dürbünü boynundan çıkardı. "Sevindim."

Uzaktaki futbol sahasından bir gürültü koptu ve orkestra çalmaya başladı. Brett müziğin geldiği yöne dikti gözlerini, acaba kim sayı yapmıştı. Jeremiah muhtemelen şu saniye sahadaydı.

Brett, Eric'e baktı. Dudağını ısırarak ayaklandı ve Eric'ten tarafa ufacık bir adım attı. "Evet, bence de eğlenceliydi ama..."

"Ama ne?" diye durakladı Eric.

Brett, Eric'in sesinde bir gariplik sezdiğini düşündü. Adeta turkuaz rengi Karayip Denizi'ne bakan bir tepenin yamacındaydı. Ya arkasını dönüp kulübeye gidecek ve hamakta bir bira daha içecekti ya da yamaçtan yukarı tırmanacaktı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu.

"Daha *eğlencekli* bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu Brett başını yana kırarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğlencekli diye bir kelime yoktur." Eric pişmiş kelle gibi sırıttı. Sular hafifçe teknenin kenarlarına çarpıyordu.

"Evet, biliyorum," diye fısıldadı Brett, kendini çok genç ve aptal hissederek gözlerini yere indirdi. *Hadi kulübeye geri dön! Hemen!* Sağduyusunun sesine direnerek göz süzdü ve göğsünü öne çıkardı. Bu tür tavırları kimden öğreniyordu, hiç bilmiyordu. Jenny'den olabilir miydi ki? Eric'in keskin bir nefes çektiğini duydu.

Siktir et ya. Dalıyordu işte. Eric'in balık tutarak dikiliyor olduğu yere yürüdü Brett. Eric ondan birkaç santim uzundu. Sarı saçları dağılmış, gözlerine düşmüştü ve burnunun kenarında da küçücük bir çizik vardı. Eric oltasını yeniden parmaklıklara dayadı.

"Belki de *bu* daha... eğlencekli olabilir?" Ardından tüm bedenini Eric'inkine yaslayıp onu öpmeye başladı Brett. *Ah, evet.*

Eric'in ağzının tadı inanılmaz güzeldi. Brett kendini tutmaya çalıştıysa da bir tarafı onu yiyip yutmak istiyordu, adam sanki Beluga havyarıydı. Brett, Eric'i öpmeye devam etti. Başta yumuşakça öpüyordu, Eric'in dudakları aralandı ve sonunda eli Brett'in beline dolandı, dudakları Brett'i adeta sardı. Brett'i daha da kendine çekti. Brett'in de ağzı aralandı. Brett oyundan döndüğü için dudaklarında ter tadı olmamasını umdu ama umurunda da değildi. Ayrıca gün ortasında olmaları, Waverly kampusu sınırlarında bulunmaları, günlerden Kara Cumartesi olması ve tüm okulun bir kilometre ötelerinde olması da umurunda değildi.

Brett, Eric'i öpmeyi kesti ve utangaçça gülümseyerek bir adım geri attı.

Eric dudaklarını yaladı. Sanki sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Imm, evet. Bu kesinlikle..." Brett'e sarıldı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve göz göze geldiler. Eric hafifçe alt dudağını ısırdı. "Şey, sanırım ben... ben ofisime dönsem iyi olacak."

"Harika. Hadi gidelim," diye cevap verdi Brett de gülümseyerek. "Şimdi."

Dalton parmaklıklara dayandı. "Yani demek istediğim, ben ofisime gideyim, *sen* de futbol maçına geri dön," diye fısıldadı eli Brett'in kulağına sürtünerek.

Brett ondan uzaklaşıp sahanın olduğu tarafa baktı. Eric yelkenliden indi. Elini Brett'e uzattı ve onun da inmesine yardımcı oldu.

"Eğer ben de seninle ofisine gelirsem, hiç pişman olmazsın." Hayatında hiç kimseye böyle bir şey söylememişti.

"Farkındayım." Eric iç geçirdi. "İnan bana. Kesinlikle farkındayım. Ama, ımm..." Deniz mavisi botlarına baktı gözlerini indirip. "Sanırım... sanırım ben gitmeliyim. Ama teşekkür ederim."

Bunu dedi ve başparmağıyla Brett'in çenesine hafifçe dokunarak kızı ve sivri burun çizmelerini aptal bir yat limanında yapayalnız bırakıp gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

WAVERLY BAYKUŞLARI ASLA 'HAYATIMDA HİÇ' OYUNU TEKLİFİNİ GERİ ÇEVİRMEMELİDİR -İŞİN UCUNDA HEATH FERRO'YU ÖPMEK OLSA BİLE

Brandon Kara Cumartesi partisinde elinde cin tonikle dikilerek Benny Cunningham ile konuşuyordu. Ne sürprizdir ki (!) parti Waverly'ye bir saat uzaklıkta, Heath Ferro'nun Woodstock'taki çiftlik evindeydi. Brandon, Jenny'nin bir grup alan hokeyi kızıyla birlikte bir Hummer cipten indiğini gördü. Hepsinin de üstünde bal kabağı rengi, bir örnek, V yaka kaşmir kazak vardı. Jenny'nin kazağı o porselenimsi cildini ve omuzlarının bir kısmını teşhir ediyordu, Brandon krem rengi kalın bir sutyen askısı gördü.

Futbol maçından sonra Heath Ferro, seçkin Waverly'lilere bir gecelik kampustan çıkış izinlerini dağıtmış ve herke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si babasının Wall Street bankacılık şirketinden ödünç aldığı siyah Hummer limuzinlere bindirmişti. Brandon, Heath'in etrafı hayranlarıyla dolu Jenny'ye yaklaşışını, kızı yanağından hafifçe öpüp çıkış iznini uzatışını uzaktan seyretmişti. O bile cesaretinden dolayı Jenny'yi alkışlamak zorunda kalmıştı.

Parti evin devasa arka bahçesindeydi. Dışarıda hava ılık ve durgundu; Heath bahçıvana bahçenin ortasına muazzam bir beyaz çadır kurdurmuştu ve içeride minik Noel ışıkları yanıyordu. Hatta bu şaşalı çadırı süslemek için anne ve babasının günden güne genişleyen heykel koleksiyonundan tam altı parça getirtmişti. Heykeller kocaman nergislerdi. Şehvetli kıvrımları gençlerin bilinçaltında cinsellikle ilgili duygularını kabartıyordu. Sanki milletin de böyle bir uyarıcıya ihtiyacı varmış gibi. Zaten Jenny'nin memelerini izledikten sonra kimse başka bir şey düşünemiyordu ki!

Jenny, Brandon'ı gözüne kestirip usulca yanaştı. "Selam! Maçtan sonra nereye kayboldun?" dedi heyecanla ve yüzü aydınlanarak.

"Buraya biraz erken geldim," diye yanıtladı Brandon da, sonra hemen gözlerini kaçırdı. Hâlâ şu Callie-Easy-Jenny meselesinin şaşkınlığını üstünden atamamış vaziyetteydi.

"Sorun ne?" diye sordu Jenny.

"Hiç."

"Jenny, tezahürat müthiş eğlenceliydi." Benny, Jenny'nin elini sıktı. Benny'nin inci küpeleri o kadar büyüktü ki, taşın ağırlığından kızın kulak memeleri aşağı sarkmıştı.

"Sağol!" diye çığırdı Jenny.

"Brandon, sen seyrettin mi?"

"Evet, gördüm." Görmemek mümkün müydü? Aynı zamanda hem kaşar, hem de ateşli bir gösteriydi. Brandon'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyni patlamak üzereydi zaten, aynı anda hem Jenny'nin, hem de Callie'nin göğsünü gerişini, popolarını birbirine vuruşunu izlemek böyle bir etki yaratmıştı. Ve tabii aynı zamanda Jenny'nin kendisine zilli diyince Heath'in utançtan yerin dibine girişini izlemek de bir o kadar zevkliydi.

Jenny, Brandon'ı süzdü. "Cidden ya, iyi misin?"

"Eh," diye mırıldandı Brandon.

"Sorun ne?" diye sordu Jenny yeniden. Benny de başkasına yılışmak üzere yanlarından ayrıldı. "Bana anlatabilirsin."

Brandon dudaklarını birbirine bastırdı. Aslında tam olarak ne hissettiğini o da bilmiyordu. Callie yüzünden mi kafası karışıktı? Easy'ye bu kadar tutulduğu için Jenny'ye mi uyuz olmuştu? Tekrar okul açıldı diye mi öfkeliydi? Birdenbire kulakları delen tiz bir ses uğultuyu bastırdı.

"Jenny!" Brandon ve Jenny'nin kafaları aynı anda arkaya döndü. Odanın tam karşısında Celine bembeyaz, deri bir koltukta oturuyordu. Simsiyah giyinmiş Brett ise koltuğun kol koyma yerine tünemişti. Diğer yanda da Callie uzun, ince gümüş bir ağızlıkla sigara içiyordu. Brandon'ın kalbi güm güm atmaya başladı. "Jenny, gelsene!" diye cıyakladı Celine.

Jenny dönüp Brandon'a baktı. "İyi olacağından emin misin?" diye sordu.

"*Jen-ny!*" diye viyakladı Celine bir kez daha.

Jenny birkaç saniye daha Brandon'a soran gözlerle baktı ve Brandon kendini salak gibi hissetti. Tamam, Callie onun hisleriyle oynuyordu. Tamam, Jenny ondan hoşlanmıyordu. Tamam da ne olmuş? Jenny hâlâ çok şeker ve duyarlıydı. Ve tam şu anda *mutlu* görünüyordu. "Cidden ya," dedi Brandon kararlı bir sesle. "Git."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny kızların olduğu koltuğa doğru seğirtirken üst sınıflardan uzun boylu, burnu büyük bir kız olan Chandler kolunu yakaladı. "Havalı ponpon kız seni!"

"Sağol!"

Dökümlü gümüş rengi bir üst ve pembe gri çizgili pantolon giyen Chandler'ın yanında dikilen bir başka sarışın gözlerini kısarak Jenny'ye baktı. "Hiç modellik yaptın mı? Seni bir yerden gözüm ısırıyor."

"Bence Tinsley'ye benziyor," diye ekledi Chandler.

"Aslında evet, Les Best reklamında fotomodellik yapmıştım? Ama sadece bir ilandı." Jenny'nin ağzı kulaklarına vardı.

"Ah, işte!" diye bağırdı kız. "O reklamı çok beğeniyordum. Çok şirin görünüyordun orda, kumsaldaydı. Stilistin kimdi?"

"*Jenny!*" Celine yeniden seslendi koltuktan.

"Gitmeliyim," dedi Jenny, Chandler ve diğer kıza. "Tanıştığımıza sevindim!" Tekrar koltuğa doğru yürümeye başlayınca kafasına dank etti: Yarı çıplak bir moda şovu ya da Raves grubu üyeleriyle geçirilen bir geceyle ilgili hikayeler uydurmak zorunda değildi. Hayır. Jenny –Eski Jenny ya da Yeni Jenny değil, işte bu Jenny- bu haliyle buradaki kızlar için yeterince iyiydi. *Waverly'yi seviyorum!* diye düşündü bir saniye zevkten içi titreyerek. Tanrım, okuldan atılamazdı. Hele hele şimdi!

Koltuktakilerin yanına katıldı. Celine hiç vakit kaybetmeden eline bir viski-rom tutuşturdu.

"Bize kızmadın ya?" diye sordu Jenny'ye. "Tezahürattan dolayı?"

"Evet." Callie başını iki yana salladı. "Sana söylemek istedim ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Boşverin, dert etmeyin," dedi Jenny onlara güven vererek. İlk başta yapılan şey ona çok kötü kalpli gibi görünse de bu sayede artık bir yere aitti: Gerçek, *çok özel* bir Waverly geleneğine. Her şey daha ne kadar muhteşem olabilirdi ki?

"Ama dansın müthişti," diye bir yorumda bulundu Celine. Dunhill Ultra Light sigarasını içine çekiyor, aynı anda da şeker pembesi kolyesiyle oynuyordu.

Jenny, koltuğun diğer kenarında oturan ve 96 saattir uyumamış gibi görünen Brett'e yanaştı. "Maçtan sonra ortadan kayboldun. İyi misin?"

"Bilmem," diye yanıtladı Brett de makine gibi.

"Yoksa-?" diye sormaya yeltendi.

Brett parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı ama aynı anda onaylarcasına kafa sallıyordu.

"Ne oldu?"

Brett başını iki yana salladı. "Şu anda konuşamam," diye fısıldadı yutkunurken.

"Tamam."

Callie, Brett'in kolunu kavradı. "İçeri girerken Jeremiah'yı gördüm. Seni arıyordu."

Brett'in gözleri korkudan faltaşı gibi açıldı. "Ona burada olduğumu söyledin mi?"

"Eveeet. Niye ki, söylememem mi gerekiyordu?" diye sordu hiç aldırış etmiyormuş gibi yaparak.

"Siktir," diye mırıldandı Brett.

"Ne var ki bunda? Başka biriyle falan takılmıyorsun ne de olsa, değil mi yani?"

Brett çılgınca başını iki yana sallıyordu. "Ona burada olduğumu söylememeliydin."

"Ah, affedersin! Nereden bilecektim peki?" diye bilmek istedi Callie. "Ne de olsa artık bana bir şeyini anlatmıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece... söylememeliydin işte."

Diğer kızların kafaları Callie ve Brett'e döndü birden, sanki Wimbledon turnuvasında final karşılaşmasını izliyorlardı. Jenny, Callie'nin Brett ve Bay Dalton'dan haberi olup olmadığını merak etti. Callie mavi topuklu ayakkabısıyla sigarasını ezdi. "Evet, niye artık Jeremiah'yı görmek istemiyormuşsun bakalım?"

"Çünkü... istemiyorum. İstemiyorum işte, ondan."

"Senin için yeterince havalı değil mi ki? *Biz* artık senin için yeterince havalı değil miyiz?" diye bastırdı Callie, dilini yanağına sürterek.

"Yapma ama," diye karşı çıktı Brett. "Öyle bir şey demedim-"

"Kendine takılacak *daha büyük* insanlar mı arıyorsun yoksa?"

Jenny donakaldı.

Brett kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor şimdi?"

Callie başını yana kırdı. "Cep telefonunu buldun mu?"

"Evet." Brett bir sigara yaktı. "Ne olmuş?"

"Bir şey olmamış. Telefonu ben buldum da. Aldığından emin olmak istedim işte."

"Mesajlarımı mı okudun yoksa?" diye sesini yükseltti Brett.

"Hayır!" Callie kırılmışa benziyordu. "Bunu yapacak değilim!"

"Bok yapmazsın. Her neyse. Ben defolup gidiyorum."

"Neden bahsediyor bu ya?" diye sordu Celine, Brett bir hışımla kalkıp giderken.

Callie yavaşça gözden kaybolan Brett'e baktı ve cevap vermedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Galiba erkeklerle ilgili bir sorunu var –baksana Jeremiah'yı bile görmek istemiyor!" diye ekledi Celine. "Ve çocuk taş gibi!"

"Ah, onun sorunu Jeremiah değil ki," diye fısıldadı Callie. "Sorun şey, anlarsınız ya –*Bay Dalton.*"

Jenny'nin ağzı açık kaldı. Aman. Tanrım. Callie de sadık dostmuş.

"Dalton mı?" diye tekrar etti Celine. Kızlar şaşkınlıktan donakalıp Callie'ye baktı.

"Tabii ki. Aslında onlar-" diye bilmişçe söze başlamıştı ki Heath Ferro lafını ağzını tıkadı. Ahşap görünümlü bir Viking başlığı takmış ve göğsüne yaptırdığı geçici dövme görünsün diye gömleğini çıkarmıştı.

"Selam kızlar." Kolunu Jenny ve Callie'nin omzuna attı. *Sanırım beni yine seviyor,* diye düşündü Jenny. Umurunda da değildi ya. "Azgınım." Kafasındaki boynuzları işaret etti.

Celine kıkırdadı. "Iyyy!"

"Herhalde öylesin, Midilli," diye bağırdı Benny arkalarından gelip.

"Doğru. O halde Hayatımda Hiç oynamak istiyor musunuz?" Heath yakındaki bir masadan bir şişe Cuervo tekila kaptı.

"Kesinlikle," diye onayladı Callie hemen, gözlerini soğuktan titreyerek çadırın kapısında dikilen Brett'ten uzaklaştırdı.

"Tamam ama yeni kuralları açıklıyorum: Eğer hiç yapmadıysanız bir shot yuvarlayıp birini öpeceksiniz," diye duyurdu Heath, kafasındaki boynuzları okşayarak.

"İnanılmaz bir adamsın ya." Benny kahkaha attı.

"Tamam," diye iç geçirdi Callie. "Ama dil yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny, Heath, Sage, Teague Williams ve Benny çadırın dışındaki nemli çimlere oturdu. Hava serin ve ıslaktı ama Jenny midesini ısıtan bir sıcaklık hissediyordu. İçtiği Red Bull martiniden kafası bir acayipti.

"Kim başlamak ister?" diye sordu Heath, Heineken birasından uzun bir yudum çekip.

"Ben." Jenny kollarını kaldırdı. Küçük plastik kaplara tek içimlik tekila doldurdu. "Tamam. Immm, hayatımda hiç boş bir maç pistinde sevişmedim."

Callie, Celine ve Benny omuz silkti. Jenny, Heath ve Teague de birer shot devirdi.

"Gel buraya Jenny," diye işaret etti Heath halkada ona doğru emekleyerek. "Bakalım nasıl yapıldığını unutmuş muyuz?"

Iy, ıy, ıy. Jenny içi kalkarak Heath'in dudağına değdi bir saniye, sonra da şakadan karnına vurdu.

"Yuppi!" diye ciyakladı. Ve diğerleri de onunla dalga geçmek yerine hoşlarına giderek gülüp bir shot daha içtiler, sırf zevkine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

HER WAVERLY BAYKUŞUNUN GÖZLÜK TAKMASINA GEREK YOKTUR

Easy joint'ten derin bir nefes çekip Alan St. Girard'a uzattı sigarayı. Onları diğerlerinden ayıran küçük bir girintinin içinde oturuyorlardı. "Parti çok bayık," diye mırıldandı Easy zar zor, aynı anda dumanı ciğerlerinde tutmaya çalışıyordu.

"Hep böyle değil mi ki zaten?" diye cevap verdi Alan.

Bir süre en güzel parti hangisiydi diye konuştular ve Tinsley Carmichael'ın bir buçuk yıl önce anne babasının Alaska'daki devasa kulübesinde verdiği parti olduğuna karar verdiler. Bahar tatili sırasındaydı ve öğrencilerin büyük bir kısmı aileleriyle Monte Carlo ya da Park City'ye gitmişti, o yüzden de çoğunluk Alaska'ya gelememişti. Ev devasa mor bir dağın kenarındaki bir buz gölünün hemen yanındaydı. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar çok kırmızı şarap içmişlerdi ki herkes ipini koparmış gibiydi. Easy ve Callie o zaman henüz çıkmıyordu ve Easy, Tinsley'yi soyunmaya ikna etmişti. Birlikte dışarıdaki sıcak küvetin içinde uzanıp sabaha kadar sohbet etmişlerdi. Her şeyin sakin ve kusursuz olduğu bir partiydi, kimse kimseyle kavga etmemişti, herkesin kafası güzeldi ama kimse aşırıya kaçıp da pahalı tik parkelere kusmamıştı.

Çadırın boncuklu kapısı ikiye ayrıldı ve Brett göründü. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve kaknem görünüyordu, *Pamuk Prenses*'teki cadıya benziyordu. "Ne oldu?" diye sordu Easy, Brett yanına çökerken.

"Sizinle burada saklanabilir miyim?" Brett joint'i aldı, uzun bir nefes çekip dumanı burnundan verdi.

"Tabii."

"Siz erkekleri hiç anlamıyorum," dedi uzun bir süre durduktan sonra, ellerini kızıl saçlarında gezdirdi.

"Kim, ben ve Alan mı?"

"Hayır." Brett, Easy'ye dönünce Easy onu niye bu kadar çok sevdiğini hatırladı. Tıpkı Mandy Moore'unki gibi çene kısmı geniş bir yüzü, iri gözleri vardı. "Şunu demek istedim... niye siz erkekler bir şey isteyince ve alınca, yani biz de size onu *verince* niye böyle kafayı yiyorsunuz?"

Alan bir nefes çekip arkasına yaslandı, elini kısacık kahverengi saçlarında gezdirdi. "Benim için fazla derin bir konu, dostum."

Brett sigarasını çıkarıp bir tane yaktı. "Boşver zaten," diyip surat astı ve tekrar ayağa kalktı. Gözlerini kısıp Easy'ye baktı. "Sen hâlâ Callie ile birlikte misin?"

"Bilmiyorum."

Brett sırıttı. "Tam da öyle düşünmüştüm. Ben gidiyorum. Partinin tadını çıkarın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Garip kız," diye mırıldandı Alan. "Ne duydum, biliyor musun? Öğretmenlerden biriyle yatıyormuş. Şu yeni gelenle."

"Brett mi?" diye sordu Easy kızın arkasından bakarak. "Yok canım."

"Bilmiyorum ya. Haline baksana. Dağılmış resmen."

Easy homurdanıp bej rengi mermer kapı boncuklarından birini avucunun içinde yuvarladı. Dumanlanmış zihniyle Callie ile aralarında tam olarak ne geçtiğini hatırlamaya çalıştı. Hâlâ birlikteler miydi, yoksa değiller miydi?

Ayağa kalkıp boncukları araladı, tamamen kafası kıyaktı artık. Aşkın harika bir duygu olmasını bekliyordu, belki biraz acı dolu. Mesela bütün gün bisiklete bindikten sonra bacaklarının arkasındaki hafif sızlama gibi bir şey. Ya da Paris'te Seine Nehri kıyısında dikilip geçip giden insanları izlerken birdenbire orada olduğunu, ne geçmiş, ne de gelecekte, *o anda* olduğunu hissettiği gibi. Fakat Callie'ye karşı böyle duygular beslediğinden emin değildi. Hem Callie neredeydi bu arada?

Ve işte o zaman gördü ikisini.

Heath Ferro, Callie'nin yüzünün her yerini öpüyordu. Callie, Heath'in pantolonunu öyle bir indirmişti ki pantolon çocuğun kıçından düşecekti, hatta Heath'in popo çatalı bile görünüyordu. Her zamanki gibi Heath yine görevdeydi.

Easy eski yerine geri döndü. İşte, cevabını almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU ARADA BİR GÖLGEDE KALMANIN İYİ BİR FİKİR OLDUĞUNU BİLİR

"Dizlerimin bağı çözüldü ve bacaklarım titriyor." Jenny kollarını salladı. Çadırın arkasındaki şaşırtıcı derecede sessiz çimlere geçmişti. Bu tarafta küçücük, kayalıklı bir Japon bahçesi, yosunlu taş bir bank ve zümrüt yeşili fayansla çevrelenmiş bir gölcük vardı. Birkaç tur Hayatımda Hiç oynadıktan sonra Brandon hafifçe omzuna vurmuş ve ona hava almak ister mi diye sormuştu.

"İçeride biraz yeşermiş görünüyordun," dedi Brandon.

"İyiyim. Ama beni oyundan kurtardığın için sağol. Tuhaflaşmaya başlıyordu artık." Jenny, Heath Ferro'nun sık sık meydana çıkan popo çatalını görme meraklısı değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şey değil."

"Sen neden bizimle oynamadın? Öpüşmeli oyunları sevmez misin?"

"Ben..." Brandon duraksadı. "Karışık bir durum."

Jenny başını şöyle bir çevirdi. "Tamam," diye cevap verdi. Brandon'ın açıklama yapmadan onunla birlikte sessizce oturmaktan memnun olmasından dolayı mutlu oldu. Ne de olsa arkadaşlar konuşmadan da otururdu ve Jenny şimdiye kadar bu parti için can atmış olsa da artık kafayı bulduğu için eğlence ona boş gelmeye başlamıştı. Bu çocukların kaç tanesiyle gerçek bir sevgi bağı vardı ki arasında? Brandon gerçek bir arkadaştı ve birbirlerine karşı dürüst olabiliyorlardı. Jenny başını çocuğun omzuna koyup gölcükteki yansımalarına baktı.

"Geçen sene Callie ile çıktığını bana söylemedin." Dönüp Brandon'a baktı.

Brandon başını öne eğdi. "Ya."

"O yüzden mi Easy'ye bu kadar gıcık oluyorsun?"

Brandon başıyla onayladı.

"Evet. Şimdi anladım."

"Gerçi her şey çok karışık," diye söze başladı Brandon yavaşça. "Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Onu unutmaya çalıştım... ama elimde değil."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Jenny, Easy'yi düşünerek.

Gölcükte başka birinin yansıması belirdi. Partide olmasına rağmen hâlâ boynunda boya izleri kalmış, dağınık saçlı, dayanılmaz yakışıklı bir çocuk göründü arkalarında. Jenny nefesini tuttu. Adeta düşünce yoluyla çağırmıştı Easy'yi.

Ya da belki de biraz fazla içtiğinden böyleydi.

"Selam." Yumuşakça Jenny'yi selamladı Easy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny gözlerini kıstı. Easy'nin üstünde soluk renkli, siyah bir NASHVILLE MUSIC FESTIVAL tişörtü ve buruşuk, boya lekeli bir kot pantolon vardı. Gür, parlak, neredeyse kuzguni siyah saçları bayağı bir uzamıştı, ensesinde kıvrılıyordu.

Brandon hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu, sonra Jenny'nin elini sıktı. "Ben gideyim artık," dedi. Eğilip Jenny'nin kulağına fısıldadı, "İyi şanslar."

Brandon bir merhaba demeden Easy'nin yanından geçip gitti ve yavaşça uzaklaştı. Easy, Jenny'nin yanına çöreklendi. "Burada ne yapıyorsun? İçeride bir sürü çılgın şey yapılıyor."

"Evet, az önce ben de o çılgınlıkların bir parçasıydım ama dışarı çıkıp gölcüğe bakmaya karar verdim."

"Çok hoş," diye mırıldandı Easy.

"Öyle ya, değil mi?"

"Yani seni kastetmiştim, gölü değil," diye fısıldadı Easy.

Jenny'nin sözleri boğazında kaldı. O kadar, o kadar sarhoştu ki. Fakat birden kendini çok ayık hissetti. Easy bir sigara yakıp sessizce içti, incecik gri bir duman havaya yükseliyor ve origami ağaçların tepesinde haleler oluşturuyordu.

"Bugün maç öncesi ponpon kızlar gösterini izledim." Easy sessizliği bozdu. "Bayağı bir... şeydi."

"Ah," diyebildi Jenny yalnızca, başı öne eğikti, utanmıştı. Sarhoşluğu arttıkça daha çok gerçekten buraya ait miyim diye merak ediyordu. Evet, bugün tezahürat rezaletini bir şova dönüştürmüştü ama ya bir dahaki sefere bu kadar hızlı düşünemezse? Her ne kadar aklına getirmemeye çalışıyorsa da Disiplin Komitesi toplantısıyla ilgili iç karartıcı düşünceler zihnine üşüşüyordu işte. Bu gece okulun popüler kızıydı, orası kesin ama ya pazartesi sabahı Waverly'den sepetlenirse? O halde Callie'yi ispiyonlardı ve bu sefer de Cal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lie okuldan atıldığı için herkes ondan nefret ederdi. Kısacası her şekilde, kazanamayacaktı.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Aslında... anlatması biraz garip olabilir."

"Hıh," diye cevap verdi Easy. "Şey, hani sana notta baykuşlardan bahsetmiştim ya?"

"Evet." Jenny göz ucuyla Easy'nin profilini kesiyordu. Gece iyice serinleşiyordu ve Jenny etraflarındaki çimenlerde çiy oluştuğunu görebiliyordu. Saatin kaç olduğunu merak etti.

"Aptalca olduğunu düşündün mü?"

Jenny bacak bacak üstüne attı. "Ne? Hayır. Niye ki?"

"Çünkü... sana kuşların konuştuğunu söyledim."

"Hayır. İşin aslı bence çok şekerdi."

"Öyle mi?" Easy çimlere bakarak utangaçça gülümsedi.

"Evet." Jenny de gülümsedi, artık Easy'ye bakıyordu.

Easy biraz yaklaştı. "Neden?"

Jenny neden olduğunu düşündü. *Çünkü çok yakışıklısın? Çünkü çok güzelsin? Çünkü senin benim için ne kadar kusursuz bir seçim olduğunu aklımdan çıkaramıyorum da ondan?*

Jenny dik oturdu. "Easy? Benimle Callie istediği için mi flört ediyorsun?"

Easy sigarasından bir nefes çekti. "Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

"Ah," dedi Jenny, kafası karıştı. Göldeki yansımasına baktı. "Evet, öyle mi?"

Easy en sonunda, "Hayır," diye cevap verdi. Jenny çocuğun elinin titrediğini fark etti. "Ya sen?"

"Hayır," diye cevaplayıverdi Jenny de hemen. "Kesinlikle hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"DK konusunda ne yapacaksın?" diye sordu Easy birkaç saniye sonra, yakındaki kayada sigarasını söndürdü. "Callie'nin suçu olduğunu anlatacak mısın?"

"Hâlâ karar vermedim." Jenny suratının büzüştüğünü hissetti. Callie'nin hayatını mahvetmek istemiyordu ama Waverly'den atılmak da istemiyordu. Ya DK'dan çıkar ve Easy'yi bir daha hayatta göremezse?

"Bak," diyerek iç geçirdi Easy. "Bence bu olanların hiçbiri mantıklı değil ve senin başının belaya girmemesi gerekiyordu. Ve ayrıca zaten artık Callie ile birlikte bile değiliz ki."

Jenny nefesini tuttu.

"İkimizi de parmağında oynatması ne garip, değil mi?"

Jenny belli belirsiz başıyla onayladı.

"Ve bundan da öte, olanlar... bana doğru gelmiyor," diye fısıldadı sanki kendi kendine konuşur gibi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jenny, Easy ile göz göze gelmeyi diliyordu, hatta belki sonra da... dudak dudağa.

"Şey..." Easy çimenlere sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktı. Jenny, Easy'nin o gece odada Yedi Kız Kardeş takımyıldızını gösterişini hatırladı, acaba o yıldızlar şu an ne tarafta, diye merak etti. "Şu De Beers reklamında aşkı nasıl gösteriyorlar bilirsin... hani parıldayan, büyüleyici bir şey gibi?"

"Tamam," dedi Jenny de arkaya doğru yatarak.

"İşte ben onu istiyorum," diye açıkladı Easy dobra dobra konuşarak. "Şu anda hayatımda öyle bir şey yok ama olsun istiyorum. Aptalca bir şekilde değil, öyle bir aşk olsun istiyorum."

Jenny'nin içinde bir şeyler kıpırdandı. Easy'nin ne demek istediğini o kadar iyi anlıyordu ki. Ve birlikte gökyüzüne baktıkları sırada tepelerindeki yıldızlar adeta göz kırpıyordu, parıl parıl ve ışıltılıydı. Tıpkı pırlantalar gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Gelen Kutusu

Kime: "Particiler" (27 üye)
Kimden: HeathFerro@waverly.edu
Tarih: 8 Eylül Pazar
Konu: Müthiş, müthiş, müthiş

Millet. Kara Cumartesi partisi alev alevdi. Bazı ilginç rakamlar:

6: Dün gece götürdüğüm kız sayısı. (En azından ben bu kadarını hatırlıyorum.)

11: Yuvarladığımız Cuervo şişesi sayısı. Ah, tanrım!

1: Hayatımda Hiç oyunu dışında durup ayakta dikilmeyi tercih eden, Atlanta'lı malum sarışına hasretle bakan, garip bir biçimde şık giyinmiş çocuk.

2: Unutulan kız ayakkabısı çifti sayısı. Bir çift Manolo ve bir çift Tod's. Kim eve yalınayak dönecek kadar kafası kıyaktı bakayım?

2: Balıklı gölümün çevresinde oturup birbirinin gözlerinin içine bakan insan sayısı. Ama kim olduğunu söylemeyeceğim. Bunu yalnızca balığım Stanley bilebilir.

Sonra görüşürüz particiler,

Heath

Hamiş: Bir sonraki patlama için sabırsızlanıyorum.

Hamiş 2: Sadece üç hafta var. İyi dinlenin!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SPOR YAPMAK WAVERLY BAYKUŞLARININ İÇİNDEKİ SIKINTIYI DAĞITMANIN İYİ BİR YOLUDUR

Waverly spor öğretmenleri Kapkara Pazar (anlarsınız ya!) gününde bütün öğrencilerin bir spor etkinliğine katılmasını mecburi tutar. Herkes martini kokan nefesleriyle, gözlerinin altında kalmış rimel izleriyle ve çalkalanan midelerini yatıştırmak için iki fırt içtikleri Pepto yüzünden pembe dilleriyle sahalardaki yerini alır.

Callie bankta başını iki bacağının arasına sokmuş, oturuyordu. Boynunda uçuk çıkmıştı fakat Easy'den bulaşmadığına emindi. Joey New York kapatıcısı bile dev mor pütürlüğü yok edememişti. Hakikaten de o kadar boktan hissediyordu ki bunu bile umursayamayacaktı. Fazlasıyla kalın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaşmir battaniyesinin altına kıvrılıp başparmağını emmek istiyordu şu an. Çimlerde oturmuş esneme hareketleri yapan Jenny ve Brett'i süzdü şöyle bir, iki kız da sanki dün gece bir yudum alkol içmemiş gibi görünüyordu. Hah, o ikisi ne zamandan beri öyle can ciğer kuzu sarmasıydı bakalım?

Bayan Smail düdüğünü çalarak kızları başlangıç noktasına davet etti. Bir Kara Cumartesi partisi-sonrası yapılacak onca şey arasında cidden *oynayacaklar* mıydı yani? Herkes bir iki kalça sallayıp yeniden yatağına dönse ne olurdu ki sanki?

"Callie Vernon ve Brett Messerschmidt, siz ikiniz orta sahadasınız," diye buyruk verdi Bayan Smail.

Bankta bir uğultu koptu. Herkesin kafası sağa sola döndü, önce Callie'nin sarışın atkuyruğuna, sonra Brett'in ateş kızılı topuzuna bakıldı. Callie güçbela banktan poposunu kaldırdı, kendini iğrenç hissediyordu. Brett'in fırtına gibi sahanın ortasına koşuşunu izledi. İçinde yeniden hüsran dalgaları kabardı. Nasıl *olur* da Brett ona Bay Dalton'ı anlatmazdı ya!

Bayan Smail gümüş rengi topu yere bırakır bırakmaz Brett topu kaptı, öyle bir hışımla koştu ki Callie'nin sol bacak korumasına bir tekme savurarak geçti.

Callie acı ve öfkeyle geri çekildi. O da Brett'in peşine düştü, aralarında birkaç adım vardı, top Brett'teydi. Callie'nin bastığı toprak çamurluydu ve siyah beyaz Nike ayakkabılarının kramponları yere saplanıp saplanıp çıkıyordu. Brett'in eteğiyse öyle bir açılıyordu ki koyu kırmızı külotu ve ince poposunun yanakları görülebiliyordu. Callie ona yetişip sopasını Brett ve top arasına soktu. O sırada Brett'in eli bilekten kıvrıldı ve hokey sopasının yuvarlak ucuyla to-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pu Callie'den uzaklaştırıp kendi takımından bir oyuncunun tarafına yolladı.

"Faul!" diye haykırdı Callie kendi sahasında. "Bayan Smail! Faul yaptı!"

"Ben görmedim," diye cevap verdi Bayan Smail. "Devam edin." Eliyle diğer kızlara işaret verdi, kızlar da topu alıp ağlara doğru hamle yapmıştı bile.

"Tanrım!" Callie yüzünü ekşiterek elindeki sopayı yere çaldı. "Topa sopanın yanlış tarafıyla vurdu!"

"Önemli değil," dedi Bayan Smail. "İdman yapıyoruz zaten, ayrıca da ben görmedim."

Callie gözlerini kısarak Brett'e döndü. "New Jersey'de alan hokeyi öğretmiyorlar, değil mi?"

Callie, Brett'in süt beyazı teninin daha da solgunlaşmasını izledi.

"Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandı sonunda.

"Aaah, sınıf başkanı Brett Messerschmidt'in büyük dönüşü. Ben de seni münazara kabiliyeti yüksek biri sanırdım! Duyduğuma göre herkesi dilinle ikna edebiliyormuşsun!"

"Kızlar," diye uyardı Bayan Smail. "Oynayın bakalım. Brett, sizin takım bir puan öne geçti."

Brett, Callie ile yüzleşmek için Bayan Smail'ın yakınlarında durdu. "Sorun nedir, Callie? Neden her konuda bana karşısın? Eğer birimiz birimize kızgın olacaksa o kişi ben olmalıyım –sen değil!"

"Ya, öyle mi? Nedenmiş?"

"Çünkü insanları parmağında oynatan kaltağın tekisin, işte bu yüzden!" diye bağırdı Brett.

Diğer oyuncular nefesini tuttu. Bayan Smail aralarına girmeye yeltendi ama Callie kadına öyle bir baktı ki resmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleriyle şu mesajı verdi: *Geri çekil.* Bayan Smail da arkasını dönüp kısa adımlarla kulübeye yürümeye başladı.

Callie, Brett'e döndü. "Sözünü geri al. Kimseyi parmağımda oynatmıyorum ben."

Brett havlar gibi bir kahkaha attı. "Öyle mi? O zaman bütün bu Jenny-Easy durumları nedir o halde, ha? Bu da mı parmağında oynatma sınıfına girmiyor?" Brett, Jenny'ye bir bakış fırlattı, Jenny ise sopasını yere dayamış, tüm masumiyetiyle sahanın ortalarında bir yerde ikiliyi seyrediyordu.

Callie de Jenny'ye baktı. Harika. Aman ne harika. Böyle bir yorum Jenny'yi DK'da onu koruma fikrinden caydırabilirdi. Brett'e yaklaştı. "Hiçbir şey bildiğin yok."

"Bir şey bilmeme gerek de yok zaten," diye yapıştırdı Brett. "Seni tanıyorum, işler nasıl yürür biliyorum. Tinsley'ye yaptığın hareketten belliydi."

"Tinsley mi?!?" Callie'nin ağzı açık kaldı.

"Evet." Brett sesini alçaltmıştı. Eski dostuna doğru bir adım attı, o kadar yakınlaşmışlardı ki neredeyse burunları birbirine sürtecekti. "Neden kendini temize çıkarmıyorsun? Suçu üstüne alması için Tinsley'yi kandırdın. Her şeyi öyle bir ayarladın ki, kendi başın derde girmedi."

Ah, işte şimdi belden aşağı vurmuştu. "*Ben* mi onu kandırdım? Peki *senin* yapmadığın ne malum?" diye carladı Callie. Gözleri doluyordu. "Okuldan ayrılmadan önce Tinsley'yi görüp de onunla *konuşamadım* bile! DK'ya çağırıldım, çıktım ve o çoktan gitmişti."

"Ya, öyle mi? İyi hikaye uydu-"

"Niye Tinsley kovulsun diye dolap çevireyim ki? Biz arkadaştık!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett geri çekildi ve aklı karışmış bir halde Callie'yi inceledi. İkisi de birkaç saniye birbirlerine bakakaldılar, sonra Brett'in omuzları düştü. "Ciddisin, değil mi?"

Callie başını hızla salladı.

"Ve sen de Tinsley'yi benim ispiyonladığımı sandın?"

"Şey, *ben* yapmadığıma göre *sen* yaptın diye düşündüm," diye açıkladı Callie ve Brett arkadaşının inatçılığının yumuşadığını hissedebiliyordu.

"Ben de Tinsley ile konuşmaya fırsat bulamadım. Ben görene kadar gitmişti."

Callie önüne baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Diğer oyuncular hâlâ soluksuz izliyordu gelişmeleri.

"Anlamıyorum," diye akıl yürüttü Brett. "Tinsley... bize söylemeden suçu kendi üstüne aldı?"

"Galiba. Ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Callie kahkaha atmaya başladı. "İşler iyice boka sardı."

Brett de kıkırdamaya başladı. "Tanrım, ben de sen yaptın sanıyordum ya."

"Ben de *sen*!"

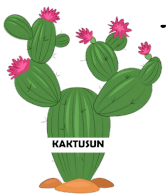
"Hatta ben Tinsley muhabbetini açmayayım diye odanı değiştireceğini bile düşünmüştüm!"

O sırada arkadan Bayan Smail erkek futbol takımı koçu Bay Steinberg'ü de peşine takmış, koşa koşa yanlarına geldi. Callie ve Brett'in kıkırdaşıp birbirlerine sarıldığını görünce dumur oldu.

"Yemin ederim, birbirlerini öldürmeye hazırdı ikisi de."

"Ah kızlar," diyerek iç geçirdi Bay Steinberg ve başını iki yana salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU BASILMAMAYA DİKKAT ETMELİDİR

Bayan Smail kısa bal köpüğü saçlarını parmaklarıyla taradı. "Evet arkadaşlar, hadi bakalım herkes duşlara yürüsün," diye önerdi birkaç saniye sonra.

Nihayet.

Brett az önce bir maraton koşmuş gibi hissediyordu kendini, zaten ne zaman biriyle böyle ateşli bir kavga etse böyle hissederdi. Callie ile birlikte yavaşça soyunma odalarına doğru ilerledi, ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Fakat bu seferki rahat bir sessizlikti, gerilim dolu değildi. Brett bacağındaki koruyucuları çantasına fırlatırken cep telefonunun titrediğini fark etti. Kısa mesaj gelmişti: *Vakit bulunca tekneme gel. Konuşmamız gerek. –Eric.*

Brett başını elleri arasına aldı. O tek öpücük. Eric'in yumuşak dudakları. Eric'in yavaşça ellerini beline dolaması,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett'i kendine çekmesi. Nane, sigara ve Fransız lavanta sabunu karışımı kokusu. Durdukları anda hafiften inleyişi. Dünkü öpüşmelerinden sonra Brett kendini çok reddedilmiş hissetmişti ama belki de Eric fikrini değiştirmişti? Yalnız ve yalnız, Eric'in de aynı duyguları paylaşıyor olduğunu umut ediyordu.

Brett geldiğinde Eric teknenin güvertesinde beyaz, modern tarzda bir şezlonga yayılmıştı, bir kenarda da ballı hardallı pretzeller duruyordu. Ayağa kalkıp kırışık kısa pantolonundaki kırıntıları silkeledi.

"Selam."

"Selam," dedi Brett de, suyun kıyısında durup. Çabucak siyah, abiye bir üst ve kalçasını saran kot pantolon geçirmişti üstüne, gayet gündelik giyinmiş olmayı umuyordu fakat şu an bu kıyafet seçimi gözüne çok yanlış geliyordu. Gömleği fazlasıyla kısaydı ve pantolonun beli çok düşüktü, bronz göbeğinin kaydadeğer bir parçası Eric'e gülümsüyordu. Eric için fazlasıyla açık saçıktı. Brett eliyle göbeğini kapamaya çalıştı. Yine de Eric'in tek kelimeyle muhteşem göründüğü gerçeği değişmiyordu, kahvemsi sarı saçları beyaz polo yaka tişörtünün kenarlarında kıvır kıvırdı.

"Selam." Eric, Brett'e bakıp gülümsedi.

"Tekrar selam," dedi Brett de sessizce.

İkisi de sessizdi, birbirlerine bir mesafeden bakıyorlardı. Brett kendini bir aptal gibi hissediyordu –tabii Eric için aynısının geçerli olduğu söylenemezdi. Midesi kasılıp büzülen Brett, Eric'in onu zaten içten içe bildiği gerçeği yüzüne söylemek üzere çağırdığını düşünüp üzülüyordu: Bu böyle devam etmez, birbirimizi görmemeliyiz, falan filan. İyi, çok ipimdeydi! Bir an önce bitsin istiyordu Brett. Ve bir daha da karşılaşmasınlar. Artık DK'dan da ayrılırdı. Üniversite baş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vurunda getirisi çoksa ne olmuş yani? Brown'a girmenin bin bir türlü yolu var.

"Düşünüyordum da." Eric birden Brett'in düşüncelerini böldü. "Burada bir yıldan uzun bir zamanın var. Ve on yedi yaşındasın. Bense yirmi üç. Arada altı yıl var."

"Hı hı," diye cevapladı Brett de, güvertenin direklerinden birinden sarkan bir iple oynayarak.

"Altı yıl. Mesela yirmili yaşlarımızda, diyelim ki sen yirmi ikiyken, ben yirmi sekiz olacağım. Ve ben elli yaşındayken de sen kırk dört olacaksın."

Brett somurttu. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ben-" diye başladı Eric.

"Alınma ama," diye karşılık verdi Brett çabucak, dimdik durarak. "Ben kırk dört yaşıma kadar seninle olmayı düşünmüyorum. Umarım, o zamana kadar kendime daha genç bir sevgili bulmuş olurum."

Eric ona derin bakışlarla karşılık verdi. "Ben de kırk dört yaşına gelmeni bekleyebileceğimi düşünmüyorum."

"Ah," diye cevapladı Brett, ipi parmağına o kadar sıkı doladı ki parmak boğumu kesilecekti neredeyse.

Eric, Brett'e uzun uzun bakıp iç geçirdi. "Kamarama gelmek ister misin?"

Brett durakladı. İçinden evet demek geçmiyordu ama bir yandan da bu, hayatının en büyük, en mühim anı olacaktı galiba. Olduğu yerde durdu ve düşündü: Sıradan bir gömlek ve sıradan bir kot pantolonlaydı, herhangi bir pazar günü hokey idmanından çıkmıştı, hafif akşamdan kalmaydı, on yedi yaşındaydı ve sağ yanağının bir köşesinde MAC kapatıcıyla gizlenmeye çalışılan minik bir sivilce, yapması gereken biyoloji ödevi vardı... Bunun dışında da hayatı sıkıcı bir karmaşadan ibaretti. Ama bunun olmasını istiyorsa,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde onu bekleyen saniyeler hayatını sonsuza dek değiştirebilirdi.

"Evet, sanırım bunu yapabilirim." Sessizce kendi kendine gülümsedi ve tekneye binmek için elleriyle ipi sıkıca kavradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR WAVERLY BAYKUŞU BAZEN TEHLİKEYİ GÖZE ALMALIDIR

Callie, Dumbarton'a giden köşeyi dönerken ön kapıda Easy'yi gördü. İçinden gelen ilk içgüdü ters yöne dönüp sahalara yürümekti.

Ancak Easy onu gördü. "Bekle." Beton basamakları indi. "Buraya gel."

Callie de istemeye istemeye geri döndü. Dün geceki partiden kalma silik resimleri zihninden geçirmeye çalıştı: Boş tekila şişeleri, Heath'in çirkin dövmesi, kapı görevi gören boncuklardan içeriyi kesen Easy, Heath'in gecenin sonrasında attığı çocukça e-posta. Sene başından beri herkes kızları 'midillileyen' Heath ile dalga geçiyordu; evet, Callie dün gece sarhoştu, Brett'e kızgındı, Easy'ye daha da kızgındı ama neden Heath'in onu midillilemesine izin vermişti ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam," diye cevap verdi Callie boğuk bir sesle.

"Eee. Dün gece çok eğlendin mi?" diye sordu Easy kaşlarını kaldırarak.

"Özür dilerim." Callie ellerini vişneçürüğü-mavi hokey çantasına sürttü. "Şey konusunda... bilirsin işte. Şey. Aptalcaydı. Bir içki oyunuydu."

"Beni çok gafil avladı ama." Easy ayağıyla bir çakıl taşıyla oynuyordu. Easy'yi böyle huzursuz görünce Callie'nin içi gitti.

"Garip bir partiydi." Callie önüne baktı.

Easy cevap vermedi.

"Geçen sene hiç böyle olmuyordu," diye devam etti Callie. "Geçen sene çok eğleniyorduk."

Basamaklara oturup dizlerini birbirine bastırdı, içinden gözlerini sımsıkı yummak gelse de kendini tutuyordu. "Bizim de geçen yılki gibi devam etmemizi istedim. Ne kadar eğleniyorduk."

"Evet," dedi Easy de yumuşakça.

"Bize ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Belki de eski günleri geri getirebiliriz." Callie umutla kafasını kaldırdı. "Belki de sadece... ne bileyim işte. Kampus dışına falan çıksak. Kimsenin olmadığı bir yerlere gidip konuşsak. Nereyi istersen. Hatta birlikte ata bile binebiliriz," diye ekledi hevesle. Easy eskiden hep Callie'yi birlikte ata binmeye ikna etmeye çalışır, Callie de hiç istemezdi.

"Biner miydin ki?"

"Buradan atılmazsam, evet." Callie oturduğu yerde kıpırdandı. "Jenny'nin ne yapacağını hâlâ bilmiyorum. Yani, beni ispiyonlamak istediğini sanmıyorum ama kendi başını da derde sokmak istemiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Easy spor ayakkabılarına dikti gözlerini. "Bence başı derde *girmemeli* de zaten."

"Evet, söylemiştin." Callie kendi sesindeki sinir bozukluğunu fark etti.

"Bence suçu sen üstlenmelisin. Jenny'nin bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Eğer suçu üstlenirsem, okuldan atılırım. Bunu mu istiyorsun?"

Easy olumsuz anlamda kafa salladı. "Hayır. Ben... bilmiyorum işte. Keşke ikinizin de başını belaya sokmadan bu işten sıyrılmanın bir yolu olsaydı..."

"Anlamıyorum." Callie, Easy'ye dimdik bakıyordu. "Neden onun başının derde girip girmemesi seni bu kadar çok ilgilendiriyor? Birbirinizi tanımıyordunuz bile..." Birdenbire adeta beyninde bir ampul yandı Callie'nin. Brandon'ın Kara Cumartesi partisi öncesi ona söyledikleri. Jenny'nin kolundaki yazı. Heath'in dedikodu dolu e-postası –*birbirinin gözlerine sevgiyle bakan iki insan.* Callie onlara söyledikten sonra birbirleriyle o kadar bariz flört etmişlerdi ki.

Easy, Jenny'den hoşlanıyordu. Hem de Callie söylediği için değil. Gerçekten hoşlandığı için.

Callie, Easy yüzündeki ifadeyi görmesin diye başparmağını ağzına sokup kafasını çevirdi.

Easy de Callie'nin aklından neler geçtiğini merak ederek kızın kafasını çevirişini izledi. Aynı anda hem Callie, hem de Jenny'yi nasıl kurtarabilirdi? Aklına gelen tek şey, Waverly'deki konumunu tehlikeye atmaktı. Acaba Easy bunu yapacak kadar yürekli miydi?

Callie yeniden ona döndü. "Sanırım olan oldu."

"Kim bilir. Bakarsın beni atarlar okuldan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Callie bir saniye sessiz kaldı. "Keşke zamanı geri alabilseydim."

Easy elini Callie'nin elinin üstüne koydu. "Biliyorum," diye yanıt verdi düşünceli düşünceli. Bu olanlar... Jenny ile arasındakiler... Easy'nin anlayamayacağı kadar derindi. Belki de fazla korkutucuydu. Saçını dağınık bir atkuyruğu yapmış, yüzünde makyajın m'si olmayan, alan hokeyi forması ve idman sonrası giydiği açık ayakkabılarıyla oturan Callie'ye bakarken Easy onu bir çocuk gibi gördü. Bu dünyaya ait, duyguları tam gelişmiş bir yetişkin değildi o. Tatlıydı, güvendeydi ve Easy'nin anlayabildiği bir insandı. Ondan ayrılmanın düşüncesi bile içini yakıyordu –ister Jenny için ayrılmak olsun, ister Waverly'den tamamen vazgeçmek olsun. "Belki bunu yapabilirim," dedi parmaklarını Callie'ninkilere dolayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

WAVERLY BAYKUŞLARI ERKEK ARKADAŞLARININ ONLARI BAŞKA BİR OĞLANLA YAKALAMAMASINA DİKKAT ETMELİDİR

Bir saat sonra Brett az önce yaptığı şeyden dolayı aklı beş karış havada ve kendine sarılarak tekneden limana indi.

Eric Dalton giysilerini çıkarıp vücudunun her yerini öpmüştü. Sonra da bir striptizci gibi kendi üstündeki bütün kıyafetleri de birer birer çıkarmıştı. Brett hayatında hiç *gündüz vakti* soyunan bir erkek görmemişti. Eric gözlerini ondan bir saniye ayırmamıştı. Birbirlerine masaj yapıp sevişmişler ve sonra, tam her şey daha da ileri gidecekken... Brett birden ona hava alması gerektiğini söylemişti. Eric ile birlikte olmayı hiç beklemiyordu. Bu, hayallerinin de öte-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sindeydi. İçindeki duygular artık onu aşıp taşıyordu. Ama bu ille de iyiye işaret değildi. Brett'in düşünmeye ihtiyacı vardı.

Ve sonra limanın bir ucunda kimi görmüştü?

Siktir.

"İşte burada," diye mırıldandı Jeremiah kendi kendine. "Yelkenli yapmaktan hoşlanmadığını sanıyordum."

Gözlerinin altında devasa halkalar vardı. Kot pantolonla üzerine Manhattan'ın East Village bölgesindeki bir kulübün adı yazan beyaz bir tişört giymişti ve bir kenarına adının baş harfleri işlenmiş bir L.L. Bean bavul taşıyordu. Brett vicdan azabı duydu bir an –Jeremiah'da bir şeyler, sert ve serin duruşu annesinin onun için işlediği bavulu taşıyışı ona gerçekten çok kırılgan ve tatlı geldi.

"Ah. Selam."

"Selam mı?" Jeremiah başını iki yana salladı. "Tek diyebildiğin bu mu, *Selam*?"

"Şey," Brett onun yanından geçip gitmek istedi fakat Jeremiah kızın kolunu tuttu. Eli Brett'in üst kolunu sıkıyordu. Brett bir an azıcık korkar gibi oldu ve dönüp tekneye baktı. Sonra fark etti: Karşısındaki Jeremiah'dı canım. Kolunu çocuğun elinden kurtardı. "Sakın bana öyle dokunayım deme! Mesajımı almadın mı?"

"Ne yani, bir insanla telesekretere mesaj bırakarak mı ayrılıyorsun?" diye bağırdı Jeremiah. "Gerçekten çok klas bir hareket yani. Seni daha bir görgülü sanırdım."

Brett bu konuşmayı Eric'in teknesinin hemen önünde yapmak istemiyordu. Ah, Eric –yavaşça soyunan Eric. Brett'e, kendi yaşındaki oğlanların aksine titremeden, marifetli elleriyle olgunlukla dokunan Eric. Brett, Ralph Lauren çarşafa sarınıp durmaları gerektiğini söylediğinde gözü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönmeyen Eric. Brett kampusa doğru yürümeye başladı. "Tamam." Arkasını döndü. "Senden şahsen ayrılıyorum o zaman. Mutlu oldun mu?"

"Herhalde bana yapacak herhangi bir açıklaman yoktur, değil mi?"

"Tabii," dedi Brett alay edercesine. "Sence bu ilişki ciddi miydi? Al sana. Bir tanesi işte."

Jeremiah durdu. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Sanki hiç uyumamıştı.

"Evet. Ben ciddi olduğumuzu *düşünüyordum.* Yoksa niye seni de benimle birlikte gel diye Kaliforniya'ya davet edeyim ki?"

"Şey..." Brett yere baktı.

"Ama anlaşılan aramıza başka biri girmiş," dedi Jeremiah bir cesaretle. "Seni burada aramamı söylediler. Bir erkeğin teknesi bu, değil mi? Burada bir erkekle beraberdin, çocuğun teknesinde, kamarasındaydın, değil mi? Yapma Brett, biraz ayıp olmuyor mu?"

Brett irkilip gözlerini kıstı. Söyleyene bak, önce kendi o salak aksanını düzeltsin! Sonra birden kafasına dank etti. "Bir dakika, burada olacağımı kim söyledi?"

Jeremiah omuz silkti. "Ne önemi var ki?" Sırt çantasına uzanıp bir paket Camel Lights çıkardı. "Önemli olan birinin bana söylemiş olması ve senin de bunu doğrulaman. O yüzden siktir et. Sen kaybedersin."

Jeremiah arkasını dönüp ağzında yanmamış bir sigarayla çimlerde yürümeye başladı.

"Bekle," diye seslendi Brett çatlak bir sesle. Sinirleri zıplamıştı. "Burada olacağımı sana kim-?"

Fakat Jeremiah duyamayacak kadar uzaktaydı artık ve Brett avaz avaz bağırmak istemiyordu. Arkasını dönüp lima-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na baktı. Eric'in teknesi sanki Brett'in hayatını değiştiren, varlığının en önemli anına tanıklık etmemiş gibi su yüzeyinde sabit gibi duruyordu. Birkaç kısa adımla tekrar içeri girebilir, Eric'in yatağına kıvrılabilirdi. Birlikte şarap içerler, derin mevzulardan konuşabilirlerdi ve Eric, Brett'in kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdi. Sonra da Brett onunla seks yapabilirdi, hayatında ilk kez.

Ama yapamazdı. Ve neden, bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

DÜRÜST BİR BAYKUŞ, BİR WAVERLY BAYKUŞUDUR

Pazartesi sabahı Jenny, Müdür Marymount'un ofisindeki geniş, meşe masada oturuyordu, Disiplin Kurulu toplantısının başlamasına birkaç dakika kalmıştı. Oda eski kitap ve yeni boya karışımı kokuyordu. Easy hemen birkaç sandalye ötesindeydi; Brett, Ryan, Celine ve diğer DK üyeleri, ayrıca Bay Pardee, Bay Dalton ve Müdür Marymount masanın karşı tarafına dizilmişti, hepsi de kollarını önünde kavuşturmuş, gözlerini Jenny'ye dikmişti. Toplantı yalnızca DK üyelerine açık olduğundan Callie odaya girememişti. Jenny ise Callie'nin o anki halini gözünün önünde canlandırabiliyordu, gerilim içinde kararı beklerken Dumbarton'da oturmuş bir paket sigara içiyordu herhalde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny'nin tam karşısındaki duvarda 1985'ten bugüne kadar Waverly mezunları tarafından yapılmış gümüş çerçeveli resimler asılıydı. Resimler farklı renklerde el izleriydi, hepsinin altında da sahibinin adı yazılıydı. Waverly öğrencilerinin el izleri bile zengin görünüyordu. Jenny kendi el izi diğerlerinin yanında nasıl görünürdü acaba, diye merak etti. Sonra da acaba Waverly'de, el izimi sınıf resmine koyacak kadar kalabilecek miyim, diye merak etti.

İki ucu boklu değnek diye buna denir. Jenny DK'da ne diyeceğine hâlâ karar vermiş değildi ve artık zamanı gelmişti. Vişneçürüğü Waverly ceketinin içine giydiği mavi ekoseli süeteri ve altın rengi çerçeveli gözlüğüyle gayet gündelik giyimli görünen Marymount not defterinin sayfasını çevirmek için parmağının ucunu yaladı. "Evet. Bay Pardee, buradaki notlarda Bay Walsh'un Bayan Humphrey'nin odasında yakalandığı yazıyor. Konuşuyorlarmış ve Bay Walsh yarı çıplakmış. Doğru mu?"

"Evet, doğru," diye onayladı Bay Pardee. "İkisini yakaladığımda sanki cinsel bir eylem de yapılmışa benziyordu." Ondan sonra boynuna kadar kızararak masaya baktı Bay Pardee. Jenny yanağını ısırdı.

Marymount'un bakışları Jenny'ye çevrildi. "Bayan Humphrey?"

İşte buydu. Ya Callie'yi ya da kendi ve yeni hayatını satacaktı Jenny. Derin bir nefes aldı, ne diyeceğini bilmiyordu.

"Hepsi benim hatamdı."

Odadaki herkes Easy'ye döndü. Easy boğazını temizledi.

"Anlamadım?" diye sordu Marymount.

"Hepsi benim hatamdı," diye yineledi Easy. "Şey, Callie'yi arıyordum. Boksırımla uyuyakalmıştım ve o kılıkla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalkıp gittim. Odalarına girdiğimde Callie içeride yoktu. Ben de Jenny ile konuşmaya başladım ama kesinlikle beni davet etmemişti. Tam o sırada da Pardee bizi gördü. Belki Jenny ile birlikteymişiz gibi görünmüş olabilir ama değildik. Onun bu konuyla gerçekten hiçbir ilgisi yok."

Jenny'nin ağzı açık kaldı.

"Yatağına oturdum," diye devam etti Easy. "O çağırmadı. Ben bir anda yürüyüp oturdum işte."

Marymount elini incelen kumral saçlarında gezdirdi. "Bunun yarattığı etkinin farkında mısın? Ne kadar uygunsuz olduğunun ayırdında mısın?"

"Evet." Easy başını öne eğdi.

Jenny de dudağını ısırıp ellerini poposunun altına sakladı. Kurul üyesi öğrenciler ona boş gözlerle bakıyordu, hiçbirinin yüzünde herhangi bir duygudan eser yoktu. Muhtemelen hepsi hâlâ akşamdan kalma olduğu için! Jenny her ne kadar duygusuz görünmeye kendini zorlasa da içten içe, kendini bozuk bir tilt makinesi gibi hissediyordu. Paçayı kurtarmıştı ama şimdi de Easy'nin kelle koltuktaydı. Ya o atılırsa? Herkes Jenny'yi mi suçlardı yoksa? Daha da önemlisi Jenny hayatında ilk kez... sevdiği çocuğu kaybetme riskini göze alabilecek miydi?

Marymount dikleşip parmak boğumlarını masaya vurdu hafifçe. "Bayan Humphrey? Olay böyle mi oldu?"

Jenny hafifçe evet anlamında kafa salladı. Doğruydu ne de olsa. Bir bakıma.

"Evet, böyle bile olsa yeni öğretim yılına iyi bir başlangıç yaptığınız söylenemez, özellikle de alan hokeyi tezahüratınızla. Haftaya odama rapor vermeye bekliyorum sizi." Marymount kaşlarını çattı. "Bence sizi beladan uzak tutmak için bir çözüm üretmeliyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny başıyla onayladı. "Tamam."

Marymount bu kez Easy'ye döndü. "Kesinlik kazandırmak için soruyorum. Bay Walsh, bu olayda tüm suçu üstleniyorsunuz?"

Easy derin bir nefes çekti. Bu anı daha önce de hayal etmişti, Waverly'den atıldığını duyduğu anı. İçinde bir yerlerde bunun kaçınılmaz olduğunu hissediyordu. Ne söyleyeceğini, ne giyeceğini bile tasarlamıştı. Çocukken sahip olduğu kırmızı Power Rangers kostümünü giyip, babasının tüfeğini alıp milletin ödünü patlatmak gibi çılgın düşüncelere bile kapılmıştı. Alnında suratına büyük gelen Dolce&Gabbana *Terminatör* gözlüğü olacaktı. Bütün Waverly personeline ağzına geleni söyleyecek ve motoruna atlayıp günbatımına doğru gözden kaybolacaktı.

Ama hiçbir şey hayal ettiğimiz gibi değildir. Easy de şu anda Brooks Brothers gömleğinin ve vişneçürüğü ütülü Waverly ceketinin içinde ecel terleri döküyordu. Okuldan atılırsa özleyeceği personeli düşünüyordu. Baykuşları. Hudson Nehrinde batan güneşin kızıllığını ve morluğunu. Şapelde en sevdiği boyalı camı. Ders çalışmak istemedikleri zaman Alan'la futbol oynayışlarını. Kantinin vişneli turtasını ve Lexington yakınlarında bir kasabada doğmuş, neşeli çalışan Mabel'i. Callie'yi. Jenny'yi. Jenny'de gördüğü her şeyi özleyecekti.

"Evet?" Marymount yeniden sordu.

"Evet." Easy kafa salladı. "Üstleniyorum."

"O halde tamam," diye devam etti Marymount kısık ve onaylamayan bir ses tonuyla. "Kurul üyeleri, Bay Walsh'u suçlu buluyor muyuz? Tüm koşullar göz önüne alındığında?"

Brett, Bay Dalton, Bay Pardee ve Benny el kaldırdı. Birinci ve ikinci sınıf öğrencisi kurul üyeleri de omuz silkip el

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldırdı. En sonunda Alan da istemeye istemeye elini kaldırdı, onunla birlikte iki son sınıf öğrencisi kız da.

Marymount üyelerin ellerine tek tek bakarken odada dehşet dolu bir sessizlik oldu. Easy bakışlarını yere dikmişti.

Nihayet Marymount iç geçirdi. "Pekâlâ. İşte yapacağımız şey şu. Bay Walsh, bu size kesinlikle son uyarımızdır. Sizi gözetleme altında tutacağız. Yeniden. İki haftalığına. Atınızla ilgili acil bir durum olmadığı sürece ahırlara gidemezsiniz. Şehre inmek yok, ziyaretçi yok. Şapele, sınıfınıza ve yemekhaneye gideceksiniz, o kadar."

Marymount konuşmaya devam ediyordu ama onu duyan yoktu. Alan, Benny ve iki son sınıf öğrencisi kız aynı anda rahat bir oh çekti. Brett sandalyesinde sevinçten ciyakladı, gülmemek için kendini tutarak kollarını göğsüne doladı.

"Bir dakika," diye fısıldadı Jenny ortaya. "Neler oluyor?"

"Olan şu, ihtiyar dallama kalmama izin veriyor," diye mırıldandı Easy. Jenny bile Easy'nin sesinden ne kadar minnettar olduğunu anlayabiliyordu. Ve çocuğun gözlerindeki anlamlı bakıştan belki de, belki de bunun kendisiyle bir ilgisi olabileceğini düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİRÇOK WAVERLY BAYKUŞU GÖZ ALICI OLABİLİR... AMA SADECE BİRİ HERKESİN ARZULADIĞI 'O KIZ'DIR

Brett gri naylon alan hokeyi çantasını karıştırıp diplerden bir şişe rom çıkardı. "Bunu kutlamalıyız," dedi dramatik bir edayla. Üç kız Dumbarton yurdunda 303 numaralı odada yere oturmuştu, Jenny ve Brett DK stresinden, Callie ise DK'da *bulunamamanın* verdiği stresten bitkindi.

Jenny, Brett'in kadehlere ağır ağır rom döküşünü izledi. Kara Cumartesi partisindeki gibi bir havası vardı: Sıcak, duygusal ve oraya ait. Waverly'de hayatın böyle olacağını hayal etmişti zaten ve şimdi her şey hakikiydi. Rüyaları gerçek olmuştu.

En azından Brett'leyken böyle hissediyordu. Callie hâlâ ona karşı biraz soğuktu. Gerçi tabii ki Jenny odaya girip de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müjdeli haberi verir vermez yanına koşup adını vermediği için minnettarlık içinde Jenny'nin boynuna sarılmıştı. Yine de aralarında bitmemiş bir hesap vardı sanki.

"Waverly'deki yeni yılımıza," diyerek kadeh kaldırdı Brett.

Bardakları tokuşturdular.

"Ve," diye araya girdi Callie, "şu Tinsley meselesini geride bırakabildiğimizi için bize."

"Doğru," diye onayladı Brett.

"Bunun sizi bu kadar üzdüğünün farkında değildim," dedi Jenny de bir cesaret.

"Uzun hikaye."

"Dedikodular almış yürümüştü," diye açıkladı Callie. "İnsanlar Tinsley'nin okuldan niçin atıldığını konuşuyordu. Bazısı benim yaptığımı söylüyordu, diğerleri Brett'in işi diyordu. Hiçbirimiz kime inanacağımızı bilemedik."

"Dedikodu demişken," diye söze başladı Brett. Jenny, Brett'in gözlerini kızardığını ve daima kusursuz manikürlü ve ojeli tırnaklarının köküne kadar yenmiş olduğunu fark etti. "Imm, hiç ben ve Eric hakkında herhangi bir söylenti duyan oldu mu?"

"Hayır," diye cevapladı Callie çabucak. Jenny ona şaşkın şaşkın bakakaldı.

Brett gözlerini devirdi. "Yani, ikinizin de bildiğini biliyorum. Her neyse, şu aralar Bay Dalton'la aramda... bir şeyler oldu."

"Onunla yattın mı?" diye sordu Callie.

"Hayır. Ama neredeyse yapacaktım."

Bir saniye sessiz kaldılar.

"Fakat, ıı, Jeremiah dün beni onun teknesinden inerken gördü," diye devam etti Brett hızla, saçını kulak arkasına it-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti. Jenny boynundaki devasa uçuğu fark etti. "Orada olacağımı nereden bildiğini merak ettim de."

Jenny dudaklarını birbirine bastırdı ve Callie'nin de aynı şeyi yaptığına dikkat etti. Kendisi kimseye tek kelime etmemişti fakat Callie kesinlikle etmişti. Gerçi... Callie durumu nasıl öğrenmişti ki? Yoksa Brett, Callie'ye de Jenny'nin söylediğini mi düşünüyordu?

"Hiçbir fikrim yok," diye tekrarladı Callie, Brett'in gözlerine bakmadan.

"Tamam," diye mırıldandı Brett.

"İyi misin?" diye sordu Jenny. "Bay Dalton ve her şey yolunda mı?"

Brett omuz silkti. Ne demesi gerektiğini kestiremiyordu. Keşke biraz daha yetişkin olup onlara gerçeği anlatabilseydi: Eric'in soyunuşunu seyrederken kendi yaşındaki oğlanları özlediğini, onların o utangaç, telaşlı hallerini, ellerinin ayaklarının dolaşmasını, bir yerlere takılmalarını ve Brett gibi bir kızla beraber oldukları için şanslarına inanamayışlarını özlediğini anlatabilseydi. Eric'in deneyimli duruşu Brett'i ürkütmüştü. Keşke geri dönüp Eric'e şöyle diyebilseydi: *Hey, büyük çocuk, beni al.* Ama yapamazdı işte. Hazır değildi. Tabii ki Jenny ve Callie'ye böylece içini dökmek istiyordu ama Callie'ye yıllar önce İsveçli bir çocukla birlikte olup bekâretini kaybettiğini söylemişti. Brett gerçeği şimdi itiraf ederse Callie onun hakkında ne düşünürdü?

Kızlar sessizce içkilerini yudumladı, Brett'in cevap vermesini bekliyorlardı. Jenny arkasına yaslandı. Kendini şanslı hissetti. Easy'nin kız arkadaşı değildi ama biliyordu ki, aralarında bir şey olursa ona hiç yanlış gelmeyecekti. Tam aksine, çok doğru gelecekti. Şimdi, keşke Callie, Brandon'a dönseydi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey." Callie sessizliği bozdu. "Bir fikrim var." Ayaklanıp odadan dışarı fırladı. Elinde kalın, kırmızı kaplı bir defterle çabucak geri döndü. Defterin üstünde WAVERLY BAYKUŞLARI 2000 yazıyordu. "Lobide bundan ellili yıllardan bugüne kadar hepsi var."

"Eski yıllık mı?" diye sordu Brett. "Biz daha bunda bile yokuz."

"Hayır ama Bay Dalton var." Callie umarsızca gülümsedi.

"Ah tanrım, açsana," dedi Jenny heyecanla.

Defterin son sınıf öğrencileri bölümünü açıp Dalton için D harfine geldiler. İşte oradaydı, üzerinde mezuniyet smokini, yüzünde yine o aynı Bir-şeylerin-peşindeyim-ama-ne-olduğunu-anlayamazsınız gülüşü. Beş yıl daha genç görünse de her şeyiyle yine şimdiki kadar yakışıklıydı.

"Belki de Play Station oyunlarından vazgeçemeyen, sivilceli bir inek olduğunu görürüz sanmıştım," diye itiraf etti Callie büyük bir üzüntüyle. "Belki de bu bir işe yarar diye düşünmüştüm." Omuz silkti, "Anlaşılan hiç de öyle değilmiş."

"Lütfen," diye devam etti Jenny. "Tek yapmamız gereken birinci sınıftaki halini bulmak. Adımı basarım, tam bir ucubeydi. Yani, herkesin birinci sınıfta bir çömezlik hali vardır."

"Senin bile mi?" diye sordu Callie kötülük düşünmeden.

"Ah, hayır. Ben tam bir inektim. Yedinci sınıf resimlerimi görmelisiniz. Ünlü mağazalar zinciri Old Navy marka bir kapüşonlum vardı. Çok seksiydi."

"Iyyy." Callie kahkaha attı.

"Ya. Babamla tanışsan sana muhakkak çocukluk resimlerimden gösterirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brett yastıkla ona vurdu. "Çok garipsin."

Jenny de kıkırdamaya başlayıp Brett'e vurdu. Yastıktan bir tüy fırlayıp Callie'nin yapış yapış MAC parlatıcıya bulanmış dudağına kondu, bu da Jenny'yi hepten gülme krizine soktu. İçtiği romdan mıdır nedir, manyak gibi hissediyordu.

Birden kapı tıklatıldı. Kızlar donakaldı.

"Rom," diye fısıldadı Callie. "Yatağın altına sok."

Kupaları saklama telaşına kapıldılar ve o aceleyle 2000 yılı yıllığını bile ortadan kaldırdılar. Callie kapıyı açınca karşısında Marymount, Angelica Pardee ve Bay Pardee'yi eşiğin önüne doluşmuş buldu.

Ah tanrım, diye düşündü Jenny. *Fikir değiştirdiler. Hepimiz atılıyoruz işte. Siktir, siktir, siktir.*

"Bu oda kesinlikle dört kişiye yetecek kadar büyük," dedi Angelica düşünceli düşünceli etrafa bakarak.

"Tek gereken fazladan bir yatak," diye ekledi Bay Pardee. "Boş çalışma masası da var zaten."

Callie, Jenny ve Brett birbirlerine baktı. *Dört mü?*

"Imm, ne istemiştiniz?" diye sordu Brett. Öğretmenleri rom kokan nefesini duymasın diye konuşurken ağzını fazla açmamaya çalışıyordu.

"Kızlar," diye duyurdu Marymount, "sizi sevindireceğini düşündüğüm ilginç bir haberim var."

"Nedir?" dedi Callie afallamışça. "Buraya bir kız daha ekliyorsunuz?"

"Herhangi bir kız değil ama." Bay Pardee gülümsedi. "Eski arkadaşınız Tinsley."

Üç oda arkadaşı da sessiz kaldı. Callie ve Brett gözleri faltaşı gibi açılarak birbirine baktı. Jenny'nin gözleri de ikisi arasında fıldır fıldırdı. *Tinsley mi?*

"Bekleyin," diye cırladı Callie. "Ne diyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizi duydun," diye bombayı patlattı Marymount. "Okulumuz Tinsley'yi aramıza yeniden kabul etmeye karar verdi."

"Ve buraya mı taşınıyor?"

"Aynen öyle."

"Vay," diyebildi Brett yalnızca. Diğer kızlar kafalarıyla onayladı.

"Yuppi," diye ekledi Jenny.

Yuppi tam yerinde bir sözdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BaykusNet Anlık İleti

CallieVernon: Odada tam karşımdasın ama söyleyeceklerimi Jenny'nin duymasını istemiyorum.

BrettMesserschmidt: Tamam, yumurtla.

CallieVernon: Bu kampusta hem Jenny'ye, hem Tinsley'ye yer var mı bilmiyorum.

BrettMesserschmidt: Niye öyle dedin ki?

CallieVernon: Ne demek istediğimi anladığını biliyorum.

BrettMesserschmidt: Tamam, evet, ikisinde de bir şey var işte... anlarsın ya. Ama belki de en yakın arkadaş olurlar?

CallieVernon: Ya da saç saça, baş başa girişirler.

BrettMesserschmidt: Çok ilginç bir yıl olacak...

CallieVernon: Bence de.

BrettMesserschmidt: Peki sence Tinsley nasıl okula geri kabul edildi?

CallieVernon: Belki de Marymount'a bir kucak dansı çekmiştir... Duyduğuma göre adam dansa düşkünmüş.

BrettMesserschmidt: Ne kadar iğrençsin.

CallieVernon: Sen de beni bu yüzden seviyorsun ya!

BrettMesserschmidt: Evet. En azından şimdilik...

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cecily von Ziegesar, ait olduğu dünyaya dair gençlik romanları kaleme alan bir yazar. Ziegesar, bir zamanlar Manhattan'da, son derece zengin ve seçkin tiplerin takıldığı bir okulda okumuş, romanlarındaki karakterler gibi yetişmiş, yürümüş, konuşmuş. Yarattığı tüm serilerdeki romanlarını okurken kendinizi inanılmaz derecede yakın hissedeceğiniz tüm o genç insanlar, aralarındaki konuşmalar, çekişmeler, aşklar, başlarından geçenler ... her şey, ama her şey gerçek!

ARTEMİS